Dick Francis

Žihadlo

1

Nelítostný únor, uvnitř i venku. Náladu jsem měl přiměřenou počasí: teplota skoro na nule, zamračeno. Na závodišti v Newbury jsem kráčel z vážnice do padoku a snažil se nehledat jednu jedinou tvář, protože jsem věděl, že ji najít nemůžu. Důvěrně známou tvář své oficiální snoubenky Daniely de Brescou. Zásnuby se opravdu konaly, včetně prstýnku s briliantem.

Svou dámu jsem získal loni v listopadu. Bylo to zcela nečekané a vzrušující jako náhlé probuzení. Bylo to skutečné štěstí. Pak přišly zimní a předjarní mrazy a já poznal, že není snadné dámu si udržet. Moje milovaná tmavovláska místo aby se plně soustředila na jednoho překážkového jezdce (tedy na mne), věnovala pozornost jistému staršímu, vzdělanějšímu a urozenějšímu muži (byl princ). Dotyčný aristokrat měl ještě ke všemu tu troufalost, že vyhlížel docela dobře. Snažil jsem se sice tvářit jakoby nic, ale pocit nemohoucnosti a marnosti občas vyvřel na povrch právě při dostizích, takže jsem se řítil přes překážky naprosto bez rozumu, vrhal se bezhlavě do nebezpečí, působícího jako droga. Pravda, není asi nejchytřejší vykonávat nebezpečnou činnost a myslet přitom na bůhvíco, ale každý z nás nachází útěchu v něčem jiném.

Princezna Casilia bez Daniely, manželovy neteře, na mne jako obvykle čekala v padoku. Sledovala svého koně Cascadea, jak obchází kolem. Šel jsem k ní. Podala mi ruku a já její nepatrně uklonil nejen z formální úcty k jejímu titulu.

„Chladný den, což?“ poznamenala na pozdrav. Souhlásky vyslovovala trochu zastřeně, ale samohlásky skoro bez vady, s mizivým zbytkem výslovnosti své vlasti.

„Ano, je chladno,“ přikývl jsem.

Daniela nepřijela. Samozřejmě že nepřijela. Zbytečně jsem doufal. Řekla mi přece předtím do telefonu, že tenhle víkend nepřijede, protože se chystá, s princem a jeho přáteli na nějaký mimořádně skvělý podnik do jednoho hotelu kdesi v Jezerní oblasti. Těšila se, jak si poslechnou přednášku ředitele italské sbírky Louvrů o renesanci a další podobné lahůdky. Prý je to zcela mimořádná příležitost a já mám pro ni jistě pochopení.

Už třetí víkend si byla jistá, že pro ni mám pochopení.

Princezna vypadala důstojně jako vždy. Paní středního věku, štíhlá, drobná, velmi ženská, v teplém sobolím kožichu spadajícím z úzkých ramen. Jindy přicházela prostovlasá, s komplikovaným účesem, ale dnes měla kožešinovou čepici ve stylu ruské ušanky. Napadlo mě, že ta čepice jen málokomu může slušet jako jí. Jezdil jsem její koně (měla jich průběžně asi dvacet) už deset let, a tak jsem princezninu dostihovou garderobu dobře znal. Čepice byla nová.

Povšimla si dobře, kam se tak obdivně dívám, ale řekla jen: „Na Cascadea je asi dnes příliš zima, nemyslíte?“

„Však on se s tím srovná. Zahřeje se cestou ke startu.“

Věděl jsem, že Danielinu nepřítomnost pomine mlčením, pokud se o ní sám nezmíním. Vždy byla uzavřená, skrývala své myšlenky za dlouhými řasami sklopených očí. Civilizované chování používala jako ochranný štít proti nejhorším nástrahám života a já ji znal do té míry, že jsem tuhle zdvořilostní slupku nepodceňoval. Slušností dokázala uklidnit bouře, společenskou konverzací hasila požáry a krotila i ty nejbojovnější odpůrce tím, že od nich očekávala slušné chování. Věděl jsem, že jí bude milejší, když si svůj zármutek nechám pro sebe, opak by jí byl trapný.

Ona zato dobře chápala, v jak tíživé jsem situaci. Daniela nejenže byla neteří jejího muže, ale Litsi, aristokrat, který mi Danielu odlákal na kratochvíle patnáctého století, byl jejím vlastním synovcem.

Její synovec Litsi a neteř jejího muže Daniela bydleli pod její střechou na Eaton Square. Setkávali se v jejím domě od rána do večera, a co já mohl vědět, třeba taky od večera do rána.

„Jakou máme naději?“ zeptala se princezna klidným hlasem.

„Slušnou.“

Spokojeně přikývla, v příjemném vzrušení, s dobrou vyhlídkou na vítězství. Cascade sice podle mého neměl mozek, ale navzdory tomu soustavně vítězil ve dvoumílových steeplech a postupně v minulosti utekl všem, kdo dnes budou startovat. Při troše štěstí jim uteče zase. Jenže v dostizích člověk nikdy nemá jistotu, stejně jako v životě.

Princ Litsi, jehož celé jméno měřilo asi metr a bylo pro mne zcela nevyslovitelné, byl člověk světa znalý, vzdělaný, působil jako osobnost a měl příjemné vystupování. Mluvil dokonale anglicky, bez cizího přízvuku své tety. Taky nebylo divu, protože se narodil až poté, co jeho královští rodiče přišli o trůn, a vyrostl v Anglii.

V současné době žil trvale ve Francii, ale já se s ním v průběhu posledních let několikrát setkal, když byl u tety na návštěvě a doprovázel ji na dostihy. Byl mi vlastně docela sympatický, přestože jsem ho pořádně neznal. Když jsem se dozvěděl, že má zase přijet, nenapadlo mě ani ve snu, jak zapůsobí na moji chytrou americkou přítelkyni, pracovnici televizní agentury, žíznící po Leonardovi da Vinci.
„Kite...," ozvala se princezna.
Odpoutal jsem své myšlenky od Jezerní oblasti a soustředil se.
Řekl jsem: „Některé dostihy jsou jednoduché, některé ne."
„Dělejte, co můžete."
„Jistě."
Během let vykrystalizovaly naše porady před dostihem do formy krátkých meziher, ve kterých padlo sice málo slov, ale zato při převládajícím vzájemném porozumění. Většina majitelů přichází do padoků v průvodu trenérů, ale Wykeham Harlow, trenér princezniných koní, už na dostihy nejezdil. Byl starý a neměl sílu na nelítostné zimní cesty. Wykeham, s nejistou pamětí a nejistými koleny, si dosud s koňmi rozuměl tak jako nikdo a patřil mezi nejlepší trenéry skoro od začátku. V jeho stájích bylo dobře osmdesát koní, kteří mu nepřestávali vítězit. Já je vděčně jezdil.
Princezna přicházela na dostihy za každého počasí, těšila se z úspěchů svých čtvernohých adoptivních dětí, vzpomínala na jejich minulost a plánovala budoucnost. Byla to její hlavní životní náplň. Jak plynuly roky, vytvořil se mezi námi zvláštní vztah, formální, ale současně hluboký. Sdíleli jsme spolu vrcholnou radost i zármutek, při dostizích jsme si rozuměli beze slov a po dostizích jsme se u brány závodiště rozcházeli do svých vzdálených životů.
Přesněji řečeno byly naše životy vzdálené až do loňského listopadu, kdy z Ameriky přijela Daniela, aby nastoupila ve své londýnské pobočce a posléze vstoupila na moje lože. Od té chvíle bylo zcela jasné, že mne princezna považuje za budoucího člena rodiny. Začala mne často zvát do své domácnosti, ale své chování ke mně, zvlášť na závodištích, nezměnila, a já své chování k ní taky ne. Oběma nám to připadalo správné.
„Mnoho štěstí," řekla lehce, když byl čas nasednout. Cascade klusal ke startu a já doufal, že se náležitě zahřívá. Jako obvykle jsem neměl sebemenší tušení, v jakém je rozpoložení. S některými koňmi si člověk rozumí skoro jako s člověkem, dokonce beze slov, ale tmavý, štíhlý, nervní Cascade nikdy nedal najevo, co si myslí, prostě člověku nepomohl.
Samotný dostih byl mnohem náročnější, než jsem předpokládal, protože jednomu z našich soupeřů jako by od našeho posledního střetnutí zabudovali pátou rychlost. Šel těsně vedle nás, jako přilepený, už na vzdáleném úseku dráhy i pak do oblouku před rovinkou. Na poslední čtyři překážky šel stále těsně vedle nás, přesně jak ho vedl jeho jezdec, přestože měl volnou celou šíři dráhy. Tuhle agresivní taktiku žokejové občas používají, aby zastrašili nervózní soupeře. Já se ale nehodlal nechat zastrašit ani vytlačit. Cítil jsem, jako už tolikrát předtím, jak se ve mně hromadí vztek a bojovnost, jak potlačená úzkost proráží na povrch a mění se v běsy.
Na poslední překážky jsem Cascadea tvrdě tlačil a na rovince jsem ho vyjížděl zcela neúprosně. Pokud se mu to snad nelíbilo, nedal to najevo. Natáhl hlavu dopředu a šel pod tlakem vytrvale až k cílovému sloupku.
Přišli jsme jako první sotva o nos. Cascade potácivě zvolnil krok. Byl úplně vyčerpaný. Až jsem se za sebe styděl. Ani jsem se z toho vítězství nemohl radovat. Jak jsme se zvolna ubírali k odsedlávání, místo úlevy po napětí mě ovládl strach, že se můj partner zhroutí a zajde na srdeční vyčerpání.
Došel k odsedlávání vítěze na třesoucích se nohou. Vítal ho zasloužený potlesk a princezna mu vyšla vstříc s ustaranou tváří. Výsledky cílové fotografie už ohlásili. Cascade skutečně zvítězil, princezna si tedy s výsledkem dostihu starosti nedělala, spíš jí šlo o způsob, jakým kůň zvítězil.
„Nebyl jste na něho trochu tvrdý?" zeptala se váhavě, když jsem sklouzl ze sedla na zem. „Možná příliš tvrdý?"
Poplácal jsem Cascadea po zpocené šíji. Kouřilo se z něho. Leckterý kůň by se po takovém náporu složil. Cascade ne.
„Je statečný," řekl jsem. „Vydá vše, co v sobě má."
Dívala se, jak rozpínám přezky obřišníku a jak si házím sedlo přes ruku. Její kůň stál bez hnutí, se svěšenou hlavou. Dusty, jeho stájník, mu přes zpocená záda hodil přikrývku, aby ho uchránil před chladem.
„Nemusíte nikomu nic dokazovat, Kite, ani mně ne," řekla princezna klidně, ale jasně.
To mě zarazilo. Pátravě jsem se na ni podíval. Nikdy mi nic tak osobního neřekla, nikdy, nikdy tak přímo. Vyvedlo mne to trochu z míry a asi to na mně

bylo vidět.
Pomalu jsem domotal řemeny kolem sedla.
„Měl bych se jít zvážit," řekl jsem nejistě.
Přikývla.
„A děkuju vám," dodal jsem.
Znovu přikývla a pohladila mě po ruce. Takové pohlazení vždy znamenalo, že si rozumíme a že můžu jít. Vykročil jsem k vážnici, ale vtom vidím, jak ke Cascadeovi chvátá jeden z rozhodčích a upřeně si koně prohlíží. Po tvrdém dostihu si rozhodčí takhle upřeně koně prohlížejí, hledají stopy po příliš tvrdém zacházení. Jenže rozhodčí, který si prohlížel mého koně, určitě neprojevoval tolik píle jen z lásky ke zvířatům.
Zůstal jsem stát jako přimrazený. Princezna sledovala, kam se dívám, a pak se na mne ohlédla. Poznal jsem jí na očích, že pochopila situaci.
„Jen běžte," řekla. „Jděte se zvážit."
Vděčně jsem se ztratil a nechal na ní, ať si poradí s člověkem, jehož nejvřelejším přáním bylo připravit mne o žokejskou licenci, ne-li o život. Maynarda Allardecka tehdy v Newbury pověřili funkcí hlavního rozhodčího pro celý dostihový program (já na to zapomněl). Maynard Allardeck měl bohužel velmi dobrý i velmi špatný důvod mě z duše nenávidět.
Špatný důvod zdědil po předcích, proto šlo o důvod iracionální a nezvládnutelný. Vznikl tři sta let trvající rodovou rivalitou, protkanou násilnými skutky. V dávné minulosti se opakovaně stávalo, že Fieldingové zabíjeli Allardecky a Allardeckové Fieldingy. I mě samotného a moje dvojče, sestru Holly, učil dědeček odmalička, že všichni Allardeckové jsou nepoctiví, zbabělí, mstiví a podlí. Byl bych v tom pevně zakořeněném přesvědčení nejspíš prožil celý život, ale pak se Holly inspirovaná Monteky a Kapulety do jednoho Allardecka zamilovala a vzala si ho.
Bobby Allardeck, můj švagr, prokazatelně nebyl ani zbabělý, ani nepoctivý, ani mstivý či podlý, naopak, byl to mírný, slušný člověk, živící se poctivě jako dostihový trenér v Newmarketu. Zásluhou manželství mé sestry jsme společně s Bobbym pro naši generaci, sami v sobě, starý spor pohřbili, ale Bobbyho otec Maynard Allardeck nepřestal být otrokem minulosti.
Maynard nikdy Bobbymu neodpustil to, co považoval za zradu. S Fieldingy se neusmířil, naopak, Bobbyho zrada ho utvrdila ve skálopevné jistotě, že všichni Fieldingové, zvlášť pak Holly a já, jsou lupiči, padouši a surovci. Moje mírná, hodná sestra Holly byla vše, jen to ne, ale Maynard se na všechny Fieldingy díval pokřiveně, znetvořujícím sklem zděděné zášti.
Holly mi vyprávěla, že když Bobby svému otci oznámil, že s Holly čeká rodinu (prý v tu chvíli všichni stáli v kuchyni) a že ať se mu to líbí nebo ne, v žilách jeho vnoučete bude kolovat krev Allardecků i Fieldingů stejně jako geny obou rodů, Maynard chtěl v první chvíli Holly uškrtit. Skutečně jí už sahal po krku, ale v poslední chvíli se najednou prudce obrátil a začal zvracet do kuchyňského dřezu. Holly se celá třásla, když mi to povídala. Bobby prý se zapřísáhl, že otec už mu do domu nesmí vstoupit.
Maynard Allardeck byl členem Jockey Clubu, vládnoucí organizace dostihového světa, a dělal, co bylo v jeho silách, aby se tam vyšplhal co nejvýš. Maynard Allardeck už byl vyslán na několik dostihových dní jako hlavní rozhodčí a očividně usiloval stát se jedním z triumvirátu stevardů, ze kterého se pak každé tři roky volí hlavní stevard.
Pro žokeje Fieldinga by za běžných okolností představa, že se Allardeck stane jeho téměř neomezeným pánem, musela být zničující. A tady se právě dostávám k tomu „dobrému" důvodu Maynardovy nenávisti. Držel jsem ho totiž v šachu, a to tak pevně, že si nemohl dovolit ohrozit moji kariéru, aniž by současně neohrozil svoji. Právě proto taky nemohl ohrozit ani mou pověst, ani můj život. On, já a ještě několik málo dalších jsme o tom, čím ho držím v šachu, věděli. Bylo mu jasné, že při dostizích se ke mně musí chovat spravedlivě.
Kdyby se mu ale podařilo prokázat, že jsem týral Cascadea, hbitě a s potěšením by mi napařil pokutu a zákaz činnosti. Ve vzrušení a napětí během dostihu jsem si na Maynarda ani nevzpomněl, neuvědomil jsem si, že se na nás z tribun dívá. Šel jsem do vážnice, usedl na váhu, a pak se šel podívat ze dveří, co se venku děje. Viděl jsem, že Maynard hovoří s princeznou, která nasadila společenský šarm, pak oba obcházejí chvějícího se koně, z kterého se v mrazivém vzduchu jen kouřilo, protože Maynard přikázal Dustymu, aby ze zvířete stáhl přikrývku.
Maynard vypadal jako vždy elegantně, blahobytně a důstojně. Tahle povrchní slupka mu velmi dobře sloužila jak v dostihovém, tak v obchodním světě, kde získal obrovský majetek na účet druhých, ale i ve světě společenském, kde rozdával na dobročinné účely na všechny strany a sám se za to náležitě chválil. Jen hrstka lidí věděla, jaká zloba, tvrdost, hrabivost a bezohlednost se pod tou

slupkou ukrývá.
Z úcty k princezně smekl a tiskl klobouk k hrudi. Prošedivělé vlasy měl pečlivě přičesané. Skoro se kroutil, jak se snažil princezně vlichotit a současně pošpinit jejího jezdce. Trochu jsem se bál, aby ji neumluvil, aby mu princezna nakonec nekývla že ano, Kit Fielding skutečně v tomto případě koně jel příliš tvrdě.

No co..., stopy biče na koni nenajdou, protože bičem jsem se koně nedotkl. Náš soupeř běžel vedle nás tak těsně, že jsem se ani nemohl řádně rozmáchnout. Maynard nepochybně zahlédl, že jsem ruku s bičem zvedl, ale já koně tak tvrdě vyjížděl a hnal rukama, nohama, patami a vzteky. Možná proto kůň má stopy po biči na duši, ale určitě ne na bocích.
Maynard stále zvíře obcházel s našpulenými rty, potřásal hlavou, šmejdil očima, ale nakonec se usměvavé princezně prkenně uklonil, nasadil si klobouk a zklamaně odešel.
Citelně se mi ulevilo. Ještě jsem se díval, jak se princezna připojuje ke skupině přátel a jak Dusty znechuceně zase koně přikrývá a posílá stájníka, aby ho odvedl. Cascade šel znaveně, se svěšenou hlavou, zcela bez energie. Odpusť, kamaráde, odpusť, říkal jsem mu v duchu.
Může za to Litsi.
Když jsem svlékal princezniny barvy, abych si mohl natáhnout dres pro další dostih, vděčně jsem si připomněl, jak princezna odolala Maynardovu naléhání a nechala si vlastní námitky pro sebe. Dobře věděla, jak to mezi Maynardem a mnou je, protože jí to Bobby jednou v listopadu loňského roku vyprávěl. Nikdy se o té záležitosti od té doby nezmínila, ale já věděl, že si to dobře zapamatovala. Pochopil jsem, že bych se musel dopustit něčeho mnohem horšího než jí skoro zničit koně, aby mě vydala do rukou nepřítele.
Další dostih jsem jel s vědomím, že se Maynard dívá. Dvě míle proutěnek. Přišli jsme jako čtvrtí. Pak jsem se znovu převlékl do princezniných barev a šel do padoku před hlavním dostihem dne. Byl to třímílový steeple, přípravný dostih před Velkou národní (ta se poběží za měsíc).
Princezna na mne v padoku nečekala, což bylo neobvyklé. Stál jsem tam sám a přihlížel, jak stájník vodí kolem statného Cotopaxiho. Jako mnoho jiných koní ho pokřtili po jedné hoře, ale jemu to jméno docela padlo, byl to mohutný, kostnatý, kaštanový hnědák s šedivě prokvetlou zádí, jako posypanou sněhem. V osmi letech spěl ke svému vrcholu, plný bezohledné síly, a já pomalu začínal věřit, že bychom na Velké mohli mít šanci.
Zvítězil jsem postupně ve všech dostizích, které se u nás běhají, až na Velkou národní. V té jsem přišel jako druhý, třetí i čtvrtý, ale nikdy první. S Cotopaxim by se to mohlo změnit, pokud nám ovšem bude přát štěstí.
V tu chvíli moje příjemné snění hrubě porušil Dusty. „Kde máte princeznu?“ zeptal se, jen ke mně došel.
„Nevím.“
„Cotopaxiho si přece nikdy nenechá ujít.“ Starší člověk s větrem ošlehanou tváří, s věčným výrazem nedůvěry, se na mne vyčítavě zadíval, jako kdybych něco věděl a tajil to před ním.
Dusty existenčně závisel na mně a já na něm. Nikdy jsme ale jeden k druhému nepřilnuli. Co chvíli mi připomínal, že jsem sice šampión, ale nezajel bych tolik vítězů, nebýt usilovné práce stájníků a samozřejmě taky jeho. Občas se ke mně choval skoro hrubě, jen skoro, a já to mlčky snášel, protože Dusty svou práci opravdu dělal dobře. Ostatně pokud jde o podíl stájníků na konečných výsledcích, nemýlil se. Kromě toho jsem tak jako tak neměl na vybranou. Od té doby, co Wykeham přestal na dostihy jezdit, záleželo výhradně na Dustym, jak se koním vede daleko od domova, a mně zase velice záleželo na tom, aby se koním vedlo dobře.
„Cascade sotva plete nohama,“ zabručel Dusty.
„Ale nekulhá,“ namítl jsem mírně.
„Potrvá celý týdny, než se z toho dostane.“
Neodpověděl jsem. Rozhlížel jsem se a hledal princeznu. Nikde se neobjevila. Rád bych slyšel, co jí Maynard navykládal. No, nedá se nic dělat, musí to počkat. Stejně ale bylo zvláštní, že do padoku nepřišla. Všichni majitelé tam před dostihem přišli, chodili tam rádi, a princezna nikdy nechyběla. Kromě toho byl Cotopaxi její miláček. Celou zimu se v hovoru nepřestávala vracet k tomu, jaké by mohl mít šance na Velkou národní.
Minuty míjely, až se ozvalo: „Jezdci do sedel!“ Dusty mě naučeným pohybem vyhodil na koně a já vyjel na dráhu. Doufal jsem, že se nestalo nic zlého. Jak jsme klusali ke startu, zadíval jsem se k princezniné části tribuny. Doufal jsem, že ji tam zahlédnu mezi přáteli.

Balkon před její lóží byl ale prázdný a já si v tu chvíli opravdu začal dělat starosti. Kdyby musela nenadále odjet ze závodiště, určitě by mi poslala vzkaz a každý posel by mě v padoku snadno našel. Vzkazy se ale občas pozdrží a takový vzkaz jako „vyřiďte Kitu Fieldingovi, že princezna Casilia jede domů“ se třeba někomu zdál nedůležitý, nic neodkladného.
Blížil jsem se ke startu s předpokladem, že se dřív nebo později dozvím, co se děje. Tiše jsem doufal, že se nic nestalo princezninu křehkému manželovi, upoutanému na invalidní vozík. Denně se k němu večer vracela.
Cotopaxi mě na rozdíl od Cascadea přímo zahrnoval informacemi, jako že se cítí skvěle, že mu nevadí studené počasí, že se těší na dostih, protože od Vánoc nikde nebyl. V lednu bylo příliš mnoho sněhu a v únoru příliš velký mráz. Dychtiví závodníci typu Cotopaxiho se už začínali doma nudit.
Wykeham, na rozdíl od dostihového tisku, v Newbury od Cotopaxiho vítězství neočekával.
„Ještě není tak docela ve formě. Máme to načasovaný přesně na Velkou národní. Tak opatrně s ním Kite, ano?“
Slíbil jsem že ano, a po zkušenosti s Cascadem jsem měl opravdu dobrou vůli slib dodržet. Opatrně s Cotopaxim, opatrně s Maynardem Allardeckem. Nemyslet na prince Litsiho. Šli jsme s Cotopaxim opravdu s moudrou opatrností, hezky spořádaně, kůň šel na všechny překážky perfektně, skákal krásně a nic neztrácel. Mohutně jsem mával bičem, aby se zdálo, že koně vyjíždím, co se dá. Skončili jsme na čestném třetím místě, s povzbudivě malým odstupem od vítěze. Pro Cotopaxiho to byla dobrá rozcvička, pro Wykehama příjemné povzbuzení a pro princeznu záchvěv naděje.
Během dostihu se na balkoně neukázala a k odsedlávání se taky nedostavila, a Dusty to nesrozumitelně komentoval. Začal jsem se poptávat ve vážnici, jestli mi u někoho nenechala vzkaz. Bezvýsledné. Pak jsem se musel převléknout do pátého dostihu. Nakonec jsem se rozhodl, že za ní zajdu v civilu, před odjezdem, jako jindy. Třeba bude servírka vědět, co se děje.
Princezna měla lóže na několika závodištích. Všechny byly zařízené stejně, ve světle kávové a smetanové barvě. V místnosti byl vždy dlouhý jídelní stůl a židle, zasklené dveře vedly na balkon, odkud se návštěvník díval na dráhu. Zvala si do svých prostor vždycky několik přátel, ale ten den nikde nikdo.
Krátce jsem zaklepal a bez čekání vešel.
Stůl stál jako obvykle přistrčený u zdi, aby v místnosti bylo víc místa. Na stole bylo všechno připravené k odpolednímu čaji: obložené chlebíčky, drobné pečivo, šálky, talířky, něco ostřejšího k pití a krabice doutníků. Vše zcela nedotčené. Nikde žádná servírka, aby mi nabídla čaj s citronem a vlídným úsměvem.
Čekal jsem, že místnost bude prázdná, ale zmýlil jsem se.
Byla tu princezna.
Kousek od ní (seděla) stál člověk, kterého jsem viděl poprvé v životě. Byl asi stejně starý jako já, štíhlý, tmavovlasý, s výrazným nosem a dolní čelistí.
„Princezno...,“ oslovil jsem ji a postoupil dál.
Ohlédla se. Ještě stále měla na sobě sobolí kožich i čepici, přestože si jindy v místnosti odkládala. Dívala se na mne tupě, prázdným pohledem, modré oči veliké a nevidoucí.
Je v šoku, pomyslel jsem si.
Znovu jsem ji ustaraně oslovil: „Princezno...“
Pak promluvil ten člověk. Měl hlas stejně ostrý a tvrdý jako tvář, sebejistý, arogantní.
Řekl: „Odejděte.“

2
Šel jsem.
Samozřejmě jsem se nechtěl vměšovat do princezniných soukromých záležitostí. S tímhle názorem jsem došel do přízemí. Příliš dlouho jsme se k sobě chovali zdrženlivě, a proto jsem její záležitosti pochopitelně nepovažoval za svou věc, leda v tom, že Daniela byla neteří princeznina muže.
Než jsem ale došel na parkoviště, už jsem litoval, že jsem odešel, aniž jsem se aspoň zeptal, jestli princezna něco nepotřebuje. Ten cizí člověk mě poslal pryč tak rozhodně, rozkazovačně, že jsem si zprvu myslel, že mě zapuzuje v zájmu princezny. Když jsem ale o tom pak uvažoval, už jsem si nebyl jistý.
No co, říkal jsem si, nemůže škodit, když na ni počkám. Dřív nebo později domů jet musí, a já se přesvědčím, jestli je všechno v pořádku. Jestli přijde v doprovodu toho cizího člověka, jestli se ten člověk se mnou nebude chtít bavit a jestli mu princezna důvěřuje, aspoň uvidí, že jsem byl připravený přispět jí na pomoc, kdyby bylo třeba.

Šel jsem parkovištěm od padoku až k princeznině rollsu. Thomas na ni věrně čekal.
S Thomasem jsme se setkávali a zdravívali na různých parkovištích skoro pokaždé. Byl to flegmatický Londýňan, trávící na závodištích čas četbou. Sportovní činnosti, probíhající kolem, nevěnoval pozornost. Byl velký, statný a spolehlivý a vozil princeznu už celá léta. Znal způsob jejího života stejně dobře jako členy její rodiny.
Zamával na mne, jakmile mě zahlédl. Za normálních okolností odcházela vždy krátce po mně, takže Thomas bral moji přítomnost většinou jako povel k nastartování a zahřátí vozu.
Přešel jsem k němu. Stočil okénko.
„Tak co? Už jde?“ zeptal se.
Zavrtěl jsem hlavou. „Je tam s ní nějaký člověk...“ Po krátkém zaváhání jsem se zeptal: „Znáte takového mladšího tmavovlasého mužského, štíhlého, s výrazným nosem a bradou?“
Chvíli přemýšlel, pak řekl, že si na nikoho podobného nevzpomíná a proč prý mi to dělá starosti.
„Nešla se podívat, když jí běžel kůň.“
Thomas se okamžitě napřímil. „To by neudělala.“
„Jenže to udělala.“
„To není dobré.“
„Taky si myslím.“
Řekl jsem Thomasovi, že se raději půjdu podívat, jestli je všechno v pořádku. Díval se za mnou stejně ustaraně, jako jsem se asi tvářil já.
Bylo už po posledním dostihu a diváci se rychle rozcházeli. Zůstal jsem stát poblíž brány, kterou princezna musela projít a kde jsem ji nemohl přehlédnout. Díval jsem se po tvářích odcházejících dostihových návštěvníků. Řadu z nich jsem znal a oni většinou znali mě. Nejmíň padesátkrát jsem řekl „na shledanou“, ale kožešinová čepice se stále neobjevovala.
Davy odcházejících prořídly na malé, dvou až tříčlenné skupinky. Zvolna, nerozhodně jsem vykročil k tribunám. Zvažoval jsem, jestli se nemám vrátit nahoru do princezniny lóže.
Právě jsem přicházel ke vstupu do soukromé části tribun, když konečně vyšla. I na vzdálenost několika metrů jsem poznal, že má skelné oči a že jde, jako by necítila půdu pod nohama. Došlapovala zvysoka a tvrdě.
Byla sama a samotnou jsem ji nechat nemohl.
Rychle jsem jí běžel naproti. „Princezno, prosím dovolte mi, abych vám pomohl.“
Zadívala se na mne slepým pohledem a zapotácela se. Vzal jsem ji kolem pasu. To bych si jindy ani ve snu nedovolil. Ucítil jsem, jak ztuhla, jako by mi chtěla dát najevo, že pomoc nepotřebuje.
„Jsem úplně v pořádku,“ řekla třesoucím se hlasem.
„Jistě..., já..., chytněte se mne pod paží,“ pustil jsem ji a nabídl jí rámě. Po krátkém zaváhání poslechla.
Tvář pod kožešinovou čepicí měla bledou a celá se chvěla. Zvolna jsem ji vedl k bráně a na parkoviště k autu, kde na ni čekal Thomas. Jak nás viděl, okamžitě vyskočil z vozu celý ustaraný, a běžel otevřít zadní dvířka.
„Děkuji vám,“ řekla princezna chabě. „Děkuji vám, Kite.“
Zhroutila se na zadní sedadlo a apaticky se dívala, jak se jí čepice svezla z hlavy a skutálela na zem.
Stáhla si rukavice a jednou rukou si zakryla oči. „Bojím se, že...“ Na chvíli se odmlčela. „Thomasi, nemáme tu trochu vody?“
„Ano, madam,“ řekl rychle a spěchal ke kufru, odkud vytáhl krabici s občerstvením. Tu vozil pro jistotu vždy s sebou. Měl tam gin, šampaňské a minerálku, všechno, co princezna měla ráda, prostě vždycky míval po ruce.
Stál jsem váhavě u otevřených dvířek vozu. Věděl jsem, že je hrdá, že se umí ovládat a že na sebe klade vysoké nároky. Jistě si nepřeje dát najevo slabost. Thomas vykouzlil broušenou skleničku s minerálkou a ledem. Budiž mu všechna čest. Princezna trochu usrkla. Dívala se do prázdna.
Nesměle jsem se nabídl: „Byl bych vám aspoň trochu platný, kdybych jel do Londýna s vámi?“
Podívala se na mne a zatřásla se tak, až led ve skleničce zazvonil.
„Ano,“ řekla s viditelnou úlevou. „Potřebuji být s někým, abych. Odmlčela se. Nenacházela slova.
Potřebovala být s někým, aby se úplně nesesypala, aspoň tak jsem to chápal. Nepotřebovala společníka, aby se mu mohla vyplakat na rameni, ale aby neplakala.
Thomas to očividně považoval za rozumné řešení. „Co uděláte s vozem, pane?“
„Stojím na parkovišti jezdců. Dám ho dozadu ke stájím, tam bude v pořádku.“
Přikývl. Zastavili jsme před výjezdem ze závodiště, abych mohl mercedes převézt

na bezpečné místo a vedoucímu stájí sdělit, že si pro auto přijedu později.
Princezna jako když ty organizační záležitosti nevnímá. Pořád hleděla nepřítomně do dálky, v myšlenkách, které jsem nebyl s to uhodnout ani v nejmenším. Už se stmívalo a byli jsme skoro na půli cesty do Londýna, když se konečně pohnula a podala mi skleničku s vyprchanou minerálkou a roztálým ledem na znamení, že se konečně chystá promluvit.
„Mrzí mě, že vás tak obtěžuji.“
„Ale vůbec ne!“
„Prodělala jsem...,“ hovořila pomalu a soustředěně. „Prodělala jsem otřes. Nemohu vám dost dobře vysvětlit...“ Zarazila se, potřásla hlavou a bezmocně rozhodila ruce. Zdálo se mi, že nastal okamžik, kdy by možná přece jen uvítala pomoc.
„Smím pro vás něco udělat?“ zeptal jsem se klidně.
„Nevím, jak mnoho od vás mohu žádat.“
„Hodně,“ řekl jsem stručně.
V očích se jí zableskl náznak úsměvu, ale ihned zmizel. „Napadlo mne, až přijedeme do Londýna..., byl byste ochoten jít k nám a počkat, až promluvím s mužem?“
„Samozřejmě.“
„Nespěcháte nikam? Potrvá to možná... několik hodin?“
„Nespěchám vůbec nikam,“ ubezpečil jsem ji suše. Daniela odjela za Leonardem a bez ní mi čas vůbec neutíkal. Snažil jsem se nepodlehnout smutku a soustředit se na to, co zlého asi mohlo princeznu potkat. Se zdravím pana de Brescou to zřejmě nemělo nic společného. Bylo to asi něco ještě horšího.
Pak už jsme jeli mlčky. Setmělo se. Princezna se stále dívala do prázdna, občas vzdychla, a já nevěděl kam s její skleničkou.
Potom se náhle ozval Thomas, jako by mi četl myšlenky. „Pane Fieldingu, pod popelníčkem najdete držák.“ Ve zpětném zrcátku musel vidět, že si nevím rady. Zahlédl jsem Thomasovy pobavené oči. „Děkuju vám,“ řekl jsem. „Jste hodný.“
Zvedl jsem chromovaný kroužek, sklenice zapadla do držáku jako kalíšek na čištění zubů. Princezna nás vůbec nevnímala, stále zahleděná do neznáma na něco nedobrého.
Konečně promluvila: „Thomasi, prosím zeptejte se, jestli paní Jenkinsová ještě neodešla. Pokud je ještě u nás, ať prosím zařídí, aby si pan Gerald Greening pro nás udělal dnes večer čas.“
„Zajisté, madam.“ Thomas za jízdy namačkal knoflíky mobilního telefonu.
Paní Jenkinsová pracovala u princezny a pana de Brescou jako sekretářka, tajemnice a pomocnice. Byla mladá, vypadala jako bledá víla a před krátkou dobou se provdala. Docházela do zaměstnání jen ve všední dny, úderem páté hodiny šla domů. Letmým pohledem na hodinky jsem zjistil, že do páté chybí jen pět minut. Thomas ji telefonicky zastihl skoro už ve dveřích, ale stačil vyřídit princeznin vzkaz. Princezna mi neřekla, kdo je Gerald Greening. Vrátila se ke svým temným myšlenkám.
Než jsme dojeli na Eaton Square, trochu se vzchopila. Byla ještě bledá, ve tváři napjatá, a při vystupování z vozu ochotně přijala Thomasovo rámě jako oporu. Doprovázel jsem ji po chodníku. Zastavila se a chvíli si mne i Thomase, jak jsme tam spolu stáli ve světle pouličních lamp, prohlížela.
„Děkuji vám,“ řekla pomalu. „Oběma.“
Na Thomasovi bylo jako obvykle vidět, že by za ni ochotně položil život, kromě toho, že ji s láskou a péčí vozí, kam je třeba. Zachoval se prakticky. Vytáhl velký svazek klíčů a šel otevřít dveře do domu.
Pak jsme ho s princeznou nechali, aby jel uklidit vůz, vešli jsme dovnitř a po širokém schodišti vystoupili do prvního patra. V přízemí velkého domu byly pracovny, hostinský pokoj, knihovna a ranní jídelna. Princezna a její muž obývali hlavně první patro, kde byl obývací pokoj, salon a hlavní jídelna. Ložnice byly ve vyšších patrech. Personál bydlel ve sníženém přízemí. V domě byl praktický výtah, spojující všechna podlaží, dostatečně velký, aby se do něj vešel invalidní vozík pana de Brescou.
„Byl byste prosím tak laskav a počkal v obývacím pokoji?“ požádala mne princezna. „Nalejte si něco k pití. Pokud byste měl chuť na čaj, zazvoňte na Dawsona...“ Společenské fráze plynuly naučeně, ale oči měla stále nepřítomné a vypadala vyčerpaně.
„Já se o sebe postarám.“
„Bojím se, že to možná potrvá dlouho.“
„Nevadí, budu tady.“
Přikývla a odešla ke schodišti a o patro výš, kde měli s panem de Brescou pokoje a kde Roland de Brescou trávil většinu svého času. Nikdy jsem u něj nebyl, ale Daniela mi jednou vyprávěla, že jeho ložnice vypadá jako nemocniční pokoj i s

nemocničním příslušenstvím, včetně místnosti pro fyzioterapii a pokojem pro ošetřovatelku.
„Co mu vlastně je?“ ptal jsem se tehdy Daniely.
„Nějaká odporná viróza, já vlastně nevím co, ale dětská obrna to není. Nohy mu ochrnuly už před mnoha lety. Znáš je, oni o tom skoro nikdy nemluví, a já se nechci vyptávat.“
Odešel jsem do obývacího pokoje (tam už jsem to znal) a zavolal úctu vzbuzujícímu komorníkovi, aby mi prosím přinesl čaj.
„Zajisté,“ pravil přísně. „Je s vámi princezna Casilia?“
„Ne, je nahoře u pana de Brescou.“
„Ach tak.“ Položil telefon. Po chvíli se objevil se stříbrným tácem s čajem s citronem, ale bez mléka a bez cukru. Žádné sušenky.
Když Dawson pokládal tác na stůl, zeptal se: „Měli jste úspěšné odpoledne, pane?“
„Jedno vítězství, jednou třetí.“
Pochvalně se na mne usmál. Asi šedesátiletý, uzavřený člověk, spokojený ve své práci. „To je potěšující, pane.“
„Ano.“
Přikývl a vzdálil se. Nalil jsem si čaj, pomalu upíjel a snažil se nemyslet na topinky s máslem. Za únorových mrazů jsem přibral půldruhého kila a musel jsem proto podstupovat větší souboj s tělesnou váhou než jindy.
Obývací pokoj byl útulný. Květované potahy a koberce, teplé, osvětlení, určitě mi byl příjemnější než francouzský salon samé hedvábí a zlato. Zapnul jsem televizi a díval se na zprávy. Pak jsem televizi zase vypnul a rozhlížel se po něčem ke čtení. Taky jsem trochu přemýšlel o tom, proč vlastně princezna chtěla, abych čekal, a jaká to byla žádost o pomoc, která jí připadala příliš velká.
Dosažitelná četba se skládala z francouzského časopisu o architektuře a z letového řádu všech světových aerolinií. Právě jsem se chystal sáhnout po řádu, když jsem zahlédl prospekt propagující „Mistrovský seminář v důstojném prostředí“. Danielin víkendový program.
Usadil jsem se do křesla a přečetl jsem brožurku od začátku až do konce. Psali tam, že hotel je renovované panské sídlo s překrásnou vyhlídkou na okolní svahy a jezera, jak ukazují fotografie. Dále že když se oko potěší výhledem, zahřeje se srdce veselým ohněm v krbu.
Radovánky začínaly v pátek v šest hodin večer zahajovací recepcí (ta tedy už asi byla v proudu). Po večeři měly následovat Chopinovy sonáty.
V sobotu byly na programu přednášky vysoce váženého ředitele italských sbírek Louvru.
Dopoledne to měli být Botticelli, Leonardo da Vinci, Raffaelova mistrovská díla z Louvrů, odpoledne Giorgione a jeho Koncert v přírodě, Tizianova Laura Diantiová a Benátky patnáctého století přednášky budou zpestřeny diapozitivy detailů.
V brožurce taky psali, že seminář se koná díky mimořádné laskavosti jednoho z největších znalců italské renesance, který jen zcela výjimečně přednáší mimo Francii.
Na sobotní večer se plánoval velkolepý banket, pro který byl importován vynikající šéfkuchař až z Říma. V neděli přijdou na pořad exkurze do význačných domů Jezerní oblasti (dům Wordsworthův, Ruskinův, eventuálně dům Beatrix Porterové). Celý program skončí společným odpoledním čajem před krbem ve Velké dvoraně. Odjezd.
Zřídkakdy jsem o sobě pochyboval, o svém povolání taky ne, ale když jsem tu brožuru odložil, připadal jsem si velmi méněcenný.
O italské renesanci jsem nevěděl skoro nic, Leonarda da Vinci bych asi sotva správně přiřadil do století, věděl jsem jen, že namaloval Monu Lisu a že navrhoval helikoptéry a ponorky, to bylo vše.
Botticelli, Giorgione a Raffael mi říkali ještě míň. Jestliže se Daniela opravdu tak hluboce zajímá o umění, může se vůbec vrátit k mužskému, který vykonává fyzicky náročnou a nebezpečnou práci? K člověku, kterého sice v mládí zajímala chemie a biologie, ale studovat nechtěl? K člověku, pro kterého by bylo za trest zúčastnit se semináře, na který se ona tak těšila?
Zamrazilo mne. Nesnesl jsem pomyšlení, že by mi Danielu mohli odloudit dávno mrtví malíři nebo živý princ.
Čas plynul. Četl jsem si světový letový řád a poučil se o spoustě měst, o kterých jsem zhola nic nevěděl, přestože z nich odlétalo tolik lidí a jiní přilétali. Toho, o čem jsem se nikdy neučil, bylo příliš mnoho.
Krátce před osmou se konečně objevil důstojný Dawson a vyzval mě, abych ho následoval o patro výš. Vstoupil jsem poprvé do soukromého obývacího pokoje pana de Brescou.

„Pan Fielding, pane,“ ohlásil mě Dawson a já šel dál, do místnosti s nařasenými zlatavými závěsy, zelenými stěnami a červenými koženými křesly.
Roland de Brescou seděl jako obvykle na invalidním vozíku. Okamžitě jsem poznal, že je ve stejném šoku jako princezna. Vypadal vždy churavě, ale tentokrát skoro jako by umíral. Bledou, šedožlutou kůži měl napjatou, oči zapadlé a zoufalé. Kdysi to asi byl hezký člověk, i teď měl zajímavou tvář a krásné bílé vlasy a přirozeně důstojné, imponující chování. Jako vždy byl v tmavém obleku, bílé košili s kravatou, nepoddával se své nemoci. Byl sice už starý a křehký, ale byl svým vlastním pánem, hlavu měl jasnou. Od svého zasnoubení s Danielou jsem ho viděl několikrát. Vždy se ke mně choval s důslednou zdvořilostí a odstupem, stejně uzavřený jako princezna.
Jindy měl překvapivě silný, pevný hlas, když mne ale tentokrát zval dál, skoro šeptal. „Pojďte dál. Dobrý večer, Kite.“ Měl nepatrný nádech francouzského přízvuku, mizivý, jako princezna.
Mírně jsem se uklonil. „Dobrý večer, monsieur.“ Ruku jsem mu nepodal, věděl jsem, že to nemá rád, že ho bolí, když mu někdo slabou ruku stiskne.
Princezna, sedící v jednom z křesel, jen chabě na přivítanou zdvihla ruku. Jakmile za Dawsonem zapadly dveře, řekla: „Odpusťte, že jsme vás nechali tak dlouho čekat...“
„Já s tím přece počítal.“
Přikývla. „Ráda bych vás seznámila s panem Greeningem.“
Usoudil jsem, že pan Greening je ten cizí člověk, postávající stranou. Opíral se o temně zelenou stěnu, pohupoval na špičkách a ruce měl v kapsách.
Byl ve smokingu, lehce oplešalý padesátník s kulatým bříškem. Díval se na mne chytrýma zkušenýma očima a odhadoval můj věk (jednatřicet), výšku (metr osmdesát), oblek (šedý, nenápadný) a moje příjmy. Vzbuzoval dojem člověka, který si dokáže rychle udělat vlastní úsudek a nedbá na to, co vyslechne od jiných.
„Vy jste ten žokej,“ prohlásil kultivovaným hlasem posluchače Etonu. „Silný a odvážný.“
Řekl to s jiskrou v oku, ale to mi nevadilo. Usmál jsem se, v duchu jsem zvážil, co se nabízelo, a pak jsem zkusil hádat.
„Právník?“ řekl jsem. „Šikovný?“
Zasmál se a odlepil se od zdi. „Gerald Greening, právní poradce. Byl byste prosím tak laskav a svědecky ověřil pravost podpisů na tomto dokladu?“
Samozřejmě jsem přikývl. Jen jsem si pomyslel, jak je zvláštní, že mě princezna nechala tak dlouho čekat jen kvůli tomu. Nic jsem nenamítal. Gerald Greening sáhl po deskách se sponou, otočil první list dokladu a podal Rolandovi de Brescou pero, aby se podepsal na druhé straně.
Starý pán se rozhodně podepsal, ač se mu třásla ruka, hned vedle červené pečeti. „Teď prosím vy, pane Fieldingu.“ Pero a desky putovaly ke mně. Podepsal jsem se, kam mi ukázali.
Všiml jsem si, že dvoustránkový doklad není psaný strojem, ale rukou, stejným černým inkoustem jako podpis Rolanda de Brescou i můj. Když Gerald Greening připsal pod svůj podpis povolání a adresu, poznal jsem, že úhledný rukopis celého spisu je jeho dílo.
Rychlovka, řekl jsem si. Zítra by bylo pozdě.
„Není vůbec nutné, abyste se seznamoval s dokladem, který jste podepsal,“ vysvětloval Greening. „Princezna Casilia nicméně trvá na tom, abych vám řekl, o co jde.“
Usadil jsem se do volného křesla a ohlédl se na pana de Brescou. Tvářil se pochybovačně, jako by si myslel, že je zbytečné něco mi vykládat. Řekl jsem si, že bude mít nejspíš pravdu, ale doznávám, že jsem byl zvědavý.
Pan Greening zůstal stát. Řekl: „Jednoduše, jedná se zde o doklad rušící veškerá předchozí ustanovení věci se týkající. Tímto dokladem monsieur de Brescou ustanovuje, že jakékoli jeho rozhodnutí ve věcech jeho podniku je podmíněno písemným a svědecky doloženým souhlasem dalších tří osob, a sice princezny Casilie, slečny Daniely de Brescou a prince Litsiho...,“ (následovala dobrá polovina Litsiho jmen).
Nechápavě jsem poslouchal, co říká. Jestliže se pan de Brescou těší plnému duševnímu zdraví a má právo rozhodovat, proč se toho práva předčasně vzdává?
„Je to pouze přechodné opatření,“ vysvětloval pan Greening. „Řekněme, že to je provizorní hráz, zadržující mořské vody, než se postaví pevná, stálá hráz.“ Ten příměr se mu očividně líbil a taky se zdálo, že ho nepoužil poprvé.
„Smím se zeptat...,“ osmělil jsem se, ,je ta příbojová vlna jaksi konkrétní?“
Věděl jsem, že musí být, jinak by princezna nebyla tak vyvedená z míry.
Gerald Greening chvíli chodil po pokoji, ruce za zády (ještě stále v jedné držel desky s dokladem). Čilý duch v neklidném těle, říkal jsem si. Pak jsem vyslechl takové podrobnosti ze života rodiny de Brescou, jaké by mi princezna ani její

muž nikdy sami nesvěřili.
„Byl bych rád, kdybyste pochopil, že pan de Brescou je ze staré předrevoluční rodiny. Z patricijské rodiny, ačkoli nemá šlechtický titul," vysvětloval Greening důrazně. „Chci, aby vám bylo jasné, že pro něho je otázka osobní a rodinné cti nade vše důležitá."
„Ano, to chápu."
Princezna poznamenala klidně: „Kit sám také pochází z rodiny se staletou tradicí."
Gerald Greening se trochu zarazil a já si pobaveně pomyslel, že má na mysli nejspíš jiné tradice než ty naše, pýchu a nenávist. Pan Greening nicméně vzal náležitě na vědomí, že mám předky. Pak pokračoval ve výkladu.
„V polovině devatenáctého století se pradědečkovi pana de Brescou naskytla náhodná příležitost účastnit se budování kanálů a mostů. Tak se stalo, že za čas - ačkoli to původně vůbec neměl v úmyslu - založil stavební společnost, jednu z největších ve Francii. Sám se podnikání přímo nevěnoval, věnoval se zemědělství, ale podnik neobyčejně vzkvétal a pružně reagoval na potřeby měnící se doby. Na začátku dvacátého století se dědeček pana de Brescou rozhodl spojit svůj podnik s jiným stavebním podnikem, specializujícím se především na stavbu silnic. Období stavby nových kanálů skončilo, všude se začala objevovat auta a vznikla potřeba lepších silnic. Dědeček pana de Brescou si na společném podniku ponechal padesát procent. Oba noví partneři byli tedy zcela rovnoprávní."
Viděl jsem na panu Greeningovi, že to považuje za nemoudré. Pomalu přecházel po pokoji.
„Otec pana de Brescou nedědil, padl ve druhé světové válce, takže po smrti starého pana de Brescou - zemřel na konci války, v devadesáti - dědil přímo zde pan de Brescou. Sledujete mne prosím?"
„Zajisté."
„Dobře." Vysvětloval všechno tak jasně, jako kdyby předkládal fakta sboru výjimečně slabomyslných porotců. „Firma, se kterou se děd pana de Brescou spojil, patřila panu Henrimu Nanterrovi. Pan Nanterre byl rovněž ze staré rodiny, velice čestný člověk. Oba partneři si rozuměli, stali se z nich přátelé, oba byli zajedno v tom, že podnik musí být řízen na základě vysokých morálních zásad. Do vedení podniku dosadili vynikající odborníky... a pak jaksi... jejich jmění rostlo."
„Hm."
„Během druhé světové války a těsně před ní šla firma dolů, zmenšila se na třetinu. Podnik měl nicméně do té míry zdravé jádro, že v padesátých letech opět ožil, ačkoli jeho zakladatelé v té době už nežili. Pan de Brescou se spřátelil s dědicem Nanterrů, panem Louisem Nanterrem, a oba partneři svorně svěřovali věci podniku do rukou vynikajících manažerů. Tak tomu bylo až do smrti Louise Nanterra. Zemřel před třemi lety a jeho padesátiprocentní podíl zdědil jediný syn Henri. Henrimu Nanterrovi je třicet sedm let, je to energický, ctižádostivý, dobrý obchodník a dobrodruh. Pod jeho vedením zisky podniku rok od roku stoupají."
Jak princezna, tak její muž zasmušile sledovali tu historii se zdánlivě dobrým koncem. Greening pokračoval. Pečlivě volil slova. „Henri Nanterre patří mezi moderní mladé lidi. Chci tím povědět, že pro něho hodnoty, kterých si vážila starší generace, mnoho neznamenají."
„Neví, co je čest," řekl Roland de Brescou znechuceně. „Pošpinil vlastní jméno."
Podíval jsem se na princeznu a zeptal se váhavě: „Jak vypadá?"
„Viděl jste ho," odpověděla. „U mne v lóži."

3
Nastalo krátké ticho. Pak se princezna otočila ke Greeningovi. „Prosím pokračujte, Geralde, řekněte Kitovi, co ten odporný člověk požaduje..., co mi řekl."
Než se právník stačil nadýchnout, promluvil Roland de Brescou. Otočil vozík tak, aby byl tváří ke mně. „Já mu to povím," řekl. „Já vám to povím. Nechtěl jsem vás sice zatahovat do našich záležitostí, ale protože moje žena na tom trvá...," naznačil malým gestem, jak velmi mu na ženě záleží. „Pak také vzhledem k tomu, že si máte vzít Danielu, přece snad..., ale chci vám to říci sám." Už mluvil pevnějším hlasem, jako by hněv zvolna vytísnil šok.
„Jak víte, je tomu už dlouho, co jsem takto...," ukázal na sebe a nedořekl. „Žijeme v Londýně už mnoho let, daleko od podniku, to je vám jistě jasné..."
Přikývl jsem.
„Louis Nanterre podnik pravidelně navštěvoval, chodil na porady vedení. Pak jsme to spolu vždy probírali telefonicky. Vyprávěl mi, co je nového... Společně jsme kupříkladu vybudovali továrnu na nové plastické hmoty, tvrdé plasty nahrazující

kov a beton. Zahájili jsme výrobu velkých drenážních rour, jaké se kladou pod silnici, z materiálu, který ani nepraská, ani nekoroduje. Chápete? Vyvinuli jsme nové plasty, velmi odolné.“
Chvíli mlčel. Chyběl mu dech, ne slova. Princezna, Greening a já, všichni jsme čekali, až zase posbírá síly.
„Louis jezdil sem za námi do Londýna tak dvakrát do roka, bral s sebou právníky a účetní - Gerald při tom býval také -, probírali jsme, jak postupovat v budoucnosti, četli jsme si zprávy, návrhy a připomínky vedoucích, dělali jsme plány.“ Těžce si povzdechl. „Když Louis zemřel, požádal jsem Henriho, aby sem na takové porady také jezdil, ale on odmítl.“
„Odmítl?“
„Naprosto nekompromisně. Od toho okamžiku jsem ztratil se společností kontakt. Napsal jsem dopis účetním a poslal Geralda do Francie.
„Henri staré účetní a revizory vyhodil a opatřil si nové, podle svého gusta,“ prohodil suše Gerald Greening. „Vyměnil většinu vedoucích, začal vládnout zcela samostatně a pouštěl se do věcí, o kterých monsieur de Brescou neměl ani ponětí.“
„Je to nemožná situace,“ řekl Roland de Brescou.
„A co dnes?“ zeptal jsem se váhavě. „S čím přišel v Newbury?“
„On si jde za mou ženou! Vyhrožuje jí!“ Monsieur se chvěl hněvem. „Je to... odporné.“ Tentokrát opravdu nenacházel slov.
„Řekl princezně Casilii, že potřebuje podpis pana de Brescou na jistý doklad,“ vysvětloval klidně pan Greening. „Že pan de Brescou listinu podepsat nechce a ať se tedy princezna postará o to, aby podepsal.“
„Jaký doklad?“
Nikomu se očividně nechtělo začít s vysvětlováním. Nakonec si vzal slovo Gerald Greening. Pokrčil rameny a řekl: „Jde o francouzský vládní formulář, obsahující předběžnou žádost o licenci na výrobu a prodej zbraní.“
„Jakých zbraní?“
„Střelných. Na zabíjení lidí. Malé střelné zbraně z plastů.“
Princezně jako by oči úplně zapadly. „Řekl mi, že ty pevné odolné plasty jsou pro střelné zbraně zvlášť vhodné. Prý se teď už skoro běžně z plastických hmot vyrábějí lehké pistole i kulomety. Prý to vyjde levněji a zbraně jsou lehčí. Prý by bylo velmi snadné spustit výrobu, jen je třeba získat licenci. A tu prý určitě dostane, už vypracoval všechny podklady a připravil pro věc půdu. Se souhlasem k výrobě určitě počítá, protože společnost de Brescou-Nanterre se těší velké vážnosti, a chybí mu už jen souhlas mého muže.“
Odmlčela se. Byla stejně rozrušená a nešťastná jako on.
„Zbraně,“ vzdychl jako ozvěna. „To nikdy nepodepíšu! Bylo by to nečestné, pochopte, to přece nelze, dnes obchodovat se zbraněmi, s nástroji války. Je to nemyslitelné. V dnešní Evropě je obchod se zbraněmi považován za špinavost. A ještě k tomu zbraně z plastických hmot! Ty jsou dobré k tomu, aby je kdekdo pronesl do letadla bez odhalení. Ano, je pravda, že naše plasty jsou pro tyto účely vhodné, ale já nedopustím za žádnou cenu, aby moje jméno bylo jakkoli spojeno s obchodem se zbraněmi, které se mohou tak snadno dostat do rukou teroristů. To je prostě absurdní, nemožné.“
Chápal jsem ho.
„Asi před měsícem volal jeden z našich starších zaměstnanců a ptal se mne, je-li pravda, že se chci pustit do výroby zbraní,“ pokračoval monsieur rozhořčeně. ‚Já o ničem nevěděl! Nic! Pak mi Henri Nanterre prostřednictvím svého právníka poslal dopis se žádostí o souhlas. Okamžitě jsem odpověděl, že v žádném případě nebudu souhlasit. Domníval jsem se, že tím ta záležitost končí. Společnost nemůže přejít na novou výrobu bez mého svolení. A teď prosím ten člověk vyhrožuje mé ženě!“
„Jak?“
„Henri Nanterre mi řekl,“ šeptala princezna, „že je přesvědčený, že se mi podaří manžela přemluvit, protože bych si jistě nepřála, aby se někomu z těch, které mám ráda, něco přihodilo..., nebo někomu z mých zaměstnanců.“
Není divu, že je tak zničená, pomyslel jsem si. Zbraně, výhrůžky, násilí, představa ztráty cti, to vše bylo na hony daleko od spořádaného, bezpečného a důstojného způsobu života, jaký až dosud vedla. Henri Nanterre, sebejistý a tvrdý, na ni určitě naléhal dobrou hodinu, než jsem se ukázal v její lóži na závodišti.
„Kam se poděli vaši přátelé? Přesněji, kam se poděli lidé, které jste k sobě v Newbury pozvala?“
„Poslal je pryč,“ řekla unaveně. „Řekl jim, že se mnou musí mluvit v naléhavé záležitosti, aby odešli a už se nevraceli.“
„A oni šli...“

„Ano.“
Já vlastně taky odešel.
„Nevěděla jsem, kdo to je,“ vysvětlovala princezna. „Zmátl mne. Vrazil tam a všechny poslal pryč, veškeré otázky a námitky jako když neslyší. Já s tím neměla...,“ otřásla se. „Nikdy předtím jsem se s nikým podobným nesetkala.“
Podle mého Henri Nanterre vypadal jako terorista. Přinejmenším se tak choval: křik, útočnost, výhrůžky.
„Co jste mu na to řekla?“ Věděl jsem, že pokud by vůbec někdo mohl teroristu zkrotit slovy, je to princezna.
„Nevím. On mě neposlouchal, jednoduše mě překřičel, když jsem se snažila ozvat, takže jsem to nakonec vzdala. Bylo to marné. Když jsem se pokoušela vstát, přidržel mě na židli. Když jsem promluvila, zvýšil hlas. Stále opakoval totéž, kolem dokola... Když jste tam přišel vy, byla jsem už jako ubitá...“
„Neměl jsem odcházet.“
„Ne..., bylo lepší, že jste šel.“
Klidně se na mne dívala. Možná, že bych se s ním byl doslova popral, možná bych prohrál, a nikomu by to neprospělo. Stejně jsem ale neměl odcházet.
Gerald Greening si odkašlal, odložil desky se spisem na servírovací stolek, znovu se opřel o stěnu a houpal se na špičkách těsně vlevo za mými zády.
„Princezna Casilia mi vyprávěla,“ řekl a pocinkával drobnými v kapse, „že jste loni v listopadu vyzrál na několik zloduchů, na dva tiskové magnáty, jednoho obchodního žraloka a na nějakou tu gorilu.“
Krátce jsem se otočil a podíval se na něj. Ihned jsem poznal, že tomu všemu nevěří. Pán rád žertuje. To se mi u právníka nelíbí.
„Měl jsem štěstí, všechno to nějak vyšlo,“ řekl jsem suše.
„Jdou vám ještě po krku?“ Cítil jsem v jeho hlase ironii. Byl přesvědčený, že princezninu historii nemůže nikdo brát vážně.
„Jenom ten žralok.“
„Maynard Allardeck?“
„Vy o něm víte?“
„Já ho dokonce znám,“ řekl vítězoslavně. „Rozumný a sympatický člověk. Na zloducha vůbec nevypadá.“
Ponechal jsem to bez komentáře. Zásadně jsem se vyhýbal hovoru o Maynardovi, jak jen to bylo možné. Kromě jiného možná především proto, že by se nějaký můj urážlivý nebo pomlouvačný výrok mohl donést k jeho uším. Na něco podobného čekal.
„Ať tak či tak,“ pokračoval Greening a nepřestával se pohupovat. Mluvil teď už s otevřenou ironií. „Princezna Casilia si přeje, abyste skočil na koně a přispěchal panu de Brescou na pomoc, abyste ho zbavil zloducha Nanterra.“
Princezna se okamžitě vzpřímila. „Ne, Geralde, ne, nic takového jsem neřekla!“
Pomalu jsem vstal, otočil se ke Greeningovi a podíval se na něho zblízka. Co na mně viděl, to nevím, vím jen, že se okamžitě přestal houpat a dokonce vyndal ruce z kapes. Když promluvil, nasadil zcela jiný tón. „Ne, tak to neřekla, ale nepochybně by si to přála. A já přiznávám, že jsem to až do této chvíle považoval spíš za žert.“ Nejistě se na mne podíval. „Poslyšte, příteli, nezlobte se, asi jsem situaci špatně odhadl.“
„Kite prosím, prosím sedněte si! Já opravdu nic takového od vás nežádám. Jen mne napadlo... Ach prosím, sedněte si!“
Posadil jsem se, naklonil se k ní a zadíval se jí do ustaraných očí. „Ale ano, přejete si to. Určitě. Pokusím se udělat všechno, co bude v mých silách, ale... jsem jen žokej.“
„Jste Fielding,“ vyhrkla nečekaně. „Gerald to právě poznal. Takové to něco... Bobby mi vyprávěl, že vy sám si ani neuvědomujete...“ Rozpačitě se odmlčela. Nikdy se mnou takhle přímo nemluvila, ani jednou. Pak se viditelně snažila ovládnout. „Chtěla jsem vás požádat, abyste se pokusil předejít nehodám. Kdybyste se mohl zamyslet nad tím, co by se mohlo stát, kdybyste nás mohl varovat, poradit nám. Potřebujeme někoho, kdo má představu...“
Zarazila se. Věděl jsem zcela přesně, jak to myslí. Řekl jsem ale jenom:
„Nenapadlo vás, že by neškodilo informovat policii?“
Mlčky přikývla. Za mými zády se ozval Gerald Greening: „Jakmile mi princezna Casilia řekla, co se sběhlo, ihned jsem tam volal. Prý si zaznamenali, co jsem jim vyprávěl.“
„Akce žádná?“
„Prý mají co dělat, aby zvládli zločiny, ke kterým už došlo. Ale prý dají tento dům na seznam sledovaných objektů.“
„Hlásil jste to na dostatečně vysoké úrovni?“
„Kam až jsem dnes večer stačil dosáhnout.“
Uznával jsem, že není možné někoho chránit proti vrahům do nekonečna. Současně

jsem byl skoro přesvědčený, že by Henri Nanterre tak daleko nezašel. Taky by vraždou nic nezískal. Spíš si asi myslí, že na starého ochrnutého pána a starší tichou paní postačí výhrůžky. Podcenil nemálo jak princezninu obdivuhodnou statečnost, tak hluboce nesmlouvavý smysl pro čest pana de Brescou. Pro člověka bez jakýchkoli morálních zábran byly morální zábrany jiných jen dočasná, směšná, papírová překážka. Netušil, že nesmlouvavé zábrany dokážou být pevné a nezdolné jako skála.
Dokonce jsem ani nevěřil, že by v tu dobu Nanterre třeba už nějakou tu „nehodu“ plánoval a vymýšlel. Spíš jsem předpokládal, že považuje výhrůžky za dostačující. Jak dlouho asi potrvá, než pozná, že se mýlí?
Obrátil jsem se k princezně: „Dal vám Henri Nanterre nějakou lhůtu? Řekl, kdy a kde chce, aby monsieur ten doklad podepsal?“
„Nic nepodepíšu,“ řekl pan de Brescou.
„Jistě že ne, monsieur, ale Henri Nanterre to ještě neví.“
„Řekl, že u podpisu musí být notář,“ odpověděla princezna chabým hlasem. „Prý to zařídí a pak nám řekne.“
„Notář? Francouzský?“
„Já vlastně nevím. Nejprve, když tam ještě byli moji přátelé, mluvil anglicky. Jakmile odešli, spustil na mne francouzsky a já ho požádala, ať zůstane u angličtiny. Samozřejmě umím francouzsky, ale angličtina je mi milejší, je to teď můj jazyk, to přece víte.“
Přikývl jsem. Daniela mi vyprávěla, že jak princezna, tak její muž spolu mluví jen anglicky, že si ani jeden, ani druhý nechce povídat ve své rodné řeči. Oba považovali za svůj hlavní jazyk angličtinu, proto prý také žijí v Anglii.
„Co myslíte, že Nanterre udělá, až zjistí, že ten jeho doklad teď musejí podepsat čtyři lidé, a ne jen jeden?“ zeptal jsem se Greeninga.
Zadíval se na mne. Oči se mu leskly a mě zcela nevhodně napadlo, že asi má kontaktní čočky. „Myslel jsem, že následky a komplikace jsou váš obor,“ řekl.
„Pak tedy záleží na tom, do jaké míry je bohatý, do jaké míry je hrabivý, do jaké míry lační po moci a jak daleko je ochotný překročit hranice zákona.“
„Ach, to všechno zní tak odpudivě,“ vzdychla princezna.
Upřímně jsem s ní souhlasil. Přál jsem si, a ona jistě taky, být raději na větrem bičované dráze, kde má člověk za odpůrce jen čtyřnohá zvířata, útočící jen kousnutím.
„Věděl bych o řešení,“ obrátil jsem se ke Greeningovi. „Rodina by byla mimo nebezpečí a její dobré jméno by neutrpělo.“ Obrátil jsem se k panu de Brescou: „Existuje řešení, které by zajistilo celé vaší rodině bezpečí a vám dobré jméno.“
„Mluvte..., jaké?“
„Změňte jméno společnosti a prodejte svůj podíl.“
Zamžikal. Princezna si zakryla ústa dlaní. Jak zareagoval Greening, jsem netušil, stál za mými zády.
Po chvíli monsieur promluvil: „Bohužel k tomuto řešení nemohu přistoupit bez souhlasu Henriho Nanterra. To je dáno v ustanoveních naší základní dohody, když jsme spojili naše společnosti.“ Odmlčel se. „Je docela možné, že by na takový návrh přistoupil, při takové změně by zřídil správní radu pro celou společnost a sám se stal předsedou s právem rozhodování. Pak by mohl vyrábět zbraně podle své libosti.“
„Mně se toto řešení zdá zcela přijatelné,“ ozval se za mými zády rozvážně Gerald Greening. „Měl byste po starostech, monsieur, a ještě byste získal jmění. Ano..., určitě to stojí za úvahu.“
Roland de Brescou se na mne upřeně díval. „Řekněte mi, kdybyste byl na mém místě, volil byste toto řešení?“
Ano nebo ne. Volil bych to řešení, kdybych byl starý a ochrnutý? Kdybych věděl, že po takové volbě přibudou hromady nových zbraní do světa, který se i tak ve zbraních topí? Kdybych si uvědomoval, že ustupuju od svých zásad? Kdybych měl strach o členy své rodiny?
„Já opravdu nevím, monsieur.“
Nepatrně se usmál a otočil se k princezně. „A co vy, má drahá?“
Nikdy jsem se nedozvěděl, co chtěla odpovědět, protože v tu chvíli zazvonil domácí telefon (nedávno zřízený, aby si všichni ušetřili kroky). Princezna zdvihla sluchátko a stiskla knoflík. „Prosím?“ Chvíli poslouchala. „Okamžik...,“ podívala se na svého muže. „Čekáme někoho? Dawson říká, že přišli nějací dva pánové, že prý to s tebou mají domluvené. Uvedl je do jídelny.“
Roland de Brescou zavrtěl překvapeně hlavou. Vtom se z telefonu ozval divný zvuk. „Co je?“ Princezna si rychle přiložila telefon k uchu. „Co je, Dawsone?“ Poslouchala. Neozývalo se nic. „Není u telefonu,“ bylo jí to divné. „Co se tam děje?“

„Jestli chcete, půjdu se podívat,“ nabídl jsem se.
„Ano, buďte tak hodný, Kite.“
Vstal jsem a vykročil ke dveřím, když vtom se prudce rozevřely a do místnosti energicky vrazili dva muži. Jeden z nich byl Henri Nanterre, to bylo jasné. Druhý, za ním, byl mladý, bledý člověk v černém obleku, s ataše kufříkem v ruce. Dawson, celý udýchaný, přispěchal za nimi, zděšený nad tím neslýchaně drzým vpádem, kterému nedokázal zabránit.
„Madam,“ omlouval se bezmocně. „Oni mě jednoduše odstrčili a předběhli...“
Henri Nanterre zavřel dveře Dawsonovi před nosem. Otočil se pak do pokoje a uviděl všechny přítomné. Zarazilo ho, když zahlédl Geralda Greeninga. Pak se ostře podíval na mne, vzpomínal, odkud mne zná. Nelíbil jsem se mu. Nejspíš čekal, že zastihne princeznu s panem de Brescou samotné a že je lehce zpracuje podle svého.
Jeho výrazný nos jako by se proti tmavozelené stěně zmenšil, a i jeho arogance, jak jsem si ji pamatoval ze závodiště, jako by trochu splaskla. Hrubé, sebejisté vystupování ale neodložil, útočný hlas byl stejně silný. Nesnažil se ani trochu o zdání slušného chování, ačkoli v něm jistě vyrůstal.
Luskl prsty na svého společníka, ten vytáhl z kufříku jediný hnědavý list papíru, který podal Nanterrovi. Ten cosi dlouze a hlasitě přednášel Rolandovi de Brescou. Něco, s čím monsieur očividně nesouhlasil. Mluvil francouzsky. Terč jeho útoků se zatáhl co nejdál do svého vozíku, jako když couvá před něčím ošklivým. Jakmile Nanterre nabíral dech, řekl monsieur ostře: „Mluvte anglicky!“
Henri Nanterre zamával listinou a vychrlil ze sebe další dlouhou salvu francouzských slov. Pana de Brescou nepustil ke slovu. Princezna bezmocně naznačila, že právě tak jednal s ní.
„Nanterre!“ řekl Gerald Greening rázně, ale bez efektu. Nanterre se po něm jen podíval a řečnil dál. Vrátil jsem se ke svému křeslu, usadil se, přehodil nohu přes nohu a začal jí pohupovat. To šlo Nanterrovi na nervy. Řekl něco, co znělo jako: ‚Ltqui êtes vous?“ Nebyl jsem si jistý. Z franštiny jsem uměl jen to, co jsem se naučil na závodištích v Auteuil a Cagnes-sur-Mer. Bylo toho věru málo, uměl jsem jen taková slova jako courants (startující koně), haies (překážky) a pisté (dráha).
Díval jsem se nevinně na Nanterra a houpal jsem nohou dál.
Greening využil chvilkového ticha a prohlásil důležitě: „Monsieur de Brescou není oprávněný činit jakékoli rozhodnutí a stvrzovat je svým podpisem.“
„Nebuďte směšný,“ Nanterre konečně začal mluvit anglicky. Jako většina obchodníků mluvil plynně. „Má až moc velká oprávnění. Žije mimo svět, je mimo, dělá potíže a je nejvyšší čas mu to zarazit. Žádám od něho, aby dal souhlas k rozhodnutí, které firmu výrazně oživí a přinese velké zisky. Společnost je zastaralá, běží ve starých kolejích, a to jí škodí. Stavba silnic už minula. Potřebujeme nové trhy. Zvolil jsem nové zaměření, perfektně využívající naše plastické materiály, které máme zaběhnuté, a nestrpím, aby nám hloupé konzervativní názory stály v cestě.“
„Pan de Brescou se vzdal samostatného rozhodování,“ řekl Greening. „Jakékoli budoucí rozhodnutí týkající se společnosti musí kromě něho odsouhlasit a stvrdit podpisem další osoby.“
„To je lež,“ vyštěkl Nanterre. „De Brescou má absolutní právo rozhodování.“
„Už nemá. Zřekl se jej.“
To Nanterra zarazilo. Začal jsem doufat, že naše provizorní hráz přece jen tajfun zadrží. Pak ale Greening udělal zásadní chybu. Ohlédl se spokojeně na desky s podepsanou listinou. Taková pitomost. Vůbec jsem s Greeningem necítil, když se Nanterre ohlédl, kam se Greening dívá, vyrazil jako blesk a desek se zmocnil.
„Okamžitě to položte,“ vyhrkl Greening rozzuřeně. Ale to už Nanterre rychle doklad prohlížel. Podal papír svému nohsledovi.
„Je to platné?“ zeptal se.
Gerald Greening vykročil, aby získal papíry zpět, ale Francouz (ani se nepředstavil) uhnul a rychle je studoval. Držel desky tak, aby na ně Greening nedosáhl. „Ano,“ řekl nakonec, ‚je to platné.“
„V tom případě...“ Nanterre rychle ustoupil, aby Gerald na desky nedosáhl, vytrhl rukou psané listy ze svorky a roztrhal je na kousky. „Ted už to neexistuje.“
„Ale existuje,“ řekl jsem. „I když jste to roztrhal, doklad existuje. Byl řádně před svědky podepsán. Záměr obsažený v listině zůstává skutečností a doklad je snadno možné napsat znovu.“
Nanterre se na mne ostře zadíval. „A kdo jste vy?“ zeptal se. „Přítel.“
„Přestaňte houpat tou nohou!“
Pohupoval jsem nohou dál. „Proč se nesmíříte s tím, že vám pan de Brescou nikdy

nedá souhlas k tomu, abyste v rámci společnosti obchodoval se zbraněmi? Když o to opravdu tolik stojíte, proč společnost nezrušíte a nezaložíte se získaným kapitálem novou? Aby byla jen vaše?“
Zadíval se na mne přivřenýma očima. Všichni ostatní čekali, co odpoví. Když konečně neochotně odpověděl, mluvil očividně pravdu. Ta pravda nebyla příjemná. Zvlášť pro pana de Brescou.
„Bylo mi řečeno,“ řekl Nanterre s chladným vztekem, „že souhlas k výrobě a prodeji zbraní dostanu jen tehdy, pokud o to zažádá pan de Brescou osobně. Prý je nezbytné, aby tu věc zaštítil svým jménem.“ Napadlo mě, že někdo ve Francii možná nechce, aby Nanterre vyráběl zbraně, a proto dělá opatrné, diplomatické kroky, aby mu to znemožnil, aniž by mu to přímo zakázal. Někdo prostě trval na nesplnitelných podmínkách a přesunul neúspěch záměru na bedra pana de Brescou.
„Proto pan de Brescou tu listinu podepsat musí. Po dobrém nebo po zlém.“ Podíval se na roztrhané papíry ve své dlani. Podal je nohsledovi., Jděte najít záchod a tohle zničte, zbavte se toho, pak se vraťte.“
Bledý mladý muž odešel. Gerald Greening se snažil něco namítat, ale Nanterre jako když neslyší. Myslel na něco nepříjemného. Pak se zeptal zprudka Geralda Greeninga: „Kde jsou ti lidé, co byli na tom dokladu?“
Greening poprvé projevil právnickou obezřetnost. Řekl, že nemá tušení.
„Tak kde jsou?“ zaútočil Nanterre na pana de Brescou. Ten místo odpovědi po francouzsku pokrčil rameny.
Pak Nanterre křičel na princeznu, která jen mlčky zavrtěla hlavou, a na mě. Taky nic. „Tak kde jsou?“
Nejspíš poslouchají sladké tóny Chopina, říkal jsem si. Možná, že o celé téhle záležitosti ani nevědí. , Jak se jmenují?“ křičel Nanterre.
Žádná odpověď. Nanterre šel ke dveřím a křikl do chodby: „Valery, okamžitě pojďte sem!“
Pan Valery se vrátil s prázdnýma rukama. „Už je to zlikvidované,“ ubezpečoval Nanterra. „Splách1 jsem to do záchodu.“
„Ta jména jste si doufám napřed přečetl? Pamatujete si ta jména?“
Valery polkl nasucho. „Já jaksi ne...,“ koktal. „Neprohlížel jsem si to nijak... První byla princezna Casilia...“ „A pak kdo?“
Valery zavrtěl hlavou, oči jako talíře. Jak on, tak Nanterre si uvědomili příliš pozdě, že zahodili důležité, dobře použitelné informace. Těžko vyvíjet nátlak na někoho, o kom nevíme. Nebylo kam zaměřit výhrůžky a útoky.
I Nanterre proměnil svůj bezmocný vztek v útočnost. Znovu hodil : před pana de Brescou svůj francouzský formulář a trval na tom, aby monsieur podepsal.
Monsieur se tentokrát ani neobtěžoval zavrtět hlavou. Nanterre ztrácí půdu pod nohama, říkal jsem si, teď už snad odejde. Omyl.
Nanterre podal listinu Valerymu a sáhl pravou rukou pod sako. Ze skrytého pouzdra vytáhl černou, zlověstně vyhlížející pistoli. Rychle jako had skočil k princezně a přitiskl jí hlaveň ke spánku. Druhou rukou jí pevně přidržoval hlavu pod bradou.
„Tak,“ otočil se k panu de Brescou. „Teď formulář podepíšete.“
Za téhle krajně napjaté atmosféry, jsem klidně řekl: „Nebuďte, přece směšný.“
„Přestaň houpat tou nohou!“ křikl Nanterre vztekle.
Okamžitě jsem přestal. Všechno má svůj čas.
„Kdybyste princeznu Casilii zastřelil, pan de Brescou vám nepodepíše nic.“
Princezna měla zavřené oči a Roland de Brescou nebyl daleko ke mdlobám. Valerymu div nevypadly oči z hlavy a Gerald Greening kdesi za mými zády jen šeptal: „Ach můj bože!“
Měl jsem takové sucho v ústech, až se mi to nelíbilo. „Jestli zastřelíte princeznu Casilii, jsme tu jako svědci. Musel byste nás postřílet všechny, i Valeryho.“
Valery zaúpěl.
„Pan de Brescou by nic nepodepsal a vy byste skončil ve vězení. Na doživotí. K čemu by to bylo?“
Díval se na mne žhavýma černýma očima. Stále držel princeznu pevně za hlavu. Po chvíli, která nám připadala nekonečná, princeznu pustil.
„Není nabitá,“ řekl. Zastrčil zbraň do pouzdra pod sakem. Zle se na mne zadíval, jako by si mě chtěl dobře zapamatovat. Pak bez jediného dalšího slova odešel z místnosti.
Valery zavřel oči, pak je otevřel, sklonil hlavu a vytratil se za svým pánem. Zřejmě by se nejraději propadl.
Princezna tiše vydechla a svezla se ze svého křesla na kolena k invalidnímu vozíku. Objala svého muže a opřela si hlavu o jeho hrdlo. Zvedl hubenou ruku a tiše ji hladil po tmavých vlasech. Dívá] se mi vážně do očí.
„Byl bych podepsal,“ řekl.

„Já vím, monsieur.“
Samotnému mi bylo mdlo a ani jsem si nechtěl představit, jak musí být jim. Princezna se chvěla, a myslím, že plakala.
Vstal jsem: „Počkám dole.“
Monsieur krátce kývl a já odešel dveřmi, kterými předtím zmizel Nanterre. Ještě jsem se ohlédl po Geraldu Greeningovi. Mlčky mne následoval. Zavřeli jsme za sebou a sešli do obývacího pokoje, kde jsem předtím čekal.
„Vy jste ale nevěděl, že ta věc není nabitá?“ zachraptěl Greening.
„Ne.“
„Vzal jste na sebe strašnou odpovědnost.“ Zamířil rovnou k tácu s lahvemi a skleničkami a třesoucí se rukou si nalil brandy. „Chcete také?“
Přikývl jsem a sesul se na jednu z květovaných pohovek. Podal mi skleničku a zhroutil se vedle mne.
„Nikdy jsem neměl rád střelné zbraně,“ řekl tupě.
„Mě by zajímalo, jestli vůbec zamýšlel zbraň vytáhnout. Určitě ji nechtěl použít, jinak by ji nabil.“
„Tak proč ji s sebou nosí?“
„Asi jako prototyp, nemyslíte? Na ukázku. Spíš bych rád věděl, jak to propašoval do Anglie. Je z plastů, detektory na letištích na ni neplatí. Taky to mohl mít demontované, v součástkách, nemyslíte?“
Greening se nejdřív věnoval brandy. Pak řekl: „Když jsem se s tím člověkem setkal ve Francii, připadal mi nafoukaný, ale chytrý. Ovšem ty výhrůžky... a jak se zachoval dnes...“
„Ani ne tak chytrý, jako naprosto bezohledný.“
Podíval se na mne. „Myslíte, že to vzdá?“
„Nanterre? Ne, obávám se že ne. Jistě viděl, že chybělo málo a mohl dnes večer dosáhnout svého. Myslím, že to zkusí znovu. Možná jinak.“
„Až tady nebudete.“ To řekl oznamovacím tónem. Dřívější pochyby byly ty tam. Napadlo mě, že jestli si nedám pozor, bude se na mne spoléhat víc, než je zdrávo. Podíval se na hodinky a zhluboka si povzdechl. „Řekl jsem ženě, že se trochu zdržím. Trochu! Měli jsme jít na večeři.“ Odmlčel se. „Kdybych se za chvilku zdvihl, mohl byste mě omluvit?“
Trochu jsem se podivil. „Jistě,“ řekl jsem. „Copak vy nehodláte..., nepostavíte znovu tu provizorní hráz?“
Chvíli trvalo, než pochopil, co mám na mysli. Pak řekl, že se musí zeptat pana de Brescou, co si bude přát.
„Přece jen by se tím trochu zabezpečil, jak jste chtěl, nemyslíte? Zvlášť když Nanterre neví, na koho zatlačit.“ Zadíval jsem se na brožurku o renesančním semináři, ležící ještě stále na stolku. „Vědí Daniela a princ Litsi, že jste použil jejich jména?“
Zavrtěl hlavou. „Princezna Casilia si nemohla vzpomenout na jméno hotelu, ve kterém jsou. To ale nijak nemění právoplatnost toho ustanovení. V této fázi jejich souhlas nepotřebujeme.“
Jenže čas plynul, situace se změnila, a po Nanterrově útočném a hrubém vystoupení mi přišlo, že už nikdo nemá právo do toho ty dva zatahovat bez jejich vědomí. Právě jsem se to chystal říct, když vstoupila princezna.
Vstali jsme. Pokud předtím plakala, nebylo to na ní znát. Měla však zapadlé oči a byla bledá jako lidé, kteří se ocitli za hranicí únosné skutečnosti.
„Geralde, oba bychom vám rádi poděkovali, že jste dnes večer přišel.“ Měla trochu vyšší hlas než jindy. „A je nám opravdu líto, že jsme vám pokazili večeři.“
„Princezno, můj čas patří vám.“
„Manžel vás prosí, jestli byste se nemohl zastavit ráno.“
Greening se trošičku kroutil, viděl, že se bude muset vzdát sobotního golfu. Zeptal se, jestli stačí, když přijde v deset, a pak s viditelnou úlevou zmizel.
„Kite,“ princezna se obrátila ke mně. „Nemohl byste tu dnes v noci zůstat? Jen pro každý případ.
„Samozřejmě.“
Na chvíli zavřela oči, pak se znovu na mne podívala. „Byl to strašlivý den. Všechno mi to připadá neskutečné.“
„Smím vám něco nalít?“
„Ne. Vyřiďte Dawsonovi, aby přinesl něco k jídlu. Až přijde, řekněte mu, že budete spát v bambusovém pokoji.“ Zadívala se na mne skoro lhostejně. Na city jí už nezbývaly síly. „Muž by s vámi ráno chtěl mluvit.“
„Muselo by to být brzy, jedu v Newbury v prvním dostihu.“ „Panebože! Já úplně zapomněla.“ Oči se jí trochu vrátily do přítomnosti. „Vždyť já se vás ani nezeptala, jak běžel Cotopaxi!“
„Byl třetí a běžel dobře.“ Připadalo mi, že jsem ten dostih jel před tisíci

lety. „Uvidíte to na videu.“
Jako mnoho jiných majitelů si kupovala videonahrávky dostihů, ve kterých běžel některý z jejích koní, aby se mohla znovu a znovu těšit z jejich výkonů.
„Ano, to bude hezké.“
Pak mi popřála dobrou noc, klidně, jako by na ni před půlhodinou nikdo nemířil střelnou zbraní. Se vzpřímenými zády odešla nahoru.

Obdivuhodná paní, říkal jsem si bůhvípokolikáté, a sám jsem se vydal dolů vyhledat Dawsona. Seděl v košili se sklenicí piva před televizorem. Byl stále ještě rozčilený z toho, že se mu nepodařilo zabránit vpádu nezvaných hostů, a bez jediné námitky se mnou šel obhlédnout, jak je dům zabezpečený. Okna, hlavní vchod, zadní vchod, vchod do suterénu, všechno v pořádku, zamčené.
„V deset přijde John Grundy, ošetřovatel, aby panu de Brescou pomohl do postele. Grundy spí v sousedním pokoji a ráno pomáhá panu de Brescou s holením, mytím a oblékáním. Pak pro pana de Brescou vypere, co je třeba, a v jedenáct dopoledne odchází,“ řekl mi Dawson, a pak mi ještě vyložil, že v suterénu bydlí jen on a jeho žena, princeznina služebná. Ostatní zaměstnanci docházejí na den. Princ Litsi prý spí v hostinských pokojích v přízemí a slečna Daniela v prvním patře vedle princeznina pokoje. Ale ti dva jsou pryč, jak prý asi vím.
Když jsem se zmínil o bambusovém pokoji, povytáhl obočí. Vyvezl mne výtahem do druhého patra, nad místnosti pana de Brescou a princezny. Pak jsem pochopil, proč se divil. Apartmá jako v paláci, samé zlato a bledá modrá, vhodné i pro ty nejvznešenější návštěvníky. Na závěsech byl bambusový vzor (odtud jméno pokoje) a nábytek byl světlý Chippendale s čínským vzorem. V místnosti byla velká manželská postel, dveře do šatny, do koupelny. Byla tam nachystaná spousta dobrého pití a taky dobrý televizor, diskrétně skrytý ve vestavěné skříňce. Dawson mě pak opustil a já konečně mohl zavolat Wykehama, jako každý večer, abych mu řekl, jak jeho koně běželi. Prý ho potěšil Cotopaxi, ale jestli si uvědomuju, jak jsem vyřídil Cascadea. Dusty prý se zlobil, když mu vyprávěl o průběhu dostihu i o tom, že si pak koně prohlížel Maynard Allardeck.
„Jak teď vypadá Cascade?“ zeptal jsem se.
„Zvážili jsme ho. Shodil patnáct kilo. Sotva udrží hlavu. To se hned tak nestane, abyste mi koně poslal v takovém stavu.“
„Mrzí mě to.“
„Není vítězství jako vítězství,“ řekl dopáleně. „Vy jste toho koně pro Cheltenham odrovnal.“
„Mě to opravdu mrzí,“ opakoval jsem provinile. Do Cheltenhamu už zbývalo jen dva a půl týdne. Do Cheltenhamu představujícího z celé překážkové sezóny nejdůležitější událost, Cheltenhamu s jeho cenami a s jeho prestiží. Wykehamovi nade vše záleželo na tom, aby v Cheltenhamu uspěl, stejně jako na tom záleželo všem překážkovým jezdcům včetně mne. Přijdu tam o jednoho vítěze, říkal jsem si, dobře mi tak, neměl jsem dopustit, aby moje soukromé trápení přehlušilo jezdeckou soudnost. Hlavně mne to mrzelo kvůli Wykehamovi.
„Ne abyste zítra takhle zřídil Kalgoorlieho,“ řekl přísně.
Povzdechl jsem si. Kalgoorlie už nežil celou řadu let. Wykehamovi vynechávala paměť tak, že mi občas dělalo potíže uhádnout, kterého koně vlastně myslí.
„Chtěl jste říct Kinleyho?“
„Cože? Samozřejmě že Kinleyho, přece to říkám, ne? Tak koukejte ho jet šetrně, jen ať se hezky proběhne, Kite.“
Aspoň že ví, s kým mluví, pomyslel jsem si. Jinak mne v telefonu často oslovoval jménem jezdce, který pro něho jezdil přede mnou, před deseti lety.
Ubezpečil jsem ho, že Kinleyho pojedu šetrně.
„Ale na vítězství, samozřejmě,“ dodal Wykeham.
„Dobře.“ Šetrná jízda na vítězství, to moc nešlo dohromady, jak zjistil Cascade. Kinley byl ale naše hlavní naděje do Cheltenhamu, a pokud by v Newbury nezvítězil hravě, naše naděje by rázem potemněly.
„Říká Dusty, že princezna nepřišla před Cotopaxiho dostihem do padoku, ani potom k odsedlání. Prý se zlobí kvůli Cascadeovi.“ Wykehamův starý hlas zněl rozhořčeně. „To si nemůžeme dovolit, aby se princezna zlobila.“
„Dusty se mýlí, princezna se nezlobí. Měla nějaké komplikace s jedním hostem. Pak mi to vyprávěla... a pozvala mě na Eaton Square, volám od ní.“
„Aha.“ To ho uklidnilo. „Tak tedy dobře. Kinleyho dostih zítra přenáší televize, takže se budu dívat.“ „Výborně.“
„Ano, tak... dobrou noc, Paule.“ „Dobrou noc, Wykehame.“
Pak jsem zavolal k sobě domů, poslechl si vzkazy na záznamníku, ale nic zvláštního tam nebylo. Potom přišel Dawson a přinesl mi kuřecí polévku, studenou šunku a banán (zcela podle mé chuti).
Později jsme spolu ještě jednou prošli celý dům. Cestou jsme potkali Johna

Grundyho, šedesátiletého vdovce, který se právě ubíral do svého pokoje. Grundy i Dawson slíbili, že se nevylekají, když dům obejdu ještě víckrát, po půlnoci a časně ráno. Skutečně jsem pak ještě asi jednou nebo dvakrát všechno prošel, ale rozlehlý dům byl tichý a klidný, jen hodiny tiše tikaly. Spal jsem přerušovaně, mezi lněnými povlaky pod hedvábnou přikrývkou, na sobě pyžamo vypůjčené od Dawsona. Ráno mě Dawson dovedl k panu de Brescou.
Byl ve svém obývacím pokoji sám, v čistém obleku, v bílé košili s hedvábnou kravatou, k tomu černé, dokonale vyleštěné boty. V ničem si ve své nemoci neulevoval, ani o víkendech.
Invalidní vozík byl neobvyklý, protože měl vysoké opěradlo. Několikrát mě napadlo, že by všechny vozíky měly být takové, aby si jejich uživatelé mohli opřít hlavu, když si chtějí zdřímnout. To ráno si hlavu o opěradlo opíral, přestože byl zcela vzhůru.
„Prosím sedněte si," řekl zdvořile a přihlížel, jak si sedám na totéž místo jako včera večer, do červeného koženého křesla. Připadal mi křehčí než jindy, na tvářích měl šedé stíny a štíhlé úzké ruce spočívající na postranních opěradlech vypadaly průsvitné, kůže tenounká jako papír nad napjatými šlachami a kostmi. Připadal jsem si skoro trestuhodně zdravý ve srovnání s ním a automaticky jsem se zeptal, jestli mu můžu něco podat nebo přinést.
Prý ne. Řekl to s nepatrnou jiskrou v oku, asi byl zvyklý na podobnou „provinilou" reakci svých zdravých návštěvníků.
„Chtěl jsem vám poděkovat za to, jak jste nám přišel na pomoc. Za to, že jste pomohl princezně Casilii."
Nikdy o ní se mnou nemluvil jako o své „ženě", a ona pro mě zase před ním zůstávala vždy jen princezna. Je to zvláštní, jak jsou některé slovní zvyky nakažlivé.
Chystal jsem se trochu odmlouvat, ale předběhl mě. „Také jsem vám chtěl poděkovat za to, že jste mi dopřál čas k tomu, abych mohl v klidu zvážit, jak si počínat vůči Henrimu Nanterrovi." Navlhčil si rty. „Nemohl jsem spát..., nesmím dopustit, aby princeznu Casilii či kohokoli jiného potkalo něco zlého. Je čas, abych se vzdal svých pravomocí. Musím najít někoho, kdo mé povinnosti převezme..., já ale nemám děti a z rodiny skoro nikdo nezbývá. Nebude snadné najít někoho z naší přízně, aby se věcí ujal."
Zdálo se, že i pouhé pomyšlení na náročné diskuse a rozhodování, jaké ho nutně čekají, pana de Brescou unavuje.
„Chybí mi Louis," řekl náhle. „Bez něho nemohu dál. Je nejvyšší čas ustoupit do ústraní. Měl jsem si to uvědomit, když Louis zemřel..., tehdy byl ten pravý okamžik." Mluvil vlastně sám k sobě, jako by si věci ujasňoval. Oči mu bloudily. Vydal jsem ze sebe neutrální zvuk, jen aby věděl, že ho pozorně poslouchám. V duchu jsem s ním vřele souhlasil, že se měl vzdát svých pravomocí a povinností už dávno, a on jako by mi četl myšlenky. Řekl: „Víte, můj děd vedl společnost až do svých devadesáti let, do své smrti, a já předpokládal, že také zůstanu ve funkci až do smrti. Jsem předseda správní rady."
„Ach tak. Rozumím."
Zadíval se na mne. „Princezna Casilia chce dnes jet na dostihy. Doufá, že pojedete s ní, jejím vozem." Odmlčel se. „Mohu vás poprosit..., abyste ji chránil od všeho zlého?"
„Svým životem," odpověděl jsem věcně.
Opravdu to po předchozím večeru neznělo nijak přepjatě a pan de Brescou moji poznámku taky věcně přijal. Jen přikývl. Napadlo mě, že se za ten dramatický slib budu za čas stydět, ale já to v tu chvíli myslel zcela vážně. Pravda občas takhle vypluje na povrch.
Taky bylo jasné, že monsieur stejný slib chtěl. Ještě asi dvakrát zvolna přikývl, jako na potvrzení pevné úmluvy. Já pak vstal k odchodu. Vtom jsem zahlédl pod jedním křeslem poblíž dveří jakýsi kufřík. Zdvihl jsem ho a zeptal se, kam to mám položit.
„Není můj," řekl bez zájmu. „Bude nejspíš Geralda Greeninga. Má sem dnes dopoledne přijít."
V tu chvíli jako bych živě před sebou viděl nešťastného Valeryho, jak z kufříku vytahuje žádost o licenci a jak potom prchá s prázdnýma rukama. Když jsem to dovyprávěl panu de Brescou, řekl, ať kufřík odnesu dolů do haly, aby jeho majitel nemusel nahoru, až si pro něj přijde.
Kufřík jsem odnesl, ale protože jsem byl zvědavý, neodnesl jsem ho hned dolů, ale napřed k sobě do bambusového pokoje.
Černý kožený kufřík, nijak přepychový. Nebyl zamčený. Našel jsem v něm jen listinu vyhlížející jako ta, kterou monsieur odmítl podepsat.
Obyčejný zahnědlý papír, nekvalitní tisk, samozřejmě ve francouzštině. Těžko uvěřit, že kvůli takovému kusu papíru vzniklo takové drama. Pokud se mi zdařilo

listinu rozluštit, netýkala se přímo zbraní, byl to prostě formulář s nevyplněnými řádkami a chlívečky. Ten exemplář, který Valery předložil k podpisu panu de Brescou, jistě vyplněný byl.
Schoval jsem formulář do zásuvky nočního stolku a odnesl kufřík dolů do haly, kam právě vstoupil Gerald Greening. Popřáli jsme si dobré jitro. Vzpomínka na včerejší bouřlivý večer v nás obou ještě doznívala. Greening nejenže znovu vystavěl provizorní hráz, měl dokonce doklad tentokrát řádně napsaný na stroji a opatřený pečetěmi. Jestli prý bych nebyl tak laskav a nezopakoval svoje svědecké vystoupení.
Vrátil jsem se s ním k Rolandovi de Brescou a znovu jsme se všichni podepsali. Zmínil jsem se o tom, že by snad bylo na místě informovat Danielu a Litsiho. Chtě nechtě jsem na ně vzpomínal. Teď nejspíš naslouchají moudrým slovům o dílech Leonarda... Zatraceně!
„Jistě že se to dozvědí," řekl pan Greening. „Pokud vím, mají se oba vrátit zítra večer. Třeba byste mohl být tak laskav a informovat je sám."
„Třeba."
„Tak a teď musíme v prvé řadě informovat policii o nejnovějším vývoji událostí." Zmocnil se telefonu a zavolal člověku, se kterým mluvil včera. Pak se spojil s někým ještě výš postaveným. Slíbili mu, že se o věc postará někdo z kriminálky. Gerald Greening se nicméně musel přiznat, že nemá tušení, kde by mohli Nanterra najít.
„Jakmile se zase vynoří, okamžitě vám dám vědět," pravil Gerald Greening a mě napadlo, jak okamžité by bylo to Jakmile", kdyby se Nanterre dostavil s nabitou zbraní.
Roland de Brescou nicméně Greeningův postup schvaloval a nic mu nedělalo starost. Zanechal jsem oba pány v živé debatě o tom, kdo by se měl stát nástupcem pana de Brescou. Pak jsem provedl různá opatření pro nadcházející den, a když princezna sešla dolů, aby vyrazila na dostihy, už jsem čekal v hale. Provázel ji Dawson a venku právě zastavoval Thomas, přivolaný telefonicky. Princezna tentokrát neměla sobolí kožich, ale světlý plášť, v uších těžké zlaté náušnice a byla prostovlasá. Tvářila se zcela klidně, ale přece jen projevila opatrnost, když se před domem napřed rozhlédla na obě strany a teprve pak se vydala k vozu v průvodu svých tří různorodých ochránců.
Když jsme se usadili a Thomas zavřel centrálně všechna dvířka, poznamenala lehce: „Člověk nesmí dopustit, aby ho neštěstí odradilo od potěšení, to je velmi důležité."
„Hm," vydal jsem neutrální zvuk.
„Vy se odradit nenecháte, Kite, což?"
„Jenže já si tím potěšením vydělávám na živobytí."
„Pak tedy nebezpečí nesmí člověka odradit od plnění povinností. Jenže když se to řekne takto, zní to strašně pedantsky, viďte? Přitom povinnost a potěšení tak často splývají, aspoň kdesi v hloubce, nemyslíte?"
Ano, taky jsem si to myslel, asi měla pravdu. Svým způsobem nebyla špatný psycholog.
„Vyprávějte mi o Cotopaxim," požádala mě. Pak spokojeně poslouchala, co povídám, a občas se na něco zeptala, když jsem se odmlčel. Potom přišel na řadu Kinley, její vynikající mladý proutěnkář, a další kůň, který jí měl ten den běžet, Hillsborough. Až když jsme se blížili k Newbury, zeptal jsem se jí, jestli by jí nevadilo, kdyby s ní byl | během dne Thomas.
„Thomas?" podivila se. „Toho přece dostihy nebaví. Nudí se tam, viďte, Thomasi?"
„Za běžných okolností, madam."
„Thomas je velký a silný," poznamenal jsem. „Pan de Brescou si přál, abyste si tento den užila co nejlépe a bez úhony."
„Ach tak." Trochu ji to vyvedlo z míry. „Co jste..., co jste všechno vyprávěl Thomasovi?"
Thomas odpověděl za mne: „Abych se důkladně rozhlížel po Francouzovi s orlím nosem a nedopustil, aby vás ten člověk jakkoliv obtěžoval, madam."
Ulevilo se jí. Zatvářila se pobaveně i vděčně, Mezitím u ní doma Rolanda de Brescou střežil John Grundy.
Obětoval volné sobotní odpoledne a hlídal, v paměti pečlivě zapsané telefonní číslo místní policie.
„Policie už ví, že by mohlo dojít k nějakému incidentu, jakmile byste jim zavolal, okamžitě přijedou," řekl jsem mu předtím.
Poznamenal, že má bohaté zkušenosti s opilci chtivými pranice, že prý si poradí. Byl na svůj věk statný a silný. Davsonova žena jela někam se svou sestrou a Dawson přísahal, že nikoho cizího do domu nepustí. Nepovažoval jsem za pravděpodobné, že by se Nanterre odhodlal k dalšímu přímému útoku, ale co kdyby přece, nemá smysl riskovat a dům nezabezpečit.

Thomas, měl bezmála dva metry, vypadal jako opravdový bodyguard. Celé odpoledne se držel tak na tři kroky za princeznou, a ta se chovala, jako když o tom neví. Nechtěla zrušit odpolední pozvání pro přátele, protože je očekávala už na oběd. Jen je požádala, aby ji v žádném případě neopouštěli a neodcházeli, pokud by je o to nepožádala sama. Dva z jejích pěti přátel ji provázeli do padoku před naším prvním dostihem, a Thomas se tyčil za ní. Když se vracela na tribunu, obklopovali ji všichni tři jako pevný štít. Neklidně jsem uvažoval o tom, že se jako terč možných útoků určitě nabízí spíš ona než pan de Brescou. Díval jsem se za ní starostlivě, když jsem s Hillsboroughem jel ke startu. Její muž by za svou čest jistě položil vlastní život, ale pokud by šlo o to vysvobodit ženu..., kdyby ji někdo unesl..., asi by se vzdal.
Jistě, mohl by prohlásit podpis vynucený výhrůžkami za neplatný, mohl by souhlas odvolat, mohl by roznítit nemalou aféru, trvat na tom, že v zásadě nikdy souhlas dát nechtěl. Zbraně by se možná nevyráběly, ale zaplatil by za to zdravím i dobrým jménem. Lepší prevence než léčba, říkal jsem si a snažil se rozpomenout, na co jsem asi tak mohl zapomenout.
Hillsborough byl ten den jako bez života, cítil jsem to, když jsme šli ke startu, a bylo mi jasné, že se nijak neprosláví. Nevycítil jsem z něho nic, co by signalizovalo, že se cítí skvěle a chce závodit, a třebaže jsem se ho cestou ke startu snažil vyburcovat, nebylo to vůbec nic platné.
Na většinu překážek šel dobře, ale ztrácel na doskoku, vypadával z rytmu. Když jsem ho pak začal za poslední překážkou tvrdě vyjíždět, buď nechtěl nebo nemohl přidat na rychlosti. Na rovince před nás šli dva další koně, takže jsme nakonec byli až osmí ze dvanácti startujících.
Co se dalo dělat, vždycky to nevyjde. Dostal jsem ale vztek, když za mnou do šatny přišel místní funkcionář, že se mnou chtějí hovořit rozhodčí, a to ihned. Šel jsem za funkcionářem do místnosti rozhodčích spíš se zlostí než rezignovaně. Tam se dvěma dalšími seděl, jak se ostatně dalo očekávat, Maynard Allardeck. Tvářil se spravedlivě a laskavě jako světec. Druzí dva rozhodčí mi sdělili, že ode mne žádají vysvětlení, proč můj favorizovaný kůň běžel tak slabě. Prý se domnívají, že jsem koně dostatečně nevyjížděl a nejel na vítězství. Ať prý jim to laskavě vysvětlím.
Vůbec jsem nepochyboval o tom, že podnět k šetření dal Maynard, i když sám nepromluvil. Jeden z rozhodčích, člověk, kterého si vážím, řekl: „Pane Fieldingu, vysvětlete nám prosím, proč Hillsborough podal dnes tak slabý výkon.“ Onen rozhodčí kdysi jezdíval jako amatér, proto jsem po pravdě řekl, že kůň měl zřejmě špatný den a že ho dostih nebavil. Taky jsem mu řekl, že jsem už cestou ke startu cítil, že kůň je zcela bez elánu, jako když se necítí dobře, a že v průběhu dostihu mě dokonce napadlo koně zatáhnout a dostih vzdát.
Rozhodčí se ohlédl na Allardecka a ještě se mne zeptal: „Proč jste ve finiši nepoužil bič?“
Okamžitě mne napadlo úsloví „mlátit mrtvého koně“, ale ovládl jsem se. Jen jsem poznamenal, že jsem koně vyjížděl, jak jsem mohl, ale zcela bez efektu, bič by na tom nic nezměnil.
„Zdálo se nám, že koně šetříte,“ řekl rozhodčí, ale nemluvil ani útočně, ani s opravdovým přesvědčením.
„Šetřit“ koně je hezky řečeno „snažit se nezvítězit“, a za to se jezdcům zastavuje činnost. Na to už jsem odpověděl ostře. „Koně princezny Casilie, které trénuje pan Harlow, vždy běží, jak mohou nejlíp. Hillsborough taky běžel, jak mohl, jenže dnes neměl svůj den.“
Rozhodčí se tvářil skoro pobaveně. Věděl jako všichni v dostihovém světě, jak si věci stojí mezi Fieldingy a Allardecky. Vyšetřovací komise v posledním půlstoletí řešily mezi těmito rodinami jeden spor za druhým. Buď obvinil Maynardův otec mého dědečka nebo můj dědeček Maynardova otce. Oba, můj dědeček a Maynardův otec, působili v Newmarketu jako trenéři rovinářů. Změna ve starých svárech nastala, když se Maynard Allardeck posunul do pozice síly. Všem to připadalo náramně kratochvilné, jenom mně ne.
„Bereme na vědomí vaše vysvětlení,“ řekl rozhodčí suše a propustil mne v milosti.
Odešel jsem, aniž jsem se na Maynarda podíval. Dostal jsem se z jeho nástrah v průběhu tří dnů podruhé a nebylo by dobré, kdyby viděl, jak se z toho raduju. Rychle jsem se vrátil do vážnice, abych svlékl princezniny barvy a navlékl si jiné, barvy majitelů, pro které pojedu hned následující dostih. Už tak jako tak to vypadalo, že do padoku přijdu se zpožděním (za to se taky pokutuje).
Rychle jsem tam spěchal, abych se připojil ke skupince jezdců,, když vtom ve vzdálenosti slabých deseti metrů vidím Henriho Nanterra.

Stál v jednom hloučku s majiteli, trenérem a jezdcem cizího koně a díval se mým směrem, jako by na můj příchod čekal.
Jeho přítomnost byla věru nevítaná, ale tím jsem se v tu chvíli neměl čas zabývat, musel jsem se soustředit na dychtivé otázky zavalitého, nadšeného páru majitelů doufajících, že v následujících deseti minutách splním jejich sny. Já doufal, že princezna je nahoře na tribuně bezpečně obklopená přáteli.
Můj kůň se dokonce jmenoval Dream, tedy sen, a vítězil určitý čas na rovině. Tentokrát měl poprvé běžet proutěnky. V dostihu se ukázalo, že opravdu dokáže být rychlý, ale že ještě neobjevil, jak má skákat. První tři proutěnky nebezpečně pocuchal, čtvrtou se proboural, a tím to pro nás skončilo. Kůň zděšeně prchal a já čekal, až mne zavezou zpět k tribunám. S pádem musí člověk počítat tak každý desátý nebo jedenáctý dostih, většinou jsou to pády neškodné, jako ten s Dreamem, zbývají po nich nanejvýš modřiny. Nebezpečné pády se přihodí tak jednou až dvakrát do roka, a to vždy nečekaně.
Zastavil jsem se povinně na ošetřovně, aby mě doktor uznal, převlékl jsem se na další dostih a ještě si stihl promluvit s žokejem ze skupiny, ve které byl předtím Henri Nanterre. Jamie Fingall byl můj dlouholetý kolega a přítel.
„Ten Francouz s tím nosem? Jo tak toho nám šéf sice představil, ale já nedával moc pozor. Snad má mít ve Francii koně nebo co.“
„Hm. Přišel s tvým šéfem nebo s majiteli?“
„S majiteli, ale mám dojem, že se ho šéf snažil ukecat, aby mu jednoho z těch svých koní poslal do tréninku sem.“
„Tak ti děkuju.“
„Nemáš zač.“
Šéf Jamieho Fingalla Basil Clutter měl stáje v Lambournu, kousek ode mne, znal jsem ho dobře, ale před příštím dostihem jsem už neměl čas ho hledat. Běžel se třímílový steeple, já se musel zase převléct a chvátat za princeznou do padoku, kde už přecházel Kinley.
Byla obklopená tělesnou stráží jako předtím, a mně se zdálo, že jí to dokonce dělá dobře. Nemohl jsem se rozhodnout, jestli ji mám vyplašit zprávou o Nanterrově přítomnosti, či ne. Nakonec jsem to pošeptal jen Thomasovi., Je tu Francouz, držte se pořád u ní.“ Zdvihl palec pro štěstí a zatvářil se odhodlaně. Odhodlaného Thomase by se zalekl i hunský Attila, říkal jsem si.
Kinley mi vynahradil všechny nepříjemnosti toho mizerného odpoledne. Nálada mi rázem stoupla do závratných výšin.
Rozuměli jsme si dokonale už od našeho prvního dostihu loni v listopadu. To vzájemné porozumění se potom ještě prohloubilo v dalších třech dostizích, takže v únoru už kůň okamžitě pochopil, co od něho chci, a já věděl předem, co udělá. Dostih s Kinleym se tak stal nejdokonalejší souhrou, nepopsatelným splynutím kdesi na primitivní úrovni, ve společné radosti.
Kinley šel přes proutěnky takovou rychlostí, že mě napoprvé skoro nechal za sebou. Od té doby jsem sice věděl, co od něj očekávat, ale jeho nevídaná energie a rychlost mě vždy znovu skoro zaskočily. Než dostih skončil, získal kůň dobře dvacet délek letem ve vzduchu. Zvítězil hravě lehkým cvalem a já doufal, že se Wykeham dívá na televizi a vidí, že jsem koně „šetřil“. Snad mi odpustí za Cascadea. Taky jsem si pomyslel, že tentokrát nemá Maynard sebemenší záminku, aby mi dělal nepříjemnosti. Když jsem šel s Kinleym po pěšince k odsedlávání, uvědomil jsem si, že díky němu a Nanterrovi jsem se aspoň přestal soužit nad Botticellim, Giorgionem, Tizianem a Raffaelem.
Princezně svítily v modrých očích hvězdy a zářila tak, jako by žádné střelné zbraně neexistovaly. Měl jsem co dělat, abych se udržel a nechytil ji do náruče.
„Je dokonale připravený pro Cheltenham,“ řekla a hladila koně po tmavé srsti.
„Je stejně dobrý jako Sir Ken.“
Sir Ken byl hvězdou padesátých let, zvítězil třikrát v Champion Hurdles a v řadě dalších důležitých proutěnek. Kdo viděl Sir Kena, toužil mít jednou podobného koně. Princezna Sir Kena běžet viděla a mnohokrát o něm vyprávěla.
„Má před sebou ještě dlouhou cestu,“ řekl jsem a začal rozepínat přezky obřišníku. „Je ještě moc mladý.“
„To jistě,“ vzdychla šťastně, „ale...“ Pak se odmlčela, jako když utne, a zalapala po dechu. Viděl jsem, jak se jí rozšířily zorničky, a že se s hrůzou dívá kamsi za mne. Bleskově jsem se otočil.
Byl tam Henri Nanterre a nespouštěl z ní oči.
Já v tu chvíli stál mezi ním a princeznou, Thomas a její přátelé stáli za ní a víc než princeznou se zabývali spíš tím, jak se vyhýbali rozdováděným Kinleyho kopytům. Konečně, byli jsme na nejbezpečnějším, zalidněném místě.
Henri Nanterre se na mne krátce zadíval. Viděl jsem, jak se lekl, civěl na mne s pootevřenými ústy.
Když si mne předtím prohlížel v padoku, myslel jsem, že ví, kdo jsem, ale pak

jsem si uvědomil, že mne poznal až potom, do té doby mě jednoduše považoval jen za princeznina žokeje, nepoznal ve mně člověka z včerejšího večera.
„Vy..., vy jste...," výjimečně nenacházel slova. „Ano. Já jsem. Co si přejete?"
Vzpamatoval se, přivřel oči, zadíval se na princeznu a řekl: „Takového žokeje může snadno potkat nehoda."
„Ta může potkat i lidi, kteří s sebou nosí zbraně. Je to všechno, co jste nám přišel říct?" Zdálo se že ano.
„Jděte pryč," nařídil jsem mu, podobně jako on včera mně. K mému úžasu skutečně šel.
„Poslyšte..." Thomas se probral. „Nebyl to..., to byl..., byl to on?"
„Ano," přikývl jsem a omotával řemeny kolem sedla. „Aspoň teď víte, jak vypadá."
„Madam," omlouval se Thomas, ‚já vůbec nevím, kde se tu vzal."
„Já také nevím." Dýchala stísněně. „Prostě tady zničehonic byl."
„Ten chlap se pohybuje jako had," řekl jeden z jejích přátel. Skutečně, ihned zmizel mezi davem.
„No co, přátelé," princezna se zasmála trochu nejistě. „Půjdeme společně oslavit velké vítězství. Kite, přijďte za námi brzy!"
Zvážil jsem se, a protože to pro mne byl poslední dostih dne, převlékl jsem se do civilu a zastavil se ještě u sedlání za Basilem Clutterem. Věděl jsem od Jamieho, že by Basil měl být u boxů a sedlat, protože mu v posledním dostihu běžel kůň.
Při takové příležitosti není s trenéry valná řeč, ale Basil mi přece jen aspoň na několik otázek odpověděl, i když neochotně. Prostíral přitom koni na hřbet plátěné pouzdro se zátěží, chystal číslo a připevňoval svému neklidnému svěřenci sedlo.
„Ten Francouz? Nanterre, jo. Má koně ve Francii, v tréninku u Villona. Je snad průmyslník. Kde bydlí? Jak to mám vědět? Zeptej se Roquevilleových, přišel s nimi. Koukej, už se mě teď na nic neptej, zavolej mi radši večer, jo?"
„Dobře," povzdechl jsem si a opustil ho, zatímco navlhčoval mokrou houbou koni hubu, aby vypadal pěkně a upraveně, až se představí publiku. Basil Clutter byl pilný a věčně ve shonu. Snažil se ušetřit, dělal sám sobě stájníka.

Odešel jsem k princezně, pil čaj s citronem a spolu s ní a jejími přáteli znovu prožíval nádheru Kinleyho skoků. Když byl čas odejít, řekla princezna: „Doufám, že pojedete se mnou?" Jako kdyby to byla samozřejmost. Řekl jsem že ano, jistě, jako bych to taky považoval za běžné.
Zaskočil jsem si do vozu (stále ještě zaparkovaného u stájí) pro věci na spaní, které s sebou vždy pro jistotu vozím. Pak jsme společně a bez nesnází dojeli na Eaton Square. Z bambusového pokoje jsem potom zavolal Wykehama. Prý má radost z Kinleyho, ale Hillsborough ho zklamal. Dusty prý mu řekl, že jsem se moc nesnažil a že mě proto předvolali rozhodčí. A co prý si vůbec myslím, nadělat si během dvou dní dvakrát nepříjemnosti?
Nejraději bych Dustyho uškrtil. Wykehamovi jsem podal totéž vysvětlení jako rozhodčím, a řekl mu, že se tím spokojili. „Byl mezi nimi Maynard Allardeck," dodal jsem. „Ten po mně pojede, ať dělám, co dělám."
„To máte asi pravdu." Wykeham měl rázem lepší náladu, div že se nedal do smíchu.
„Jo," řekl, „bookmakeři uzavírají sázky kdy - ne jestli, ale kdy - na vás uvalí zákaz činnosti."
„To je náramná legrace." Vůbec jsem se nebavil. „No nic, jsem ještě stále na Eaton Square, kdybyste se mnou chtěl mluvit."
„Nepovídejte! Tak dobře. Dobrou noc, Kite."
„Dobrou noc, Wykehame."
Pak jsem zavolal Basilu Clutterovi, a ten mi dal číslo k Roquevilleovým. Zastihl jsem je právě v okamžiku, kdy se vrátili z Newbury.
Ne, řekl Bernard Roqueville, neví, kde Henri Nanterre bydlí. Ano, zná se s ním, ale jen povrchně. Seznámil se s ním v Paříži, na dostizích v Longchamp, a Nanterre se teď k němu v Newbury přihlásil a pozval ho i s paní Roquevilleovou na skleničku. Proč prý se o něho zajímám.
Řekl jsem, že bych se rád s Nanterrem spojil, dokud je ještě v Anglii. Bernard Roqueville litoval, že mi nemůže pomoct. Tím to skončilo.
Krátká, slepě končící stopa, říkal jsem si odevzdaně, když jsem pokládal sluchátko. Třeba bude mít policie víc štěstí, i když jsem si nedělal žádné iluze, že by vyrazili na pátrací akci v mohutném počtu jen proto, aby pohrozili jednomu cizinci, protože ohrožoval nenabitou zbraní jednu cizí princeznu. .
Sešel jsem dolů do obývacího pokoje a probral s princeznou Hillsboroughovo nepěkné chování. Později jsme spolu s panem de Brescou dole v jídelně večeřeli. Dawson nás obsluhoval a já si asi dvacetkrát vzpomněl na banket v Jezerní oblasti.

Bylo už deset a přáli jsme si dobrou noc, když se princezna poprvé zmínila o Nanterrovi.
„Řekl, že žokeje může potkat nehoda.“
„Ano, to řekl, a taky se to zhusta stává.“
„Jenže tak on to nemyslel.“
„Možná.“
„Nikdy bych si neodpustila, kdyby se vám mělo něco stát a my toho byli nepřímou příčinou.“
„S tím on právě počítá. Já to risknu a Thomas taky.“ Pomyslel jsem si přitom, že pokud se její muž okamžitě nezlomil, když na ni Nanterre mířil pistolí, nezlomí se, kdyby na nás mířila celá popravčí četa.
Otřásla se při vzpomínce na Nanterrovy výhrůžky. „Nehody mohou potkat ty, které mám ráda, i ty, kteří pro mne pracují.“
„Jen vás straší, víc štěká, než kouše,“ uklidňoval jsem ji. Řekla, že doufá, že se nemýlím, a odešla spát.
Já zase prošel dům, abych zjistil, že je všechno jaksepatří zabezpečené. Znovu jsem uvažoval o tom, jestli jsem na něco nezapomněl.
Ráno jsem se to dozvěděl.
Když v sedm hodin zazvonil domácí telefon, byl jsem už vzhůru. Rozespalý Dawson mi hlásil, abych si vzal státní linku, že mě někdo volá. Zdvihl jsem sluchátko. Volal Wykeham.
V dostihových stájích se v neděli vstává brzy, jako ve všední den, proto mě nepřekvapilo, že volá, byl jsem zvyklý, že ho často něco napadne už po ránu, když vstává v pět. Tentokrát ale mluvil tak vzrušeně a zmateně jako nikdy. V první chvíli jsem si řekl, že jsem přece v noci nemohl nic provést.
„S...slyšel jste, c...co říkám?“ Koktal. „Dva! Dva z p...p...princezniných koní jsou..., j...jsou mrtví.“
„Dva?“ Okamžitě jsem se posadil zpříma. Polil mne chlad. „Jak? Chci říct... kteří dva?“
„Leží ve stáních mrtví! Tuhý. Musejí být po smrti už celé hodiny...“
„Kteří dva?“ ptal jsem se s obavou.
V telefonu bylo chvíli ticho. Wykehamovi vždy dělala jména koní potíže a v tu chvíli mu jistě defilovala hlavou jména samých dávno padlých velikánů.
„Ti dva..., co jste jel v pátek,“ řekl nakonec.
Byl jsem jako zkamenělý. „Jste tam ještě?“ zeptal se Wykeham.
„Ano..., chcete říct... Cotopaxi a Cascade?“
To přece nemůže být pravda, říkal jsem si, to nemůže být pravda, Cotopaxi... před Velkou národní!: „Ano, Cascade a Cotopaxi.“
Ach bože... „Jak se to stalo?“
„čekám veterináře, vytáhl jsem ho z postele. Nevím, jak umřeli, to je jeho věc. Ale dva! Stane se, že jeden kůň zničehonic zajde, to vím, ale dva... Prosím vás, řekněte to princezně, Kite.“
„To je na vás!“
„Ne, Kite, vy jste u ní..., řekněte jí to nějak šetrně..., je to přece lepší než po telefonu. Měla je ráda jako vlastní děti.“
Ti, které má ráda... ach bože!
„Co Kinley?“ zeptal jsem se napjatě.
„Kdo?“ „Kinley... Včerejší vítěz v proutěnkách.“
„Jo ten..., ten je v pořádku. Když jsme našli ty dva mrtvé, ihned jsme obešli všechny koně. Ti dva stáli v sousedních stáních, vzpomínáte si... Kite, řekněte to princezně co nejdřív prosím! Musím ty koně nechat odvézt a je na ní, co se s nimi má udělat. Ovšem, jestli je někdo otrávil...“
„Vy si myslíte, že je někdo otrávil?“
„Já nevím. Ale řekněte jí to hned, Kite.“ Prudce zavěsil. Já položil sluchátko s pocitem, že nejspíš puknu vzteky.
Zabít jí koně! Mít tak v tu chvíli Henriho Nanterra po ruce, nejspíš bych mu nacpal tu jeho plastickou pistolku do chřtánu. Cascade a Cotopaxi, tvorové, které jsem dlouho znal. Oplakával jsem je jako kamarády.
Dawson se uvolil, že pošle ženu, aby princeznu vzbudila a řekla jí, že pro ni mám špatnou zprávu o jednom z jejích koní, a že na ni počkám v obývacím pokoji.
Oblékl jsem se a sešel dolů. Přišla za malou chvíli, ustaraná a nenalíčená. „Co se stalo? Který z nich?“
Když jsem jí řekl, že jde o dva koně, a kteří dva to jsou, viděl jsem, jak její zděšení ustupuje logické úvaze.
„To přece nemohl udělat!“ vykřikla. „Přece si nemyslíte, vy si myslíte...“
,,Pokud to udělal, bude litovat.“
Rozhodla, že se musíme okamžitě vydat do Wykehamových stájí. Nedala si to vymluvit.

„Musíme tam jet, samozřejmě! Chudák Wykeham, musíme ho trochu utěšit. Vyčítala bych si, kdybychom tam nejeli.“
Pomyslel jsem si, že útěchu potřebuje spíš ona než on. V půl deváté jsme už byli na cestě. Princezna byla upravená, nalíčená, a Thomas za volantem taktně pomlčel o tom, že by měl mít volno. Když jsem se předtím nabídl, že s rollsem pojedu já, považoval mou nabídku skoro za neslušnou.
Wykehamův podnik byl asi hodinu cesty vozem od Londýna, u malé vesnice na svazích jihoanglické pahorkatiny. Stáje byly rozlehlé, architektonicky složité a zmatené, jak se v průběhu století všelijak přistavovaly a přestavovaly. Majitelům se tam líbilo, protože v areálu byly všelijaké nečekané chodníčky jako bludiště a dvorečky s asi tak osmi až deseti stáními, a všude keříčky v červeně natřených květináčích. Pro zaměstnance uspořádání stájí tak příjemné nebylo, protože je stálo hodně kroků, přebíhání, nošení a času.
Princeznini koně byli roztroušení ve všech pěti dvorech. Wykeham, jako řada jiných trenérů, neměl rád koně jednoho majitele pohromadě, úmyslně je všelijak rozmístil mezi jiné. Cascade a Cotopaxi byli náhodou vedle sebe na dvoře u vjezdu.
Parkoviště bylo ve stájích až ve středu celého areálu a odtamtud museli návštěvníci projít starou branou ke dvorům. Jakmile Wykeham zaslechl, že přijíždíme, běžel nám naproti.
Zdálo se mi, že týden od týdne stárne. Díval jsem se, jak princezně dvorně líbá ruku. Vždy s ní trochu flirtoval, jiskřily mu oči a odněkud vydoloval starý šarm. Ono ráno ale byl rozrušený, vlasy, když smekl, rozcuchané, a hubené ruce se mu chvěly.
„Ale můj milý Wykehame, vždyť vy se třesete zimou,“ princezna byla ustaraná.
„Pojďme dovnitř,“ řekl a vykročil. „Bude to lepší.“ Princezna váhala. „Jsou tu ještě ti moji chudáci?“ Nešťastně přikývl. „Je u nich veterinář.“
„V tom případě se na ně jdu podívat,“ řekla prostě a odhodlaně vykročila na dvůr. Šli jsme za ní. Ani jsme se nepokusili ji odradit.
Obě stání měla otevřená vrátka a uvnitř se svítilo, přestože byl jasný den. Ostatní stání byla zavřená. „Nechali jsme oba tam, kde jsou,“ vysvětloval Wykeham, „ostatním to nijak nevadí, asi že netekla krev, krev by je rozrušila.
Princezna jako když ho ani neposlouchá. Pomalu přešla ke svým dvěma koním, ležícím jak hromada hlíny na podlaze stání. Byli nehybní, tiší, jiskra a rychlost ta tam.
V okamžiku smrti měli oba na sobě přikrývky, ale někdo je teď odhrnul a stáhl ke zdi. Mlčky jsme se dívali na matný lesk tmavého těla Cascadea a na jakoby posněženou záď Cotopaxiho.
Robin Curtiss, vysoký, chlapecky vyhlížející veterinář v zeleném pracovním overalu, se s princeznou už v minulosti opakovaně setkal, když se přijela podívat na své koně. Se mnou se samozřejmě znal líp. Omluvil se, že nám nemůže podat ruku, že se napřed musí umýt.
Princezna vzala na vědomí jeho pozdrav a bez zaváhání se hned zeptala: „Prosím vás..., řekněte mi, jak zemřeli.“
Robin Curtiss se podíval na Wykehama a na mne, ale my jsme mu ani jeden, ani druhý nedali nijak najevo, aby mlčel. Zadíval se tedy na princeznu a stručně jí řekl pravdu.
„Madam, byli zastřeleni. Nic nevěděli, netrpěli. Byli zastřeleni milosrdnou pistolí s výsuvným projektilem, žihadlem.“

6

Cascade ležel šikmo napříč stáním, hlavu ve stínu, kousek od vrátek. Robin Curtiss vstoupil dovnitř, sehnul se a nazdvihl kadeř hřívy, spadající koni na čelo mezi ušima.
„Ono je to špatně vidět, madam, protože je tak tmavý, ale tady, přesně tady je vstřel.“ Narovnal se, oprášil si ruce a otřel kapesníkem. „Člověk by tu ránu snadno přehlédl, kdyby nevěděl, kde ji má hledat.“
Princezna se odvrátila od svého mrtvého koně s podezřele lesklýma očima, byť s klidnou tváří. Ještě se na okamžik zastavila u sousedního stání, kde blíž k vrátkům bylo vidět Cotopaxiho záď. Na hlavu jsme nedohlédli, byla vzadu u žlabu.
„U toho je to stejné,“ řekl Robin Curtiss. „Taky na čele, pod hřívou, skoro to není vidět. Zabil je odborník, netrpěli, madam.“
Přikývla a polkla nasucho. Promluvit nedokázala. Opřela se jednou rukou o Wykehama a druhou ukázala k domu, za bránu. S Robinem Curtissem jsme se dívali, jak ti dva zvolna odcházejí. Robin si soucitně povzdechl.
„Chudák paní. Všichni to vždycky nesou těžce.“
„V tomhle případě jde o vraždu, tím je to horší.“
„To je fakt, tohle opravdu byla vražda. Wykeham to hlásil na policii, přestože

vlastně ani nemusel. Náš zákon je dost nejasný, pokud jde o svévolné zabití zvířete. No, ale protože to jsou právě koně princezny Casilie, řekl si nejspíš, že neuškodí, když to ohlásí. Teď mu jde především o to, aby dostal koně co nejdřív odsud, jenže my ještě nevíme, jak to vlastně má s pojišťovnou..., možná by se to mělo především ohlásit tam..., ale když je dnes neděle...“ Přestal na chvíli brebentit a řekl vážně: „Víte, dnes už člověk tenhle typ střelné rány vidí zřídka.“
„Jak to?“
„Výsuvný projektil je zastaralý. Teď takovouhle pistoli už dohromady nikdo nepoužívá.“ „Výsuvný projektil?“
„Jo. Žihadlo. Říká se tomu tak, protože smrtící prvek neopustí hlaveň, zase se po výstřelu zatáhne. Ale to vy přece jistě znáte, ne?“
„Ano. Ne, totiž, já jen vím, že u žihadla se ta věc vysunuje a zasunuje. Jednou jsem takovou pistoli viděl zblízka, ale netušil jsem, že už se nepoužívá. Co se teď vlastně používá?“
„Přece jste musel vidět zabíjet koně,“ řekl udiveně. „Přece mockrát, kdykoli si váš kůň při dostihu zlomil nohu...“
„Mně osobně se to přihodilo jen dvakrát. V obou případech jsem vzal sedlo a šel pryč.“
Uvažoval jsem o tom chvíli a snažil se mu to vysvětlit. „Víte, když jednu chvíli jste s tím velkým zvířetem skoro jako celek, třeba ho máte i rád, a pak v příštím okamžiku má umřít... Nikdy jsem u toho nechtěl být. Asi vám to připadá divné, zvlášť když jsem vyrůstal v dostihových stájích, ale já opravdu nikdy neviděl, jak koni přikládají zbraň k hlavě. Dokonce jsem si mlhavě představoval, že se koně střílejí do spánku, jako lidé.“
Tvářil se překvapeně a trochu pobaveně. „V tom případě bych vás měl trochu poučit. Kdo už by to měl znát, když ne vy! Takže podívejte se..., podívejte se na Cotopaxiho hlavu...“ Překročil koňovy ztuhlé nohy, aby mi ukázal ránu. Cotopaxi měl zkalené, přivřené oči. Robina Curtisse to vůbec nevyvádělo z míry, ale pro mne to přece jen nebyla všední věc.
„Koňský mozek není větší než zaťatá pěst,“ řekl. „To snad ale víte?“
„Ano, vím, že je malý.“
Přikývl. „Kůň má v hlavě spoustu dutin, sinusy, ty mu zabírají větší část lebky. Mozek má mezi ušima, nad šíjí, a nad ním je kost hodně silná. Existuje jen jediné místo, kde si můžete být jistý, že žihadlo pronikne do mozku.“ Zdvihl kadeř hřívy a ukazoval: „Vedete myšlenou čáru od pravého ucha k levému oku, a další od levého ucha k pravému oku. Tam, kde se ty čáry kříží, to je ono. To je to místo, jediné místo, do kterého musíte mířit. Podívejte se..., vidíte? Žihadlo vletělo Cotopaximu do hlavy přesně na správném místě. To neudělal žádný packal, ten člověk přesně věděl co a jak udělat.“
„Copak o to,“ řekl jsem zamyšleně. „Teď když jste mi to řekl, tak bych i já věděl co a jak.“
„Ano. Ale ono to není tak jednoduché, nestačí znát správné místo, ale taky správný úhel vstřelu. Musíte mířit přesně tam, kde lebka nasedá na krční páteř. Pak zasáhnete vitální centra a smrt je okamžitá. A přitom jak vidíte, neteče žádná krev.“
„A celou tu dobu, co si to tak chystáte, kůň trpělivě stojí a čeká.“ „Budete se divit, ale většinou ano. Tedy slyšel jsem, že menší lidé s tím mají potíže, těžko dosáhnou tak vysoko, aby měli ruku se zbraní ve správném úhlu.“
„Jistě, to máte nepochybně pravdu.“ Zamyšleně jsem se díval na mrtvý, tichý, vyhaslý zdroj energie a touhy po vítězství. Tolikrát jsem na něm seděl, cítil pod sebou dokonalou souhru svalů, radoval se z jeho triumfů. Už když byl mladý, školil jsem ho, a s nadšením jsem sledoval, jak skvěle se vyvíjí. Kdyby se stalo, že by to mému koni museli udělat, zase bych odešel, to bylo jisté.
Vyšel jsem ze stání a Robin Curtiss za mnou. Věcným tónem pokračoval ve vzdělávací přednášce.
‚Žihadlo má ještě další nevýhodu kromě toho, že se s ním musíte přesně strefit, a sice že se okamžitě po výstřelu zatahuje zpět. Současně jde kůň k zemi, a lebeční kosti jsou tak pevné, že se v nich žihadlo snadno ohne. Když se používá často, můžete ho brzy vyhodit.“ „Dnes se tedy už nepoužívá?“
Přikývl. „Ne, teď už ne, teď se používá veterinární pistole s volným nábojem. Jestli chcete, tak vám ji ukážu, mám ji ve voze.“
Zvolna, bez spěchu jsme došli k jeho autu, stojícímu blízko princeznina rollsu. Odemkl kufr, otevřel klíčkem malý plochý kufřík, z něj vytáhl cosi zabaleného v režném plátně, a rozbalil to.
Uvnitř byla pistole podobná lugeru, vypadala zcela běžné, až na hlaveň. Místo úzké hlavně měla širokou, bachratou, s šikmým oválným ústím.
„Z téhle hlavně vyletí střela ve spirálové rotaci,“ vysvětloval mi.

„Jakákoli střela?“
.Jakákoli střela správného kalibru. Použít se dá jakákoli pistole, jen se na ni musí připevnit tahle hlaveň. To je právě ta výhoda. Takže střela opustí hlaveň rychlostí dostačující na krátkou vzdálenost, a protože rotuje, snadno se zastaví o další překážku. Takže když s touhle pistolí střelíte koně do hlavy, víte, že mu střela v hlavě zůstane,“ vysvětloval mi radostně. „A nemusíte mířit zdaleka tak pečlivě jako se žihadlem, protože rotující střela nadělá ve tkáni mnohem větší škody.“
Zamyšleně jsem se na něho zadíval. „Jak víte tak jistě, že tihle dva koně byli zabiti žihadlem?
„Jak? Snadno... Kolem vstřelu nejsou stopy po ožehu od střelného prachu. Taky nikde žádná krev, ani z nosu, ani z huby. A to u dnes používané pistole bývá, právě že nadělá tolik škody, rozumíte?“
„Jistě, rozumím.“ Povzdechl jsem si. Sledoval jsem ho, jak pistoli zase balí a ukládá. Ještě jsem se zeptal: „Předpokládám, že na tuhle zbraň člověk musí mít povolení.“
„Samozřejmě. Ale na žihadlo taky.“
Jenže veterinárních a jatečních pistolí je v Anglii jistě spousta. Má ji každý veterinář, každá jatka, většina farmářů a chovatelů ovcí. Lovci. Lidé, mající na starosti policejní koně... a spousta dalších.
„Lze tedy předpokládat, že se u nás povaluje spousta zastaralých a nepoužívaných žihadel.“
„Ale musejí být pod zámkem.“
„Včera jedno žihadlo pod zámkem nebylo.“
„Ne, to ne.“
„Kdy myslíte, že se to mohlo odehrát?“
Pečlivě ukládal zbraň.
„Brzo. Řekl bych krátce po půlnoci.“ Mluvil s jistotou. „Já vím, bylo chladno, ale i tak, oba koně byli do rána skrz naskrz studení. Nezbývalo jim už žádné vnitřní teplo. A aby se i uvnitř těla teplota vyrovnala zevní..., to trvá hodiny. Koně našli před šestou.“ Ušklíbl se. „Kafilerka není moc ráda, když jede pro koně dlouho po smrti, pak se stává, že chlapi od kafilerky mají co dělat, aby ztuhlého koně dostali ven ze stání.“ Stáhl si overal a ještě ho hodil do vozu. „Stejně posílám oba na pitvu, pojišťovna na tom trvá.“ Zamkl kufr.
„Půjdeme nejspíš dovnitř, co?“
„To je tady jen tak necháme?“
„No a co, ti už neutečou,“ řekl, ale přece jen se vrátil a zavřel vrátka obou stání, prý pro případ, že by se dostavil některý z majitelů na nedělní návštěvu, tak aby jeho city netrpěly. Pomyslel jsem si, že Robinovy city jaksi otupěly nejspíš už v prvním ročníku veterinární fakulty. Ale nakonec co, Wykehamovým koním mohlo být jedno, jestli jejich veterinář má jemné chování či ne, hlavně zeje dobrý veterinář.
Šli jsme do Wykehamova domu. Byl prastarý a rozlehlý, jako stáje. Wykehama a princeznu jsme našli, jak se navzájem utěšují společnými vzpomínkami nad šálkem čaje. Ona vypadala nesmírněrovnaně a povzbudivě, on se už taky sebral a zahřál, ale tvářil se jaksi nechápavě.
Když jsme vstoupili, vstal a okamžitě si mě odvedl z obývacího pokoje. Vymyslel si nějakou průhlednou záminku, jako že mi musí ukázat, kde si můžu uvařit čaj (čaj jsem si u něho běžně vařil už řadu let).
Zavedl mne do kuchyně a už cestou spustil: „Kie, já tomu vůbec nerozumím. Jak to, že se mě vůbec neptá, kdo je zabil? To je přece to první, co by každýho zajímalo. Vůbec se o tom nezmínila. Prostě si se mnou povídá o dostizích jakoby nic, a vyptává se na své ostatní koně jako jindy. Jak to, že ji vůbec nezajímá, kdo je zabil?“ „Nejspíš tuší, kdo to byl.“ „Cože? Proboha Kite..., kdo?“
Váhal jsem. Vypadal staře a křehce, tváře měl zbrázděné hlubokými vráskami a na bledé kůži měl tmavé skvrny stáří. „Musíme nechat na ní, jestli vám to řekne,“ odpověděl jsem nakonec. „Má to co dělat s podnikem jejího muže. Pokud vím, nemusíte si určitě dělat starosti, že byste třeba měl zrádce ve vlastních řadách. Pokud vám neřekla, koho podezírá, tak vám to už nepoví, dokud nepromluví se svým manželem. Možná, že se společně dohodnou nic nevyzrazovat, víte přece, jak nesnášejí, když se o nich píše.“
„Stejně se o nich bude psát,“ řekl Wykeham ustaraně. „Když někdo zastřelí favorita Velké národní ve stáji..., ať děláme, co děláme, do novin se to dostane.“
Různě jsem po kuchyni šramotil, jak jsem chystal čaj pro sebe a pro Robina. Rozruch, se kterým jsme museli počítat, mi kazil náladu stejně jako Wykehamovi.
„Vám ale stejně nemusí jít ani tolik o to, kdo to udělal, jako spíš aby se nic nestalo jejím ostatním koním.“

V tu chvíli se opravdu vyděsil. „Kite! S.. .sakra..., to přece nemyslíte vážně?“ Už zase koktal. „T...to se přece nemůže opakovat!“
„No,“ začal jsem klidně a pomalu, ale nepřišel jsem na nic, čím bych zmírnil ránu. „Myslím, že nebezpečí hrozí všem. Všem jejím koním. Ne teď hned, ne dnes. Jestliže se ale princezna se svým mužem rozhodnou pro určitý postup v určité věci, což se může stát, pak budou určitě v nebezpečí všichni. Možná nejvíc Kinley. Takže se musíme soustředit na ochranná opatření.“
„AleKite...“
„Cvičené hlídací psy.“
„To přijde moc draho.
„Princezna není chudá, řekněte jí, ať to uhradí. Bude jí jedno, na kolik to přijde, a kdyby ne, zaplatím to sám.“ Wykeham ohromeně pootevřel ústa a zase je zavřel. „Už takhle jsem přišel o svou zatím nejlepší šanci vyhrát Velkou národní. Princeznini koně pro mne mají skoro stejnou cenu jako pro ni, a to vám říkám, že nedopustím, aby je někdo po dvou oddělával. Bude dobře objednat ty bezpečnostní hlídky ještě dnes večer a taky od toho okamžiku zajistit, aby ve stájích ve dne v noci někdo hlídkoval.“
„Dobře,“ řekl zvolna. „Já to zařídím..., kdybych věděl, kdo ty koně oddělal, zabiju ho vlastníma rukama.“
Znělo to podivně, protože to prohlásil klidně, ne ve vzteku, řekl to prostě oznamovacím způsobem, spíš jako by se tomu trochu sám divil. To, čím jsem já vyhrožoval v afektu, nabízel Wykeham jako rozumné, reálné řešení. Ale lidé dovedou říct ledaco, co by nedokázali udělat, a Wykeham by to nedokázal ani fyzicky. Smutně jsem zvažoval, jak proti ostrému mladému Nanterrovi nemá šanci. Wykeham byl kdysi silný jako Herkules, aspoň to tvrdil, prý byl nabitý silou, energií a elánem. „Dovedu se radovat ze života,“ to mi řekl několikrát. „To teda dovedu. Vy taky. Bez radosti ze života člověk za nic nestojí. I z bitev se člověk musí umět radovat. Člověk se musí těšit ze života, i když s ním bojuje.“
Wykeham byl kdysi velmi dobrý jezdec amatér. Pak okouzlil a vzal si za ženu dceru jednoho nepříliš významného trenéra, jehož koně začali vítězit od okamžiku, kdy do stájí vstoupil Wykeham. Teď, po padesáti letech, už mu nezbývají síly, jeho žena zemřela a jeho dcery mu daly vnoučata. Zachoval si nicméně beze zbytku to vzácné, nedocenitelné umění vštípit elán a radost ze života koním. Však taky na nic jiného než na koně nemyslel a nic jiného ho nezajímalo. Při obchůzce stájí mluvil s každým koněm jako s člověkem, s některým žertoval, jiného huboval, k některým se lichotil, nevynechal ani jednoho.
Začal jsem pro něho jezdit, když mi bylo devatenáct. Rád o tom mluvil s majiteli, říkával hrdě: „Člověk si je musí najít, ještě když jsou mladí, to je nejdůležitější. A na to já mám nos.“
Často mě napadlo, že mi vlastně poskytuje totéž, co svým koním: příležitost, důvěru a radost z práce.
Ve Velké národní mu zvítězili dva koně ještě dřív, než jsem u něho nastoupil, a já si teprve tehdy, večer po smrti Cotopaxiho a Cascadea uvědomil, jak velmi touží po třetím doušku slávy. Ti mrtví koně byli kruté, zničující, ošklivé zklamání.
„Kdyby hořelo, šel bych zachránit Cotopaxiho jako prvního,“ řekl. Poprvé si nespletl jméno koně.
Odjeli jsme s princeznou do Londýna, nečekali jsme, až přijede policie, pojišťovna a kafilerie. („Je to všechno tak nepěkné.“)
Očekával jsem, že bude cestou hovořit jako obvykle o koních, ale ukázalo se, že stále myslí na Wykehama.
„Víte, před pětatřiceti lety, to jste ještě nebyl na světě, když jsem s dostihy začínala, objevil se Wykeham na scéně jako kolos. Byl opravdu takový, jak říká, úplný Herkules. Byl silný, úspěšný, neobyčejně přitažlivý..., ženy před ním div neklesaly do mdlob a manželé se ježili zlostí...“ Usmála se při té vzpomínce. „Těžko si to umíte představit, Kite, když jste ho poznal teprve takového, jaký je teď. Byl opravdu skvělý člověk. Je stále skvělý, jistě, ale tehdy dávno jsem považovala za velkou čest, když se uvolil vzít si na starost mé koně.“
Se zájmem jsem se zadíval na její vyrovnaný obličej. Dřív jsem ji často vídal na dostizích s Wykehamem a je pravda, že se k němu vždy chovala s úctou i přátelsky. Do onoho večera jsem si ale nikdy neuvědomil, jak jí asi Wykeham chybí, když už nadobro přestal na dostihy jezdit, a jak ji nepochybně trápí dívat se, jak někdejší titán zvolna schází.
Wykeham byl vrstevníkem mého dědečka a otce Maynarda Allardecka. Když mi nabídl, abych pro něho jezdil, byl už dávno legendární postava. Omámeně jsem nabídku přijal. Pak jsem rázem během jednoho roku, ve svých dvaceti letech, dospěl, protože na mne navršil tolik povinností a hlavně zodpovědnosti. Měl jsem v rukou statisícové hodnoty v jeho koních a úspěch stájí spočíval zcela na mých bedrech.

Wykeham nebral žádné ohledy na moje mládí, řekl mi jasně hned na začátku, že budoucnost stájí stojí a padá s dovedností, dobrým úsudkem a zralou úvahou jezdce a že pokud nesplním v tom ohledu jeho naděje, museli bychom se rozloučit. Jinak by to nešlo.
Sice jsem z toho byl celý roztřesený, ale nabídku jsem přijal s nadšením, dobře jsem věděl, že takovou příležitost člověk potká jen jednou za život. Nakonec to bylo dobré pro obě strany.
Princezna jako by sledovala moje myšlenky. „Když měl tehdy Paul Peck uprostřed sezóny ten ošklivý pád, jiný dobrý žokej u Wykehama nebyl a ostatní špičkoví jezdci už byli pro zbytek sezóny zadaní, oznámil mi Wykeham totéž co ostatním majitelům, že totiž uvažuje o mladém Fieldingovi z Newmarketu. Prý skončil školu, už rok jezdí jako amatér...“ Usmála se.
„Všichni jsme se na ten návrh trochu tvářili, ale Wykeham nás prosil, ať mu to přenecháme, ať mu věříme. Většinou mívá pravdu. Znáte ho..., je skromný...“ Odmlčela se a chvíli uvažovala. „Jak už je to dlouho?“
„Loni v říjnu to bylo deset let.“
Povzdechla si. „Strašně to utíká.“
Čím je člověk starší, tím to utíká rychleji, pomyslel jsem si. Čas už není nekonečný. I moje léta v sedle skončí, možná za čtyři, možná za pět let, až se po těžkých pádech už nebudu tak rychle hojit. Ne, zatím jsem se opravdu nedokázal vyrovnat s neúprosným tokem času. Měl jsem svou práci nade vše rád a děsil jsem se toho, až ji ztratím. Ať mne pak čeká cokoli, bude to nuda, prázdnota.
Princezna po chvilce mlčení znovu zavzpomínala na Cascadea a Cotopaxiho.
„Ta pistole..., žihadlo...,“ řekla váhavě. „Nechtěla jsem se Robina vyptávat..., ale já vlastně vůbec nevím, jak ta věc vypadá.“
„Robin mi vysvětlil, že žihadlo dnes už vlastně nikdo nepoužívá, ale já tu pistoli jednou viděl, ukázal mi ji dědeček. Vypadá jednoduše, jako obyčejná pistole se širokou hlavní. V té hlavni je ocelová tyčka připevněná na péru, ta se vystřelí a ihned zase zapruží nazpět do hlavně. Tyčka je silná jen asi jako obyčejná tužka... a vystřelí se na vzdálenost asi deseti čísel do... prostě kam se vystřelí.“
Podivila se. „Ono je to tak malé? Nevím, proč jsem si představovala něco většího. Také jsem až do dneška nevěděla, že..., že se to... do čela.“
Pak rychle zmlkla a věnovala se hodnou chvíli pozorování míjející krajiny. Předtím přistoupila bez námitek na nájem psovoda s hlídacím psem. Řekla Wykehamovi, ať na bezpečnostních opatřeních nijak nešetří. Dala jasně najevo, že jsou v nebezpečí i její ostatní koně.
„Tolik jsem se těšila na Velkou národní,“ řekla vyrovnaně. „Tolik!“
„Já vím. Já taky.“
„Pojedete jiného koně, pro jiného majitele.“
„To nebude ono.“
Pohladila mne po ruce. „Taková škoda,“ vybuchla zarmouceně. „Zdá se to tak nesmyslné. Můj muž by přece nikdy nepřistoupil na obchod se zbraněmi, jen aby zachránil moje koně. Nikdy! Ani bych to od něho nežádala. Moji ubozí koně!“
Tvrdě se bránila slzám. Trochu popotáhla, nadechla se a zvítězila.
Když jsme dojeli na Eaton Square, prohlásila, že si spolu nejdřív ze všeho zajdeme sami dva do obývacího pokoje na skleničku pro útěchu.
Plán se trochu změnil, protože když jsme vešli do obývacího pokoje, nebyl opuštěný. Seděli tam v křeslech dva lidé, kteří ihned vstali, jakmile se princezna objevila ve dveřích. Princ Litsi a Daniela.
„Vítám vás, tetičko,“ řekl princ, uklonil se, políbil jí ruku a obě tváře.
„Dobré jitro,“ hlesla princezna a políbila Danielu. „Myslela jsem, že se vrátíte až pozdě večer.“
„Bylo tam odporné počasí.“ Princ mi podal ruku. „Lilo, byla mlha a přimrzávalo. Rozhodli jsme se už včera, že nám to stačí a že ráno pojedeme domů ještě před snídaní.“
Krátce jsem se rty dotkl Danieliny tváře. Byl bych si přál víc. Podívala se na mne. Prý slyšela od Dawsona, že v domě spím. Neviděl jsem Danielu celé tři týdny a nehodlal jsem si s ní povídat o Dawsonovi. V přítomnosti princezny se ale slušelo nedávat najevo cit. Zeptal jsem se tedy způsobně, jaké byly přednášky, a že doufám, že se jí výlet líbil.
„Ano, bylo to vynikající.“
Princezna rozhodla, ať si dáme k pití něco my tři, já, Daniela a Litsi, zatímco ona zajde nahoru za svým mužem.
„Ty se postarej o pití,“ řekla synovci, „a vy Kite, vy jim povězte, co se tu zatím dělo, buďte tak hodný. Moji milí..., máme ošklivé starosti.“ Mávla neurčitě rukou a odešla, štíhlá, záda vzpřímená. I to bylo charakteristické pro

její postoj. Princ se na mne tázavě zahleděl.
Oba jsme se dívali jeden na druhého, jako bychom se navzájem odhadovali. Byl vyšší než já, o deset let starší a zkušenější. Statný člověk s širokými rameny, výraznou hlavou, plnými ústy, pěkným nosem a inteligentníma očima. Měl světle kaštanové vlasy na důstojném ústupu z vysokého čela a silnou šíji v rozhalené košili. Naposled jsme se setkali před rokem.
On asi viděl mužského s hnědými zvlněnými vlasy, světlýma očima, hubeného, který si nízkou váhu musel udržovat kvůli zátěži předepsané koním. Možná ve mně taky viděl člověka, kterému odlákal snoubenku k nadpozemským rozkoším kultury. Budiž mu ale řečeno ke cti, že se netvářil ani vítězoslavně, ani škodolibě. „Něco bych pila," řekla Daniela stručně. Sedla si. „Litsi..." Ještě na okamžik se na mne zadíval. Pak se šel věnovat pití.
Uvědomil jsem si, že jsem s ním do onoho okamžiku mluvil vždy jen o koních, vždy jsme se omezili jen na běžnou podostihovou konverzaci. Vlastně jsem o něm nic nevěděl a on o mně taky ne.
Bez řečí nalil Daniele bílé víno a sobě a mně skotskou. „Souhlasíte?" zeptal se, když mi podával skleničku.
„Jistě, sire."
„Proboha, na to si přece nebudeme hrát. Říkejte mi jenom Litsi. Přece je to v soukromém životě nesmysl..., u tety Casilie je to samozřejmě něco jiného, ta ještě stále žije ve starém světě. Království už není... a ze mne nikdy nebude král. Žijeme v současnosti. Takže... souhlasíte?"
„Dobře, když myslíte."
Pomalu upíjel. „Tetě ovšem říkáte princezno," poznamenal.
„Protože si o to řekla."
„Tak to vidíte!" Mávl a tím uzavřel to téma hovoru. „Teď nám ale vyprávějte, proč je tahle domácnost vzhůru nohama."
Zadíval jsem se na Danielu. Byla v černých kalhotách, bílé košili a modrém svetru. Jako obvykle měla rty nalíčené světlou rtěnkou a bohaté vlasy spoutala modrým šátkem. To všechno k ní patřilo, bylo mi to blízké a známé, měl jsem ji rád. Byl bych ji chtěl obejmout, přitisknout ji k sobě, ale seděla v bezpečí hlubokého křesla a do očí se mi podívala jen na okamžik. Pak se soustředila na svou skleničku.
Ztrácím ji, napadlo mne. To pomyšlení bylo nesnesitelné.

„Tak co, Kite?" princ si taky sedl.
Zhluboka jsem se nadechl, zadíval se na něho a posadil se. Pak jsem spustil. Začal jsem pátečním večerem, bezohledným, brutálním vpádem Henriho Nanterra, a pokračoval jsem až k mrtvým koním ve Wykehamových stájích.
Litsi naslouchal se vzrůstajícím vzrušením a Daniela se spravedlivým rozhořčením.
„Ale to je děsné!" řekla pobouřeně. „Chudák teta Casilia." Zamračila se. „Tedy já vím, že se výhrůžkám ustupovat nemá ze zásady, ale proč je strýc Roland tak zaujatý proti zbraním? Přece se vyrábějí všude."
„Kdyby člověk jako je strýc Roland obchodoval se zbraněmi, ve Francii by se to považovalo za opovrženíhodné," namítl Litsi.
„Přece ale nežije ve Francii."
„Žije sám se sebou," Litsi se na mne ohlédl. „Vám je to jasné, viďte?"
„Ano."
Daniela si nás oba prohlédla. „Tomu se nejspíš říká evropská mentalita," povzdechla si. „V Americe je obchod se zbraněmi prostě terno."
Pomyslel jsem si, že to je nejspíš ještě větší terno, než si představuje. Na Litsim jsem viděl, že si myslí totéž.
„Měli byste čtyři sta starých dobrých rodin, které by byly ochotné obchodovat se zbraněmi?" Pokud očekával zápornou odpověď, tak se mýlil.
„To víš že ano," řekla Daniela, „taky proč ne? Proč by jim to mělo vadit?"
„Prostě pro strýce Rolanda by to bylo zcela nepřijatelné," řekl Litsi. Rozhovor přerušil halasný ženský hlas, ozývající se od schodů a blížící se k nám.
„Kde jste kdo? Jste tady?" Vplula do dveří. „Dawson tvrdí, že bambusový pokoj není volný. To je přece nesmysl. Vždycky spím v bambusovém pokoji. Řekla jsem Dawsonovi, že ať je tam kdo chce, ať ho kouká vystěhovat."
Dawson jí stál za zády a kamenně se na mne díval. Pak se s jejími zavazadly vydal po schodech nahoru.
„Tak," pravila dáma ve dveřích. „A teď mi někdo honem namíchejte Bloody Mary. To zatracené letadlo mělo dvě hodiny zpoždění."
„No nazdar," vydechla Daniela tiše. Všichni jsme vstali. „Teta Beatrice."

Teta Beatrice, sestra pana de Brescou. Mluvila se slabým francouzským a silným americkým přízvukem. Měla bohaté vlasy jako Daniela, nebyly však dlouhé a tmavé, ale krátké, světle oranžové, obličej byl růžový, kulatý, s kulatýma očima a velmi energickým výrazem.
„Danielo!“ Paní Beatrice nadzdvihla obočí. „Kde se tady bereš?“
„Já jsem v Anglii zaměstnaná,“ řekla Daniela a dovolila tetě, aby ji symbolicky políbila na tvář. „Už od minulého podzimu.“
„Mně se prostě nic neřekne!“
Beatrice měla na sobě hedvábný úpletový kostým - norkový kožich už jí Dawson odnesl nahoru - na krku těžký zlatý řetěz s pečetí. Na rukou blýskala celá sbírka masivních zlatých prstenů a za její kabelku zaplatil životem aligátor. Beatrice krátce řečeno uměla utrácet.
Právě se asi chystala zeptat Litsiho a mne, kdo jsme, když vtom vstoupila princezna (musela seshora přispěchat nevídanou rychlostí).
„Milá Beatrice!“ Vykročila švagrové vstříc s rozpřaženou náručí a sladkým úsměvem. „To je ale krásné překvapení!“ Vzala Beatrici za ruce a políbila ji na obě tváře. Všiml jsem si, že oči má ledové a neradostné.
„Jaképak překvapení?“ namítla Beatrice, když skončilo vítání. „Volala jsem v pátek a mluvila jsem s vaší sekretářkou. Slíbila mi, že vám zaručeně nechá vzkaz.“
Princezně to bylo hned jasné. „Ach tak! Asi nechala vzkaz dole v kanceláři a my jej přehlédli. Měli jsme tu jaksi... živo.“
„Casilie, pokud jde o bambusový pokoj...,“ začala Beatrice energicky, ale princezna ji dovedně zarazila.
„Znáš mého synovce Litsiho?“ zeptala se společensky. „Litsi, ráda bych tě představila Rolandově sestře Beatrici de Brescou-Buntové. Kdy jsi vyjela z Palm Beach, Beatrice? Včera večer? Je to hrozná dálka, až z Miami, že?“
Beatrice si s Litsim potřásla rukou. „Casilie, ten bam...“
„Ještě bych ti ráda představila Danielina snoubence, Christmase Fieldinga,“ pokračovala princezna, jako když neslyší. „Myslím, že se ještě neznáte. A teď, milá Beatrice, co trochu rajské šťávy a vodky?“
„Casilie! Já přece vždycky bydlím v bambusovém pokoji!“
Nadechl jsem se, připravený nabídnout, že pokoj okamžitě uprázdním, ale zarazil mě rychlý, přísný a studený princeznin pohled. Pobaveně jsem vydechl a snažil se nehnout ani svalem.
„Pan Dawson už ti vybaluje věci v růžovém pokoji, Beatrice,“ řekla princezna rozhodným tónem. „Tam ti bude dobře.“
Beatrice zuřila, ale už nebyla na tahu. Dovolila dvornému Litsimu, aby jí namíchal koktail Bloody Mary a komandovala ho přitom ostrým hlasem, kolik má dát rajské šťávy, kolik vodky, worcesteru, citronu a kolik ledu. Princezna přihlížela s neproniknutelným výrazem a Daniela dělala, co mohla, aby se nedala do smíchu.
„Tak, a teď mi řeknete,“ pravila Beatrice, když konečně měla skleničku s pitím v ruce, „co to je za nesmysl, že Roland odmítá rozšířit podnik?“
Po krátké chvíli mrazivého ticha si princezna sedla pohodlně do křesla, přehodila nohu přes nohu, složila ruce v klíně a zdárně předstírala naprostý klid.
Beatrice svou otázku nepřetržitě a podrážděně opakovala. Ne, ta se jen tak nevzdá, říkal jsem si. Litsi se mezitím činil. Dvorně ji usadil do křesla, ptal se, jestli nechce nějaký polštářek, jestli sedí pohodlně a tak, aby dopřál princezně čas na soustředění.
Pak si sedl naproti Beatrici a zdvořile se k ní nakláněl. My s Danielou jsme se usadili na pohovce, každý na jednom konci, mezi námi půl hektaru květovaného potahu.
„Roland dělá potíže, jak jsem se doslechla. Proto jsem přijela. Chci mu říct, že s ním nesouhlasím. Musí si to rozmyslet. Hned. Vždyť je to nesmysl, musíme jít s dobou, potřebujeme nové trhy.“
Princezna se na mne podívala a já nepatrně přikývl. V pátek večer jsme vyslechli skoro stejnou argumentaci od Henriho Nanterra. Použil skoro stejná slova.
„Jak víš o těch obchodních záležitostech?“ zeptala se princezna.
„Od toho vzrušujícího mladíka, od Henriho Nanterra, ten mi to samozřejmě řekl. Zvlášť se proto za mnou vypravil a všechno mi vysvětlil. Požádal mě, abych Rolanda přesvědčila, že je nejvyšší čas, aby se přesunul do našeho století, nebo ještě lépe do příštího. Tak jsem se rozhodla, že sem zajedu a přesvědčím Rolanda osobně.“
„Je vám známo, že Nanterre chce, aby podnik vyráběl a vyvážel zbraně?“ zeptal jsem se.
„Samozřejmě. Ale jde jen o plastové součástky. Roland je děsně konzervativní.

Mám v Palm Beach přítelkyni, jejíž muž vyrábí rakety pro ministerstvo obrany. Tak co?“ Odmlčela se. „A vůbec, co je vám do toho?“ Pak se podívala na Danielu a vzpamatovala se. „Ačkoli, pokud jste s Danielou zasnoubený, tak se vás to vzdáleně týká,“ uznala neochotně. „Já nevěděla, že je Daniela zasnoubená, mně se prostě nic neřekne.“
Měl jsem dojem, že jí toho Henri Nanterre naopak řekl příliš mnoho.
„Beatrice, jistě se chceš trochu osvěžit po té dlouhé cestě a vykoupat se. Dawson chystá oběd..., nevěděla jsem, že nás bude tolik...“
„Chci mluvit s Rolandem,“ dožadovala se Beatrice neodbytně.
‚Jistě, ale ne teď, odpočívá.“ Princezna vstala a my taky. čekali jsme svorně, až se zdaří Danielinu tetu vypudit nahoru. Aniž jsme se na tom museli domlouvat, byli jsme všichni důsledně zdvořilí. Zvláštní, opravdu to pomohlo, odložila nedopitou skleničku a šla. Cestou ještě mumlala, že doufá, že jí uvolníme bambusový pokoj nejpozději zítra.
„Je naprosto neprůstřelná,“ řekla Daniela, když Beatricin hlas dozněl. „Vždycky docílí, co chce. Ostatně bambusový pokoj je přece volný, ne? Zvláštní, že ji tam teta Casilia nechce pustit.“
„Poslední dvě noci jsem tam spal já.“
„Ale nepovídejte!“ podivil se Litsi. „Máte ubytování víc než královské.“
„To od tebe není fér,“ řekla Daniela. „Přece jsi řekl, že ti jsou milejší pokoje v přízemí, protože můžeš přicházet a odcházet, aniž bys někoho rušil.“
Litsi se na ni s láskou podíval. „To je pravda, jsou mi milejší. Chtěl jsem jen říct, že si teta tvého snoubence zřejmě váží.“
„Ano,“ odpověděla Daniela rozpačitě. „Váží si ho.“
Znovu jsme se posadili, ale Daniela si ke mně na pohovce blíž nepřisedla.
Litsi se zeptal: „Jak si vysvětlujete, že Henri Nanterre tak rychle přivolal tetu Beatrici? Strýc Roland kvůli ní rozhodnutí nezmění.“
„Žije z peněz rodiny de Brescou,“ vysvětlovala Daniela k mému překvapení. „Moji rodiče teď už ostatně taky, od té doby, co všichni vzali mého otce na milost. Byl černá ovce rodiny. Strýc Roland zařídil všem slušnou rentu z výnosů svých pozemků. Jak znám svou tetu, nejspíš jí připadá, že by jí měl platit víc.“
„Pokud znáš svou tetu..., tu znáš odjakživa, ne?“ podivil se Litsi.
Zavrtěla hlavou. „Teta otce zavrhovala. Táta kdysi odešel z domova z nějakých hodně temných důvodů. Nevím přesně, co provedl, nikdy mi to neřekl, a když se na to ptám, tak se jen směje. Asi to bylo něco hodně zlého, protože máma říká, že měl na vybranou buď exil, nebo vězení. Tak si vybral Kalifornii. My jsme se obě objevily až tam a o mnoho později. Asi před osmi lety se u nás zničehonic ukázala teta Beatrice, aby zjistila, jak vlastně skončil její zlobivý bratříček. Od té doby jsme se viděly několikrát. Vzala si Američana, obchodníka, ale to už je dávno. Po tátovi začala pátrat, až když jí zemřel manžel. Hledala tátu dva roky, Spojené státy jsou dost rozlehlé. Jenže teta je vytrvalec. Žije v krásném domě ve španělském slohu v Palm Beach -byla jsem u ní několik dní o jarní dovolené - a jezdí na výlety do New Yorku. Léto vždycky tráví v Evropě a taky jezdí na náš zámek, jak říká rodinnému domu ve Francii.“
Litsi přikývl. „Teta Casilia za mnou prchala do Paříže, když se u ní paní švagrová zdržela příliš dlouho. Teta Casilia a strýc Roland jezdí do domu ve Francii každý rok tak na šest týdnů, většinou v červenci nebo srpnu, aby se nadýchali čerstvého vzduchu a ujali se na chvíli své role majitelů panství. Věděl jste to?“
„Ano, občas o tom hovoří.“
„Jistě. Vlastně samozřejmě.“
„Jaký je ten zámek?“ zeptala se Daniela.
„Není to zámek jako od Disneyho, spíš je to velký panský dům ze světlého kamene, s dřevěnými okenicemi na všech oknech. Zámek de Brescou... Nejbližší město je jižně od Bordeaux a většina okolních polností patří strýci Rolandovi. Považuje za svou povinnost a za věc osobní cti, aby se jeho nájemcům vedlo dobře. Vlastní panství spravují poctiví a schopní odborníci, stejně jako jiní dřív spravovali jeho společnost.“
„Pan de Brescou nikdy nemůže přistoupit na výrobu zbraní,“ řekl jsem.
Daniela si povzdechla. „Už chápu že nejspíš ne, když mu tak záleží na cti rodiny. K tomu by se opravdu nesnížil.“
„Co mě ovšem dost překvapuje,“ poznamenal jsem, „že se k tomu s takovou lehkostí snižuje jeho sestra. Člověk by očekával, že bude mít stejné názory jako její bratr.“
„Vsadila bych se, že pro Beatrici to nebude problém, protože jí Henri Nanterre nepochybně slíbil milion dolarů, pokud strýčka přemluví.“
Namítl jsem mírně: „V tom případě by bylo nejjednodušší, kdyby jí strýc nabídl dvakrát tolik, to by dala pokoj ihned.“

Daniela se zatvářila pohoršeně. „Ale to by přece nebylo správné.“ „Jistě, morálně by to bylo neomluvitelné, ale bylo by to velice spolehlivé, rychlé řešení.“
Litsi se na mne upřeně zadíval. „Vy si myslíte, že je skutečně nebezpečná?“
„Obávám se, že by mohla mít stejný účinek jako kapky vody dopadající na kámen. Kámen prý nakonec pukne. Nebo jako kapky vody dopadající bez přestání člověku na hlavu.“
„Mučení vodou,“ přikývl Litsi. „Slyšel jsem, že při tom má člověk po chvíli pocit, jako by mu někdo vrtal v hlavě rozžhaveným pohrabáčem.“
„Taková ona ale skutečně je,“ podotkla Daniela.
Na chvíli jsme zmlkli. Asi jsme všichni zvažovali erozivní schopnosti paní Beatrice de Brescou-Buntové. Pak řekl Litsi zamyšleně: „Možná že by neuškodilo, kdybychom jí sdělili zarmucující zprávu o té listině, u které jste byl jako svědek. Měla by možná vědět, že teď bychom s těmi zbraněmi museli souhlasit všichni čtyři. Měli bychom ji ujistit, že i kdyby udolala strýce Rolanda, mě neudolá.“
„Ne, neříkejte jí to,“ prosila Daniela. „Pak by nás nenechala na pokoji.“
Ani Litsi, ani Daniela nic nenamítali, když se dozvěděli, jak byla použita jejich jména, zatímco byli pryč. Naopak, těšilo je to. „Teď jsme opravdu jedna rodina,“ řekla Daniela, a já, pouhý svědek, jsem se cítil odstrčený.
Něco mě napadlo. „Mám nahoře formulář, který vypadá úplně stejně jako ten, který Henri Nanterre předložil panu de Brescou k podpisu. Je to francouzský formulář. Nechtěli byste se na to podívat?“
„To zcela určitě,“ odpověděl ihned Litsi.
„Dobře.“
Šel jsem nahoru do svého pokoje a tam jsem objevil Beatrici Buntovou.
„Co tu děláte?“ zeptala se mne.
„Pro něco si jdu.“
Držela v ruce moje modré šortky, ve kterých spávám a které jsem ráno položil do zásuvky na tu Nanterrovu listinu. Zásuvka byla otevřená a já jen doufal, že tam listina ještě je.
„Tohle je vaše?“ řekla s úžasem. „To vy tady bydlíte?“
„Ano, já,“ došel jsem k ní, vzal jí šortky z ruky a vrátil je do zásuvky. Listina tam byla, takže se mi ulevilo.
Zatvářila se vítězoslavně. „V tom případě je po problémech. Já se nastěhuju sem, a vy se přestěhujete tam. Vždycky bydlím v bambusovém pokoji, to je prostě dané. Máte taky nějaké věci v koupelně. To si lehko posbíráte.“
Když jsem vcházel, nechal jsem za sebou otevřené dveře. Teď se v nich náhle objevila princezna. Asi zaslechla naše hlasy.
„Casilie,“ řekla energicky Beatrice, „oznámila jsem tomuhle mladíkovi, že se musí vystěhovat, protože tohle je samozřejmě můj pokoj.“
„Pokud Danielin snoubenec bude bydlet u nás, bude bydlet tady. Tak, a teď pojď, moje milá, buď prosím tak laskavá. Uvidíš, jak se ti v růžovém pokoji bude líbit.“
„Ten pokoj je o dobrou polovinu menší než tenhle a není tam šatna.“
Princezna se na ni klidně podívala. Mistrně skryla, jak je podrážděná. „Až odsud Kit odjede, tak se sem můžeš nastěhovat, to je samozřejmé.“
, Já myslela, že se jmenuje Christmas.“
„Ano, jmenuje se tak,“ přikývla princezna. „Protože se narodil o Vánocích. Tak, a teď pojďme, Beatrice, tak jako tak už budeme obědvat hodně pozdě...“ Doslova vystrkala švagrovou z pokoje ven na chodbu. O minutu později se vrátila a pronesla krátkou, ale pamětihodnou větu. Byl to rozkaz a současně prosba.
„Neodjíždějte, dokud tady bude.“
Po obědě jsme s Litsim a Danielou odešli na „sporné území“, do mého pokoje, abychom si prohlédli ten francouzský formulář. Litsi cestou poznamenal, že on osobně by se vsadil, že mě Beatrice z pokoje vystrnadí, než slunce dvakrát zajde.
„Všiml jste si, jak se na vás při obědě vražedně dívala?“
„To jsem těžko mohl přehlédnout.“
„A jak trousila poznámky o slušném chování, o tom, jací jsou lidé sobci a že nemají úctu k urozenosti?“
Při obědě princezna dělala, jako že nic nevidí ani neslyší, líbezným hlasem se Beatrice vyptávala na její zdraví, jak se daří jejím psíčkům a jaké že je v únoru na Floridě počasí. Roland de Brescou, jak se často stávalo, jedl ve svém pokoji. Nejspíš měl zabarikádované dveře. Princezna ho dokázala ubránit.
Vytáhl jsem formulář, ukrytý pod prádlem v zásuvce, a podal ho Litsimu.
„To je on.“
Odešel s listinou k pohodlným křeslům u okna a začal ji pečlivě studovat.

Roztržitě si sedl. Statný člověk, osobnost, nesporně schopný a silný. Byl mi sympatický, přestože jsem se ho kvůli Daniele bál. Zvláštní spojení pocitů. Věřil jsem ale pevně v jeho schopnosti i slušnost.
Přešli jsme s Danielou k němu. Po krátké chvíli vzhlédl a zamračil se.
„Tak za prvé," řekl. „Tohle není žádný vládní formulář předběžné žádosti o licenci na výrobu a export zbraní. Jste si jistý, že to Nanterre tvrdil?"
Zamyslel jsem se. „Pokud se pamatuju, tak to tvrdil Gerald Greening, ten to označil za vládní formulář žádosti o licenci. Henri Nanterre údajně tvrdil totéž princezně, když ji přepadl na závodišti v Newbury."
Tak tedy, není to vůbec žádný oficiální formulář. Ani formulář žádosti o jakoukoli licenci. Je to prostě velice neurčitý tiskopis určený patrně méně vzdělaným lidem, aby se měli čeho držet, když chtějí uzavřít nějakou smlouvu."
Odmlčel se. „Mám dojem, že v Anglii je možné koupit si v papírnictví tiskopis poslední vůle. Jsou tam všechny nezbytné právní formulace, bez kterých poslední vůle není platná. Stačí vyplnit prázdné řádky podle vlastního rozhodnutí, jako že člověk třeba chce odkázat auto vnukovi. To, co kdo vypíše do prázdných řádků, je podstatné. Protože to předtištěné je z právního hlediska správné, je takový doklad po vyplnění, podpisu a ověření podpisu svědky právně platný." Zadíval se ještě jednou na formulář. „Těžko říct, co Henri Nanterre vepsal do prázdných řádků. Já bych hádal, že tam napsal, že se obě strany dohodly na postupu uvedeném v příloze. Předpokládal bych, že tenhle tiskopis měl být součástí celého objemného spisu jako strana prvá. Ve spise teprve budou takové údaje, jako jsou kapacita výrobního podniku, vývozní možnosti, předběžné objednávky zájemců a samozřejmě detailní údaje o zbraních, které se mají zavést do výroby. Všechno je možné. Tahle jednoduchá listina by to celé zaštítila, kdyby ji Roland podepsal. Tohle prohlášení by bylo bráno velice vážně, jako závazné rozhodnutí o chystaném projektu. S tímhle v ruce by Henri Nanterre mohl požádat o svou licenci okamžitě."
„A taky by ji dostal," poznamenal jsem. „Byl si tím zcela jistý."
„Ano."
„Strýc Roland by ale přece mohl trvat na tom, že to podepsal pod nátlakem," namítla Daniela, „mohl by svůj souhlas odvolat, ne?"
„Žádost o licenci by mohl snadno vzít zpět, to ano, ale když jde o smlouvu, je všechno rázem mnohem složitější. Mohl by sice tvrdit, že podepsal zastrašený výhrůžkami, ale právně by to bylo obtížné, i když už podlehl, těžko se z toho dostat, jde-li o smlouvu."
„A i kdyby se mu podařilo smlouvu zrušit," řekl jsem zamyšleně, „Henri Nanterre by mohl celou akci zahájit znovu a ztěžovat mu život tak dlouho, až podepíše."
„Jenže teď jsme na to ale čtyři," řekla Daniela. „Co když budeme) všichni trvat na tom, že nepodepíšeme?"
„Myslím, že jakmile by se váš strýc rozhodl podepsat, podepsali byste taky."
Litsi přikývl. „Ano, ty čtyři podpisy jsou jen dočasný úhybný manévr, řešení to není."
„Jaké je tedy řešení?" zeptala se Daniela.
Litsi se podíval na mne. „Ať se nad tím zamyslí Kit," řekl a usmál se. „Daniela mi vyprávěla, jak jste loni v listopadu dostal na kolena několik velkých pánů. Nemohl byste to zopakovat?"
„Tohle je něco jiného."
„O co vlastně tenkrát šlo? Daniela mi nevyprávěla žádné podrobnosti."
„Jedny noviny si usmyslely, že pošpiní mého švagra a moji sestru Holly - můj švagr je trenérem dostihových koní, noviny o něm tvrdily, že je insolventní. Mně se stručně řečeno podařilo, že se mu veřejně omluvily a zaplatily mu finanční kompenzaci."
„Ještě mu řekni o Bobbyho děsném otci," vybízela mě Daniela.
Dívala se na mne, jako by všechno bylo při starém. Měl jsem co dělat, aby na mně nebylo vidět, jak moc se o ni bojím. Vyprávěl jsem Litsimu o Maynardovi.
„Hlavní důvod k útokům proti Bobbymu bylo pošpinit jeho otce, který se pokoušel ty noviny vykoupit, pohltit. Bobbyho otec měl tehdy naději na povýšení do šlechtického stavu, a těm novinám šlo o to, aby mu pověst poškodily natolik, že by tu naději ztratil. Maynard opravdu Bobbymu ničil život, tak jsem se postaral o to..., aby přestal." „Jak?" zeptal se Litsi zvědavě.
„Maynard vydělává celé jmění tím, že půjčuje peníze podnikům v momentální finanční nouzi, pomůže jim na nohy a pak okamžitě žádá vrácení půjčky. Když majitelé peníze nemůžou vrátit, podnik od nich jednoduše převezme. Pak ho důkladně oholí, rozprodá, co se dá, a zavře. Usměvavý žralok připluje na pomoc a zhltne vděčné rybičky, které si uvědomí, jak se v něm zmýlily, až když už jsou natrávené."
„Co jste tehdy udělal?"

„Já..., prostě vzal jsem videokameru a chodil jsem točit k lidem, které zničil. Bylo to působivé. Tvrdě na city. Vypovídali třeba dva staroušci, ze kterých vylákal vynikajícího dostihového koně, nebo člověk, jehož syn kvůli Maynardovi přišel o podnik a spáchal sebevraždu. Taky jeden mladý muž, toho svedl k tomu, že v sázkách rozházel polovinu svého dědictví.“
„Viděla jsem ten film,“ řekla Daniela. „Byl jak rána palicí do hlavy..., šel mi mráz po zádech. Kit toho zloducha varoval, že kopie videozáznamu rozešle do všech stran, jestli Maynard nenechá Bobbyho na pokoji. Jo, ještě jsi neřekl, jak se Maynard snažil Bobbyho přinutit, aby tě zabil.“ Litsi strnul. „Zabil...?“
„Hm. Totiž, on je úplně nepříčetný z toho, že si Bobby vzal moji sestru. Od narození ho učili nenávidět všechny Fieldingy. Bobbymu, tedy dokud byl ještě malý, sám říkával, že když bude zlobit, přijdou Fieldingové a sežerou ho.“

Vyprávěl jsem pak Litsimu o staletí trvajícím nepřátelství mezi Fieldingy a Allardecky.
„My jsme se s Bobbym smířili, jsme přátelé, a to právě jeho otec nesnese.“
„Bobby si myslí,“ řekla Daniela, „že tě Maynard nenávidí tak strašlivě taky proto, že jsi úspěšný. Prý by ta nenávist nebyla tak vražedná, kdybys byl mizerný jezdec.“
„Maynard je členem Jockey Clubu a v poslední době se často objevuje na závodištích jako hlavní rozhodčí. Nic by ho tak netěšilo, jako kdyby mě mohl připravit o licenci,“ vysvětloval jsem s úsměvem.
, Jenže vás těžko může podtrhnout,“ řekl Litsi zamyšleně, „protože existuje ten videozáznam.“
„Je to určitá zábrana.“
, Jistě,“ řekl Litsi. „A což takhle vymyslet nějakou zábranu proti Henrimu Nanterrovi?“
„Nic o něm nevím. Maynarda znám odjakživa. Ani nevím nic o zbraních a o lidech, kteří s nimi obchodují, nikoho takového neznám.“
Litsi našpulil rty. „Což o to,“ řekl, „to by se možná dalo zařídit.“

8
V sobotu večer jsem zavolal Wykehamovi. Mluvil znaveně. Celý den šel z jedné nepříjemnosti do druhé, samé potíže, a nebralo to konce. Psovod i se psem prý v tu chvíli sedí u něho v kuchyni, popíjí čaj a stěžuje si, že je venku příliš velký mráz. Wykeham se bál, aby se celé hlídání neodbývalo uvnitř místo venku.
„Vážně mrzne?“ Zajímalo mne to, protože mráz znamenal vždycky špatné zprávy, kvůli mrazu, když je půda tvrdá, kluzká a nebezpečná, se ruší dostihy. „Dva pod nulou.“
Wykeham měl venkovní teploměr trvale u vodovodních kohoutů na dvoře, aby věděl, kdy zapnout slabé elektrické ohřívače, když za větších mrazů hrozí, že zamrzne voda. Nashromáždil v celých stájích spoustu všelijakých šikovných zařízení, jako kupříkladu infračervené lampy ve stáních, aby koním bylo pěkně teplo a aby nestonali. „Přišel policista,“ hlásil dále Wykeham. „Nějaký detektiv. že prý je to nejspíš dílo nějakých kluků, výtržníků. No uznejte, taková pitomost! Řekl jsem mu, že perfektně, odborně provedené zabití dvou koní já za klukovinu považovat nemůžu. On mi na to řekl, že prý bych se divil, co takoví kluci dokážou. Prý viděl horší věci. Taky jsem mu řekl, že Cotopaxi byl favorit na Velkou národní, a on na to, že holt majitel má smůlu.“
„Podnikne něco?“
„Řekl, že přijde zítra znovu a vyslechne stájníky. Od těch se ale nic nedozví, aspoň si to myslím. Pete, co se staral o Cotopaxiho, brečel a všichni ostatní byli strašně pobouření. Tohle je mnohem horší, než kdyby se koni něco stalo nešťastnou náhodou.“
„Pro nás všechny je tohle horší,“ poznamenal jsem.
„Ano.“ Povzdechl si. „Ještě ke všemu měli ti lidé od kafilerky potíž vytáhnout ty koně ze stání. To nám ještě scházelo. Já se radši nedíval. Já prostě nemohl. Já jsem..., měl jsem ty koně rád.“
Pro lidi z kafilerie nebo z nucené porážky byl mrtvý kůň prostě jen mrtvý kůň, a nejspíš by to asi ani jinak nešlo, takoví lidé si nesmějí dovolit sentimentální vztah ke zvířatům. Ovšem Wykeham, který se o ty koně staral, povídal si s nimi, nepřestával myslet na jejich budoucnost, ten vlastně spojil svůj život s jejich. Trenéři steeplerů se většinou sblíží se svými svěřenci víc než trenéři rovinářů, protože steepleři zůstávají v jejich péči mnohem déle, třeba i deset let, zatímco rovináři běhají většinou tak tři, čtyři roky. Když Wykeham řekl, že má koně rád, znamenalo to, že je miluje.
Uvědomil jsem si, že ke Kinleymu asi ještě tak hluboký vztah nemá. Kinley byl mladý, nadaný, hvězda budoucnosti. Kinley byl naděje, ale ne starý přítel.

„Dávejte dobrý pozor na Kinleyho," řekl jsem.
, Jo. Já už ho přestěhoval. Je v rohovém stání."
Rohové stání se používalo zřídkakdy, protože tam byl přístup jen přes jiné stání, a to bylo samozřejmě pro stájníky velmi nešikovné. Na druhé straně to bylo zaručeně nejskrytější a nejbezpečnější stání z celých stájí.
„To je skvělé," oddechl jsem si. „Tak, a teď jak zítra?"
„Co zítra?"
„Plumpton."
Chvíli bylo ticho, než si urovnal myšlenky v hlavě. Vždycky posílal do Plumptonu hodně koní, protože to bylo tak blízko, a já věděl, že jich osobně mám jet šest. Konečně se ozval: „Dusty má seznam."
„Dobře."
„Dělejte, co umíte." „Dobře."
„Tak dobrou noc, kite."
„Dobrou noc, Wykehame." Aspoň že si konečně pamatuje, jak se jmenuju, řekl jsem si. Třeba do Plumptonu skutečně pošle Všechny přihlášené koně.
Následující den jsem se do Plumptonu vypravil vlakem. Jak jsem se kilometr za kilometrem vzdaloval od Eaton Square, pookříval jsem.
Přestože Litsi a Daniela působili trochu jako balzám, večer s paní Beatricí de Brescou-Buntovou věštil společenské útrapy, na které jsem neměl žaludek. S omluvou jsem brzo odešel spát, pronásledovaný vyčítavými pohledy ostatních. Pak jsem ještě i ve spánku slyšel její neodbytný, nepříjemný hlas.
Ráno před odjezdem mi Litsi slíbil, že se s Johnem Grundym bude snažit být Rolandovi de Brescou celý den nablízku.
Princezna a Daniela se prý postarají o Beatrici. Daniela měla ten týden ve své televizní agentuře noční, takže princeznu s tetou musela opustit po půl šesté. Slíbil jsem sice, že se z Plumptonu vrátím, jakmile to půjde, ale upřímně řečeno jsem byl docela rád, když se mi naskytla oprávněná záminka hned se nevracet, a to v podobě zprávy, která na mne čekala v šatně. Ze závodiště v Newbury mi vzkazovali, abych co nejdřív odvezl svůj vůz z prostoru stájí, protože tam potřebují mít volno.
Když jsem zavolal na Eaton Square, vzala to Daniela.
Vysvětlil jsem jí, že musím odvézt auto z Newbury. Že se tam s někým svezu, ale že stejně v tom případě bude schůdnější, když se vyspím doma, protože zítra musím do Devonu. „Omluvíš mě laskavě u princezny? Prosím vyřiď jí, že přijedu večer po dostizích, pokud si to přeje."
„Zrádče! Já mám dojem, že se z toho raduješ."
„Když si spočítáš vzdálenosti, je to dost logické, ne?"
„Mně nic nenamluvíš."
„Dávej na sebe pozor," řekl jsem ještě.
Chvíli mlčela, povzdechla si, pak teprve řekla: „Ano." Občas se mi už zdálo, že je mezi námi zase všechno v pořádku, ale kdykoli si takhle povzdechla, věděl jsem že ne. Bez elánu jsem se vydal hledat Dustyho. Přivezl správné koně, správné dresy, rozzlobený na detektiva, protože se snažil stájníky vyslýchat při práci. Přece stejně nikdo nic neví, zlobil se Dusty, a stájníci nemají náladu na to, bavit se s nějakým cizím otravou. Hlavní stájník (ne Dusty, Dusty byl hlavní „cestovní stájník") prošel v sobotu večer všechny dvory jako obvykle a všude prý byl úplný klid. Do všech osmdesáti stání se samozřejmě nedíval, šel jen za těmi koňmi, se kterými nebylo všechno v pořádku. Ke Cascadeovi ani Cotopaximu nešel. Šel se podívat na Kinleyho a Hillsborougha, aby se přesvědčil, jestli po namáhavém dnu žerou jak se patří, a pak Šel spát. Taky co by jiného dělal, dodal Dusty. „Nikdo nikomu nic nevyčítá," namítl jsem. „Zatím!" pronesl zasmušile a šel hodit sedlo na správného koně, kterého pojedu v prvním dostihu.
Společně jsme zvládli celé odpoledne, jako už tolikrát. On dodával a sedlal koně, já jsem je jel, a oba jsme se povinně věnovali různým majitelům. Některým jsme blahopřáli, jiné jsme utěšovali, vysvětlovali, omlouvali se. Byl to průměrný den. Jel jsem dva vítěze, jednou jsem byl druhý, dvakrát bez umístění a s jedním koněm jsem měl pád, naštěstí lehký a bez úrazu.
„Děkuju, Dusty," řekl jsem na konci dne, „děkuju za všechno." , Jak to myslíte?" zeptal se podezíravě.
„Já jen chtěl říct, že šest dostihů je dost, že jste se měl co ohánět a že všechno šlo hladce."
„Bylo by to šlo ještě líp, kdybyste z toho pátýho nespadnul," řekl otráveně. Já nespadl, a on to velice dobře věděl, spadl kůň a připlácl mě do trávy, sám měl zelené skvrny na čísle. „No nic," řekl jsem, „stejně děkuju."
Bez úsměvu přikývl a odspěchal. Ve vzájemné neshodě, ale perfektní souhře prožijeme nepochybně i další den v Newton Abbotu. Partnerství bez přátelství, s dobrými výsledky.

Dva kolegové z Lambournu mě na zpáteční cestě vysadili v Newbury, kde jsem si vyzvedl tak dlouho odložené auto a odjel do svého domu na kopci.
Zapálil jsem oheň v krbu, aby mi bylo veseleji, snědl porci grilovaného kuřete a zatelefonoval Wykehamovi.
Wykeham měl za sebou další únavný den. Lidé od pojišťovny přezkoumávali bezpečnostní opatření ve stájích, detektivové otravovali a zdržovali stájníky a k dovršení všeho řekl hlavní stájník Wykehamovi, že ráno v šest našel najatého psovoda spát v seníku. Wykeham o neštěstí informoval kancelář Weatherbyových, sekretariát Jockey Clubu (běžná, povinná praxe v podobných případech). Celé odpoledne měl pak tolik telefonů, že se z toho div nezbláznil. Volal ho jeden reportér za druhým, chtěli vědět, jestli byli koně skutečně zavražděni.
Nakonec mu zavolala princezna, že odřekla pozvání svých přátel do Newton Abbotu, že na dostihy nepřijede a svoje koně neuvidí běžet, Wykeham ať prosím vyřídí Kitovi, že si dokonce velmi přeje, aby se vrátil na Eaton Square, jakmile bude moci.
„Co se tam vůbec děje?“ zeptal se Wykeham celkem bez větší zvědavosti. „Když jsem s ní mluvil, jako by to ani nebyla ona.“
„Přijela jí švagrová, nečekaně.“
„Aha.“ Spokojil se s tím. „No nic, k dnešním vítězům vám blahopřeju.“
„Děkuju.“ Čekal jsem, že bude následovat referát starého morouse Dustyho o tom, jak jsem spadl, ale tomu starému morousovi jsem křivdil. „Dusty říká, že měl Torquil v pátým dostihu pád. Jste v pořádku?“
„Naprosto,“ odpověděl jsem překvapeně.
„Dobře. Tak teď pokud jde o zítřek...“
Probrali jsme pak všechny koně přihlášené na příští den. Když jsme si přáli dobrou noc, řekl mi Kite. To už bylo podruhé. Napadlo mě, že nejspíš poznám, že je všechno při starém, až mi zase začne říkat Paule.
Přehrál jsem si všechny vzkazy ze záznamníku a zjistil, že jsou jako ozvěna Wykehamových telefonátů. Většinou volali žurnalisté a chtěli vědět, jaké mám pocity, když jsem ztratil Cotopaxiho. Štěstí, že jsem nebyl doma, říkal jsem si, a že jsem o těch pocitech nemusel hovořit.
Pak tam byl ještě dotaz jednoho trenéra z Devonu, jestli bych nebyl ochoten jet dva z jeho koní v Newton Abbotu, protože se mu jejich žokej zranil. Vyhledal jsem si koně v Knize formy a nabídku přijal. Pak jsem si šel pokojně lehnout.
Asi v půl třetí mě vzbudil telefon.
„Haló?“ ozval jsem se rozespale a díval se znechuceně na hodinky. „Kdo volá?“
„Kite..
Ve zlomku vteřiny jsem byl vzhůru. Volala Daniela, Daniela v nesnázích.
„Kde jsi?“ zeptal jsem se.
„Já..., ach..., potřebuju..., jsem v krámě.“
„Špatně tě slyším... Cos říkala, že jsi na dně nebo v krámě?“
„Asi obojí.“
„Co se stalo? Poslyš..., nadechni se zhluboka a pomalu mi to vyprávěj.“
„Šla jsem ze studia..., bylo dvě deset..., a vyjela jsem k domovu.“ Odmlčela se. Končila vždycky ve dvě, kdy se studio až do rána zavíralo a všichni američtí sběratelé aktualit odcházeli. Vracela se domů svým malým fordem, se kterým pak garážovala vedle Thomasova rollsu.
„Pokračuj,“ pobídl jsem ji.
„Zdálo se mi, že mě sleduje nějaké auto. Pak jsem měla prázdné kolo a musela jsem zastavit. Já...“ Polkla nasucho. „Zjistila jsem, že mám prázdná dvě kola. To auto za mnou zastavilo a vylezl z něj chlap..., měl na sobě... masku.“
No nazdar!
„Utíkala jsem,“ Daniela se slyšitelně snažila potlačit hysterii. „On běžel za mnou..., tak jsem utíkala, co jsem mohla..., pak jsem uviděla ten krám..., mají tu otevřeno celou noc..., tak jsem vběhla dovnitř. Tady ten pán z toho nemá radost. Dovolil mi ale, abych si zatelefonovala. Já nemám ani penny, nechala jsem kabelku a kabát v autě..., teď nevím..., co mám dělat?“
„Zůstaň, kde jsi, dokud za tebou nepřijedu.“
„Ano, ale tady ten pán mě tu nechce... a venku..., někde..., já nemůžu, já prostě nemůžu jít ven. Připadám si hrozně pitomá..., ale já se bojím.“
„Taky máš proč. Jedu tam. Ale nejdřív mi dej k telefonu toho pána z krámu..., a už se neboj, do hodiny jsem tam.“
„Dobře,“ hlesla a pak se v telefonu ozval hlas s orientálním přízvukem: „Haló?“
Řekl jsem: „Moje přítelkyně potřebuje, abyste jí pomohl, prosím postarejte se, aby jí bylo teplo, dejte jí něco horkého k pití, hleďte, aby jí nic nechybělo, než přijedu a zaplatím vám.“
„V hotovosti,“ řekl stručně. „Ano, v hotovosti.“ „Padesát liber“
„V tom případě se o ni musíte postarat opravdu dobře. A teď mi řekněte přesnou

adresu. Jak vás najdu?“
Dal mi adresu a poradil mi, kudy pojedu. Vážným hlasem slíbil, že se o dámu dobře postará, že nemusím chvátat, a jestli opravdu budu mít hotové peníze. Ubezpečil jsem ho že ano.
Rychle jsem se oblékl a naházel si další věci do brašny. Pak jsem zamkl dům a cestou do Londýna jsem hříšně překračoval povolenou rychlost. Asi dvakrát jsem popletl cestu, pak jsem se vyptal jednoho nepříliš ochotného nočního chodce, až jsem konečně našel úzkou uličku s řadou tmavých obchůdků. Na konci ulice, poblíž stanice podzemní dráhy, jeden obchod svítil. Zabrzdil jsem na zákazu zastavení a chvátal dovnitř.
Obchod byl dlouhý, úzký, prodávali tam potraviny a za pultem dokonce teplé jídlo přes ulici. Většina prostory obchodu byla přeplněná zbožím a vonělo to tam kořením. U pultu stáli dva zákazníci a kupovali si něco teplého, třetí zákazník si o kousek dál vybíral nějakou konzervu. Danielu jsem nikde neviděl.
Asijec obsluhoval zákazníky. Měl hladký kulatý obličej, kulaté bříško a mátožné oči jako po drogách. Krátce se po mně podíval, jak jsem tam vpadl, a klidně pokračoval ve výběru čapati a jiných lahůdek dřevěnou vidlicí.
„Ta mladá dáma?“ řekl jsem.
Dělal, jako když neslyší, balil jídlo a sčítal účet.
„Kde je?“ ptal jsem se netrpělivě. Zbytečně jsem se namáhal. Asijec se bavil se svými zákazníky jazykem, který jsem nikdy předtím neslyšel. Pak od nich převzal peníze a odpočítal drobné. Vyčkal, až odejdou.
„Tak kde je?“ Už jsem začínal mít starost.
„Dejte mi ty peníze.“ Bylo na něm vidět, že je nutně potřebuje. „Dáma je v bezpečí.“
„Kde?“
„Vzadu za krámem, tamhle za těma dveřma. Dejte mi ty peníze.“
Dal jsem mu tolik, kolik jsme si dohodli, a zatímco si to přepočítával, už jsem utíkal, kam ukázal. Doběhl jsem k zadní stěně a zjistil, že tam jsou taky samé police se zbožím. Už jsem dostával vztek, když vtom jsem objevil, že police jsou připevněné na dveřích.
Mezi balíčky kávy se mi konečně podařilo najít kliku. Rychle jsem za ni vzal a dveře otevřel. Vedly do skladiště přeplněného kartónovými krabicemi, s psacím stolem, židlí a malými elektrickými kamínky vtěsnanými do jediné volné prostory. Na židli seděla Daniela zachumlaná do velikého tmavého zimníku a pokoušela se zahřát u těch malých kamínek. Dívala se do prázdna.
„Ahoj,“ řekl jsem.
Té obrovské úlevy, jakou jsem na ní viděl, jsem si cenil skoro tolik jako vášnivého políbení (toho se mi ovšem nedostalo). Vstala a přitiskla se ke mně jako ke spáse. Držel jsem ji v náručí a litoval, že ji ode mne odděluje ten těžký zimník, mírně čpící Orientem. Hladil jsem ji po vlasech a bylo mi dobře. Byl bych tak vydržel stát celou věčnost, ale Daniela se po chvíli ode mne odtáhla.
Třásl se jí hlas. „Musíš mě mít za pitomce,“ řekla. Popotahovala a otírala si oči pěstí. „Velkého pitomce.“
„Ani trochu.“
„Já jsem tak hrozně ráda, že jsi tu,“ vydechla od srdce.
Taky se mi ulevilo. „Tak pojď, uděláme nejlíp, když se sebereme a půjdeme.“
Shodila ze sebe kabát a položila ho přes židli. Když byla jen ve svetru a kalhotách, otřásla se zimou. To je šokem, pomyslel jsem si, protože mně ve skladu zima nebyla.
„Mám ve voze deku, tu si vezmeš, a pak zajedeme k tvému autu, aby sis mohla vzít kabát.“
Přikývla. Prošli jsme obchodem ke dveřím na ulici.
„Děkuju vám,“ řekl jsem tomu Asijci.
„Vypnuli jste kamínka?“ zeptal se.
Zavrtěl jsem hlavou a on se zatvářil nespokojeně.
Pak jsme mu oba s Danielou ještě jednou poděkovali a popřáli dobrou noc. Chvíli se na nás díval drogami zaraženýma očima a neodpovídal. Tak jsme se sebrali a šli k mému vozu.
„Ale on nebyl tak zlý,“ vysvětlovala Daniela, když jsem ji balil do přikrývky. „Dal mi kávu a nabídl něco teplého k jídlu, jenže já na nic neměla chuť.“
Zavřel jsem za ní dvířka a šel si sednout za volant.
„Kdes nechala auto?“ zeptal jsem se.
Pracně vzpomínala, kde vůz je, a ani nebylo divu, když utíkala v takovém panickém strachu.
„Myslím, že jsem ujela asi pět kilometrů, než jsem přišla na to, že jsem píchla. Pak jsem odbočila z hlavní. Kdybychom mohli zajet zpátky ke studiu..., ale já si

vážně nemůžu vzpomenout...“
„Nic. Však ho najdeme, daleko být nemůže.“ Nakonec jsme její vůz našli celkem snadno, zahlédli jsme ho zezadu ve zpustlé postranní uličce, jak jsme tak pomalu projížděli po hlavní.
Nechal jsem Danielu sedět ve svém autě a šel se podívat na její. Plášť i kabelka zmizely. Zmizely taky stěrače a autorádio. Kupodivu, řekl jsem si, že tu vůbec zůstalo to auto, sice mělo dvě prázdná kola, ale klíčky byly v zapalování. Klíčky jsem vyndal, zamkl s nimi dvířka a vrátil je Daniele. Sdělil jsem jí dobré i špatné zprávy.
„Auto ještě máš,“ řekl jsem. „Ale když ho nenecháme odtáhnout, tak do rána zmizí.“
Mlčky přikývla. Když jsme dojeli k autoopravně s celonočním provozem, zůstala sedět ve voze, zatímco já šel vyjednávat odtažení. Jasně, řekl mechanik líně, to odtáhneme. Vzal si klíčky, napsal si číslo vozu a kde stojí. Prý ať jsem klidný, že vůz odtáhnou, kola spraví a dají náhradní stěrače. Prý si pro auto můžeme ráno přijít.
Daniela promluvila o svém pronásledovateli, teprve když jsme dojížděli k Eaton Square. Nechtělo se jí do toho.
„Myslíš, že mě chtěl znásilnit?“ zeptala se stísněně.
„Obávám se, že to je dost... pravděpodobné.“ Snažil jsem si toho člověka představit. „Daniele, co měl na sobě? A jakou měl masku?“
„Já nevím...“ Pak si zřejmě uvědomila, že si přece jen něco zapamatovala. „Měl na sobě oblek. Normální oblek. A naleštěné boty. Leskly se mu..., pak jsem slyšela, jak za mnou klapou..., je to zvláštní..., a neměl masku, ale vlněnou kuklu s dírami pro oči a ústa.“
„To muselo být dost hrozné,“ řekl jsem s účastí.
„Myslím, že na mne čekal, až vyjdu z budovy.“ Otřásla se. „Myslíš, že mi ty pneumatiky propíchl on?“
„Dvě prázdná kola nejsou žádná náhoda.“
„Co mám dělat?“
„Možná to oznámit na policii.“
„Ne, to určitě ne. Tam si myslí, že každá mladá ženská, která jezdí uprostřed noci po městě, si o to říká.“
„Stejně...“
„Tak já ti něco povím..., moje kamarádka - Američanka - jela autem po okrajové čtvrti v Londýně, jako já, nedopustila se ničeho, prostě jen jela, a zastavili ji policajti a odvezli na stanici. Tam ji svlékli donaha. Věřil bys tomu? Prý hledají drogy a zbraně... Tehdy byl nějaký poplach kvůli teroristům a jim se zdálo, že má podezřelou výslovnost. Dalo jí hroznou námahu a trvalo to věčnost, než se jí podařilo vzbudit telefonicky nějaké známé, aby jí dosvědčili, že se prostě vracela v noci z práce. Od té doby má nervy v nepořádku a musela tohohle zaměstnání nechat.“
„To by člověk skutečně nevěřil.“
„Jenže je to pravda.“
„Většina policistů taková není,“ namítl jsem mírně.
Rozhodla se nicméně, že věc oznámí jen svým kolegům v práci, aby zařídili lepší dohled u zaparkovaných vozů.
„Je mi hrozně líto, žes musel jet takovou dálku,“ řekla, ale lítostivě to neznělo. „Ale mně se opravdu nechtělo na policii, a jinak bych musela vzbudit Dawsona, aby zařídil, aby sem pro mě někdo dojel. Byla jsem úplně vyřízená..., věděla jsem, že ty určitě přijedeš.“
„Hm.“
Povzdechla si. Už byla míň rozčilená. „V kabelce jsem dohromady nic neměla, to je ještě štěstí. Jen rtěnku, kartáč na vlasy a peníze skoro žádné. Ani jednu úvěrovou kartu. Když jdu do práce, nikdy s sebou neberu moc věcí.“
Přikývl jsem. „A co klíče?“
„Oje!“
„Klíč od hlavního vchodu na Eaton Square?“
„Ano,“ přikývla nešťastně. „Taky klíč od zadního vchodu do studia, od vchodu pro zaměstnance. Budu jim to muset ráno zavolat, až nastoupí ranní směna.“
„Měla jsi s sebou něco, na čem byla adresa Eaton Square?“
„Ne,“ řekla s jistotou. „Odpoledne jsem vyčistila celé auto..., vlastně jsem se do toho dala, abych se ulila od tety Beatrice..., a vzala jsem si jinou kabelku. Neměla jsem tam žádné dopisy, nic.“
„Aspoň to.“
„Jsi vždycky věcný.“
„Ale stejně bych to na tvém místě oznámil na policii.“
„Ne. Ty to nepochopíš..., nejsi ženská.“

Proti tomu jsem nemohl nic namítat, tak už jsem ji nepřemlouval.
Vezl jsem ji na Eaton Square jako už tolikrát v minulosti, vozil jsem ji dřív z práce domů často. Teprve když jsme už dojížděli k cíli, tak mne najednou napadlo, že ten člověk v kukle vůbec nemusel být žádný násilník, ale Henri Nanterre.
Zdálo se to sice na první pohled absurdní, ale za úvahu to přece jen stálo. Pokud to byl on a útok na Danielu byl jen součástí zastrašovací kampaně, určitě se k tomu přihlásí, i k těm koním. Žádná teroristická akce neproběhne, aniž by se k ní někdo nakonec hrdě nepřihlásil.
Daniela Henriho Nanterra v životě neviděla, těžko ho mohla poznat podle postavy nebo pohybů. Na druhé straně, kde se vzal v Chiswicku, když nemohl tušit, že je Daniela v Anglii, ba dokonce možná vůbec nevěděl o její existenci.
„Jsi nějak nápadně potichu," poznamenala Daniela. Už nebyla vyděšená, spíš ospalá. „Na co myslíš?"
Zadíval jsem se na její vyrovnanou tvář. Výraz napětí už zmizel. Několikrát se nám stalo, že jsme s Danielou jeden o druhém věděli, co si myslí, jak se někdy stává lidem, kteří se opravdu dobře znají. Ale to bylo už dávno. V tu chvíli jsem byl rád, že Daniela mé myšlenky číst nedokáže, nevěděl jsem, jestli by ji moje teorie uspokojila, nebo ještě víc rozrušila.
„Zítra večer ať tě do práce odveze Thomas, do Devonu nejede..., a já tě pak vyzvednu."
„Ale ty přece do Devonu jedeš."
„Pojedu vlakem, brzo ráno, a večer se vrátím. Na Eaton Square bych měl být do deviti."
„Dobře... a... děkuju."
Zaparkoval jsem v garáži ve dvoře, kde jindy stávala ona, vytáhl jsem z kufru tašku s věcmi a šel s Danielou zabalenou v přikrývce jako v obřím ponču zvolna kolem bloku k přednímu vchodu domu.
„Doufám, že máš klíč," zívla. „Vypadali bychom jako tuláci, kdybys ho neměl."
„Mám, dal mi ho Dawson."
Vešli jsme dovnitř a vydali se tiše po schodech nahoru. Když jsme došli do Danielina patra, objal jsem ji, včetně přikrývky, a přitiskl k sobě, tentokrát se ke mně ale nepřivinula úlevou. Když jsem se naklonil, abych ji políbil, nabídla mi tvář, ne ústa.
„Dobrou noc. Jsi už v pořádku?"
„Ano." Nepodívala se mi do očí. „A moc ti děkuju."
„Nejsi mi nic dlužná."
„Já...," zmateně se na mne podívala. Pak pustila přikrývku, kterou si až do té chvíle držela u těla jako brnění, vzala mne kolem krku a políbila mě tak, že mi to aspoň připomnělo šťastnější dny, i když se mi trefila na bradu.
„Dobrou noc," řekla lehce a odešla chodbou ke svému pokoji, aniž se ohlédla.
Vzal jsem tašku a přikrývku a sešel o patro níž v mnohem lepší náladě, než jakou jsem měl včera. Otevřel jsem dveře bambusového pokoje a skoro jsem očekával, že tam najdu spokojeně spící paní Beatrici. Nebylo tomu tak. Ložnice prázdná, postel úhledně ustlaná. Rychle jsem se do ní uchýlil a odplul do spánku.

9

Asi ve čtvrt na osm ráno jsem v přízemí zaklepal na Litsiho dveře. Ozval se mi rozespalý hlas: „Kdo je?"
„Kit."
Po krátkém tichu řekl: „Tak pojďte dál."
V pokoji bylo tma, Litsi byl opřený o loket a druhou rukou se natahoval po lampičce na nočním stolku.
Rozsvítil. Pokoj byl celý obložený dřevem, postel s nebesy, brokátové závěsy a na stěnách obrazy předků. K Litsimu se to prostředí hodilo.
„Já myslel, že tu nejste," protíral si oči. „Co je dnes vůbec za den?"
„Úterý. Přijel jsem v pět ráno, a právě o tom vám chci povídat."
Zatímco jsem vyprávěl, posadil se na posteli zpříma.
Když jsem skončil, zeptal se: „Vy si myslíte, že to byl Nanterre?"
„Myslím si, že pokud to byl on, šlo mu jen o to chytit ji a vyděsit..., nejspíš jí chtěl taky říct, co by se jí mohlo stát, kdyby se její strýc nevzdal. Myslím si, že Nanterra zaskočilo, že Daniela umí rychle utíkat. Chodí do práce sportovně..., tedy v teniskách, a je v dobré kondici. Možná jí prostě nestačil."
„Pokud ji chtěl vystrašit a chystal se vyhrožovat a nepovedlo se mu to tak, jak chtěl, určitě o něm brzy uslyšíme."
„Ano. A o těch koních taky."
„Pokud to opravdu byl on, pak není normální."
„Chtěl jsem vás jen na tu možnost upozornit."

Vyprávěl jsem mu, že Daniela přišla o kabelku. „Kdyby šlo o běžného zloděje, nic by se nedělo, protože tam nikde neměla adresu, ale pokud to byl Nanterre, tak má teď klíč od hlavního vchodu. Mohl byste prosím říct princezně, ať nechá vyměnit zámek? Musím do Devonu, jedu tam několik dostihů a vrátím se až večer. Potom vyzvednu Danielu v práci. V případě, že bych nestihl vlak, budete tak moc hodný a postaráte se, aby se dostala bezpečně domů? Pokud byste potřeboval vůz, vezměte si můj."
„Radši hleďte, abyste ten vlak nezmeškal."
„Ano."
Zadíval se na mne. „Tak mi tedy raději dejte klíče."
Podal jsem mu klíče a zeptal se: „Myslíte, že by se vám podařilo zjistit, jestli Daniela řekla tetě Beatrici, kde pracuje a v kolik hodin končí?"
Zalapal po dechu.
Dodal jsem: „Henri Nanterre má v tomhle domě zvěda, určitě."
„Jeďte už a zlomte vaz."
Usmál jsem se a šel. Vlak jsem stihl. Možná jsem bláhovec, když svěřuju Danielu Litsimu, ale ona potřebuje ochránce. Nakonec, krátké svezení v mém mercedesu, když Litsi bude řídit, o mém dalším osudu těžko rozhodne.

I když překážkoví jezdci hodně riskují, zřídkakdy se stane, aby se žokej zabil. Pracovat jako čistič oken je zaručeně nebezpečnější. Stávalo se ale dost často, že jsem dostihový den zakončil v nemocnici. Bylo to vždy k vzteku a nikdy se to člověku jaksi časově nehodilo. Ten den v Devonu jsem od bezhlavého, zuřivého způsobu jízdy posledních dní upustil, i když se nedá říct, že bych jel opatrně. Třeba se ke mně nakonec vrátí, říkal jsem si, třeba ne. V každém případě na tom budu líp, když jí budu nablízku, než abych ležel bůhvíkde s extenzí.
Hlavním tématem hovoru toho odpoledne byla smrt Cascadea a Cotopaxiho. Cestou ve vlaku jsem si o tom přečetl reportáž ve dvou denících a další dva jsem si prohlédl v šatně. Články měly palcové titulky, ale obsahovaly spíš dohady než fakta. Vrhali se na mne zvědaví i soucitní lidé, všichni se mne vyptávali, většinou s porozuměním a lítostí, ale já jim dohromady nic nemohl říct. Jen jsem opakoval že ano, viděl jsem mrtvé koně ještě ve stáních, ano, princezna je z toho samozřejmě velmi rozrušená a zarmoucená, a ano, budu se muset rozhlédnout po jiném koni na Velkou národní.
Dusty musel odrážet podobné útoky a mračil se jako čert. Trochu se mu zlepšila nálada, když jeden z princezniných koní zvítězil a publikum ho vítalo potleskem a nadšeným křikem. Lidé měli princeznu rádi. Vedoucí závodiště a předseda správní rady mě pak k sobě povolali. Tentokrát neměli žádné námitky proti mému způsobu jízdy, spíš nám chtěli vyjádřit účast, požádali mě taky, abych vyřídil princezně a Wykehamovi, jak jim to je líto, jak s nimi cítí. Plácali mě přátelsky po zádech a napájeli šampaňským. Maynard Allardeck jako by neexistoval.
Na vlak jsem se dostal včas, cestou jsem si dal sendvič a v devět už jsem byl na Eaton Square. Musel jsem zburcovat Dawsona, protože za mé nepřítomnosti skutečně vyměnili zámek u hlavního vchodu. Vešel jsem do obývacího pokoje, kde seděli princezna, Beatrice a Litsi, nehybní, uzavření do soukromého mlčení, jako by byli v průhledných kesonech.
„Dobrý večer," pozdravil jsem. V tom tichu zněl můj hlas příliš hlasitě.
Beatrice Buntová sebou trhla, protože jsem jí promluvil přímo za zády. Princezna rázem ztratila kamenný výraz. Potěšila se. Litsi ožil, jako když mávne kouzelným proutkem.
„Vy už jste tu! Zaplať pánbůh aspoň za to!"
„Co se stalo?" zeptal jsem se.
Nikdo z nich se neměl k řeči. „Je Daniela v pořádku?"
Princezna se zatvářila překvapeně. „Jistě, samozřejmě. Thomas ji odvezl do práce." Princezna seděla na pohovce, záda rovná, hlavu vztyčenou, neklamné znamení obranné reakce. Pohladila polštář vedle sebe. „Pojďte si sednout ke mně," řekla. „Tak a teď mi vyprávějte, jak zaběhli moji koně."
K tomu se vždy uchylovala. I v nejtěžších chvílích v minulosti se držela hovoru o svých koních, jako by se držela skály v rozkymáce-ném světě.
Sedl jsem si vedle ní a přistoupil na její hru. „Bernina je ve vrcholné formě, zvítězila v proutěnkách. Mám pocit, že se jí v Devonu líbí, protože tam vyhrála už potřetí."
„Povídejte mi, jak to probíhalo." Princezna se sice tvářila potěšeně, ale taky nesoustředěně, a to po celou dobu, co jsem poctivě vyprávěl o průběhu dostihu. Podíval jsem se na Litsiho. Taky poslouchal jako duchem nepřítomný. Beatrice neposlouchala vůbec.
Vyřídil jsem princezně účastné vzkazy dostihových veličin a vyprávěl jí, jak se

publikum radovalo z vítězství jejího koně. „To je od těch lidí hezké," řekla.
„Co se tedy stalo?" zeptal jsem se znovu.
Nakonec mi odpověděl Litsi. „Asi před hodinou volal Henri Nanterre. Chtěl mluvit s Rolandem, ale Roland odmítl. Řekl tedy, že chce mluvit se mnou. Znal mě podle jména, věděl o mně." Povytáhl jsem obočí.
„Prý ví, že jsem jeden z těch tří, kdo musí podepsat jakoukoliv obchodní dohodu spolu s Rolandem. Taky prý ví, že zbývající dvě osoby jsou princezna a Daniela. Prý si na naše jména vzpomněl jeho notář."
Zamračil jsem se. „Je dobře možné, že si ta jména vybavil, když mu je někdo napověděl."
Litsi přikývl. „Henri Nanterre řekl, že tu jeho notář nechal kufřík a v něm nevyplněný formulář dole s volným místem na podpisy oprávněných osob a svědků. Prý tu listinu máme všichni čtyři podepsat v přítomnosti jeho notáře, na místě, které nám sám určí. Prý nám bude volat každé ráno, dokud se všichni nepodřídíme."
„Nebo?" zeptal jsem se.
„Řekl kromě jiného, že by byla škoda, kdyby princezna zbytečně přišla o další koně, a že mladé ženy samy v noci na ulici jsou vždy v nebezpečí."
Odmlčel se a skoro se usmál. „Taky řekl, že i prince může potkat nehoda, a že jistý žokej, pokud si chce zachovat zdraví, by měl z téhle domácnosti vypadnout a neměl by se plést do věcí, do kterých mu nic není."
„Řekl to těmihle slovy?"
Litsi zavrtěl hlavou. „Mluvil francouzsky."
Princezna pronesla ovládaným, násilně zdvořilým tónem: „Ptali jsme se Beatrice, jestli od neděle, od svého příjezdu, nemluvila s Henrim Nanterrem, ale Beatrice nám sdělila, že ani neví, kde Nanterre je."
Zadíval jsem se na Beatrici. Tvrdě, neoblomně se mi dívala do očí. Nabízelo se, že člověk nemusí vědět, kde ten druhý je, stačí znát jeho telefonní číslo. Nechtělo se mi ale zatlačit ji od průhledné výmluvy, od vyhýbavé odpovědi k přímé lži. Podle toho, jak se tvářila, jsem ani na okamžik nepochyboval, že by se lži neštítila.
Princezna mi pak sdělila, že její muž projevil přání se mnou promluvit, až se vrátím, a jestli prý bych za ním nemohl jít hned. Šel jsem a ti tři se zase uzavřeli do svých mlčenlivých ulit. V prvním patře jsem zaklepal na dveře pana de Brescou.
Pozval mě dál, a abych se posadil. Pak zdvořile i zdařile předstíral zájem o to, jak jsem prožil den. Když jsem mu řekl, že Bernina zvítězila, řekl roztržitě, že to je dobře. Přemýšlel o tom, co mi řekne dál. Nepřipadal mi tak křehký jako v pátek a v sobotu, ale taky už nevypadal tak odhodlaně.
„Bude chvíli trvat, než dám všechny záležitosti do pořádku, abych mohl odejít na odpočinek," vysvětloval pak. „Jakmile udělám jediný konkrétní tah, Henri Nanterre se to dozví. Gerald Greening je přesvědčený, že až Henri zjistí, co hodlám udělat, bude požadovat, abych se svého záměru vzdal, jinak mi zase začne bůhvíčím vyhrožovat." Odmlčel se. „Vyprávěl vám Litsi o tom telefonickém rozhovoru?"
„Ano, monsieur."
„Koně..., Daniela..., moje žena..., Litsi... i vy..., nemohu dopustit, abyste žili v trvalém ohrožení. Gerald Greening mi radí, abych tu smlouvu podepsal, a pak, jakmile Nanterre zažádá o licenci, abych prodal svůj podíl společnosti. S tím by Nanterre souhlasit musel. Dám si to jako podmínku, než smlouvu podepíšu. Každému bude jistě jasné, že jsem podnik pustil právě kvůli těm zbraním..., aspoň trochu si zachovám tvář." Rty se mu stáhly zármutkem. „Podpis toho dokumentu skutečně pro mne znamená ztrátu osobní cti, ale nevidím jiné cesty."
Zmlkl. Bylo jasné, že čeká na moji reakci. Po krátkém tichu jsem promluvil.
„Nepodepisujte, monsieur." Zamyšleně se na mne zadíval, skoro s úsměvem. „Litsi věděl, že to řeknete." „Opravdu? A co řekl on?" „Co byste myslel?"
"Nepodepisovat."
„Vy a Litsi." Opět se usmál. „Každý jste jiný a přitom máte tolik společného. On o vás říká - cituji jeho, to neříkám já -, že jste tvrdý ďábel, kterému to myslí. Řekl, abych vám a jemu dal možnost vymyslet něco, čím Nanterra zbrzdíte, jak ho natrvalo zastavíte. Kdybyste oba neuspěli a přiznali, že uspět nemůžete, teprve pak prý mám uvažovat o podepsání."
„Vy... jste s tím souhlasil?" „Pokud souhlasíte vy."
„Souhlas k protiútoku bylo něco docela jiného než pouhá obrana. Vzpomněl jsem si ale na koně, na Danielu a na princeznu. Neměl jsem o čem uvažovat.
„Souhlasím."
„Pak tedy dobře..., musíme jen doufat, že se nic zlého nestane."
Řekl jsem, že udělám, co bude v mých silách, abych tomu zabránil, a taky jsem

se zeptal, jestli by nic nenamítal proti tomu, aby v domě někdo hlídal během doby, kdy John Grandy není ve službě.
„Myslíte tělesnou stráž?“
„Ne ve vašem pokoji, monsieur, prostě v domě. Ani ho neuvidíte. Dáme vám ale krátkovlnnou vysílačku, abyste ho mohl kdykoli v případě potřeby přivolat. Souhlasil byste taky s tím, abychom zařídili nahrávání telefonických hovorů?“
Zdvihl vyzáblou ruku a zase ji pustil na opěradlo vozíku.
„Dělejte, co považujete za vhodné,“ řekl. Pak se usmál skoro pobaveně (poprvé dal najevo smysl pro humor): „A co Beatrice, už vás vystrnadila z bambusového pokoje?“
„Ne, monsieur,“ odpověděl jsem vesele.
„Dnes ráno za mnou přišla, ať prý vás nechám vystěhovat.“ Ještě stále se usmíval. „Také trvá na tom, abych Nanterrovi dovolil řídit podnik podle jeho plánů, ale já opravdu nevím, na čem jí momentálně víc záleží. Mluvila střídavě o jednom a o druhém.“ Odmlčel se. „Pokud se vám zdaří přemoci mou sestru, Nanterre pro vás bude úplná hračka.“
Druhý den dopoledne jsem koupil telefon s nahrávacím zařízením a v domě nastoupil strážný. Byl poněkud nekonvenční. Pružný, svižný dvaadvacetiletý mladík, karate se snad učil už v kolébce.
Jak se dalo čekat, Beatrici se to pranic nelíbilo. Nelíbil se jí na pohled a vadilo jí, že se v domě vůbec vyskytuje, zvlášť od chvíle, kdy ji málem na schodišti povalil, když nám ukazoval, jak umí vyběhnout ze sklepa do nejvyššího patra dřív, než tam dojede výtah.
Oznámil mi, že se toho času jmenuje Sammy a že na něho princezna udělala velký dojem. K jejímu tajnému pobavení ji zásadně oslovoval Vaše královská Výsosti. Jednou, když u toho nebyl, zeptala se princezna váhavě: „Jste si vážně jistý...“
Ubezpečil jsem ji, že Sammy má to nejlepší doporučení. „Jeho zaměstnavatel tvrdí, že dokáže komukoli vykopnout pistoli z ruky, než stačí vystřelit.“
Sammyho lehce potřeštěné počínání jí spravilo náladu. Oznámila nám pak, že si přeje, abychom do Ascotu jeli všichni společně, prý už tam objednala oběd, a pana de Brescou mezitím ohlídá Sammy. Byla veselá, až rozverná, jak se někdy stává u lidí, kteří uvědoměle čelí nebezpečí. Litsi a Daniela jako by se od ní nakazili.
Beatrice se mračila jako čert, stěžovala si, že ji dostihy nebaví, a pokud jde o mne, tak já v jejích očích klesl až na dno oceánu, když zjistila, že jsem žokej.
„Vždyť je to zaměstnanec,“ útočila pohoršeně na princeznu. „Ten by přece mohl spát v podkroví.“
V podkroví byly nevyužité dětské pokoje, studené, nábytek přikrytý prostěradly proti prachu a slunci, jak jsem zjistil při jedné ze svých nočních toulek domem. Pokoj, který by mi asi nejspíš příslušel, byl hned vedle růžového, a měl s ním společnou koupelnu. I tam byl ale nábytek přikrytý prostěradly.
„Nemohla jsem tušit, že přijedeš, Beatrice,“ namítla princezna vlídně.
„Nezapomeň, že to je snoubenec Daniely.“ Náhodou jsem tu konverzaci zaslechl.
„Stejně...“
Beatrice nakonec na dostihy jela, i když ve špatné náladě. Nejspíš usoudila, že i kdyby se jí v naší nepřítomnosti zdařilo proniknout k bratrovi a udolat ho, nebylo by jí to nic platné, protože za prvé pan de Brescou u sebe neměl ten důležitý formulář (byl u Litsiho pro případ, že by Beatrice vzala můj pokoj útokem), za druhé by musela udolat i další osoby oprávněné k podpisu. Před mým návratem z Devonu, po Nanterrově zavolání, jí Litsi opatrně sdělil, že o formuláři neví, že se ztratil.
„Kde je ta listina?“ dožadovala se.
„Moje drahá Beatrice, já nemám to nejmenší tušení. Kufřík toho notáře je stále dole v hale, čeká, až si ho někdo vyzvedne, aleje prázdný, žádný formulář v něm není.“
Když mi to Litsi vyprávěl včera večer, než jsme se rozešli spát, rozhodl jsem se, že formulář odnesu k němu, aby ho uložil.
Beatrice jela do Ascotu s princeznou v rollsu, Daniela a Litsi jeli se mnou. Daniela seděla vzadu a byla zaražená. Byla taková už v noci, když jsem pro ni přijel do práce. Občas se i zatřásla, přestože bylo teplo, asi ji strašily nedobré myšlenky. Vylíčil jsem jí, co říkal do telefonu Nanterre, a taky to, k čemu se nakonec rozhodl její strýc, jak to zatím nechal na mně a na Litsim. Měla ustarané, velké oči. „Prosím tě, buď opatrný, buďte oba opatrní!“ prosila mne.
V Ascotu jsem přihlížel s bezostyšnou závistí, jak si ji Litsi vede k obědu, zatímco já musel do práce.
Jel jsem ten den čtyři dostihy. Jeden pro princeznu, dva pro jiné Wykehamovy majitele, jeden pro svého lambourského trenéra. Dusty byl ve špatné náladě a Maynard Allardeck opět sloužil jako rozhodčí. Navíc mi Dusty přišel oznámit, že

se u mého oblíbeného lehkého sedla dočista rozpadla hruška. Taky byla nepříjemná zima a navíc jsem zjistil, že jsem zničehonic přibral půl kilogramu. Nejspíš po tom sendviči ve vlaku.
Wykehamův první kůň běhal předtím rovinu a poprvé měl jít prou-těnky. Sice jsem s ním několikrát u Wykehama pracoval na cvičných překážkách, ale nedokázal jsem mu vštípit odvahu. Šel celý kurs s nechutí a dával mi to náležitě znát. Marně jsem uvažoval, co povzbudivého bych měl po dostihu povědět majitelům. Když koně dostihy nebaví, nechat ho běhat jsou vyhozené peníze, ztracený čas a marné naděje. Takového koně je lepší rychle prodat a zkusit to s jiným. Snažil jsem se to majitelům taktně naznačit, ale ti vrtěli hlavou, že prý se ještě poradí s Wykehamem.
Druhý Wykehamův kůň se taky neumístil. Ne že by byl neochotný nebo nešikovný, prostě ve srovnání s ostatními nebyl dost rychlý.
Princeznina koně jsem se chystal jet se zcela minimální dávkou elánu. Nijak mě nepovzbudilo, když jsem zahlédl, že Daniela kráčí do padoku celá rozesmátá, zavěšená do Litsiho.
Princezna, čekající v padoku, viděla, kam se dívám. Pohladila mě po ruce.
„Neví, čí je," řekla zřetelně. „Mějte s ní trpělivost."
Zadíval jsem se do princezniných modrých očí, jako obvykle zpola skrytých sklopenými víčky. Určitě musela vycítit, jak velmi potřebuju radu a pomoc, jinak by nepromluvila.
Řekl jsem: „Dobře," ale napětí jsem se nezbavil. Krátce přikývla a přidružila se k těm dvěma.
„Kde je Beatrice?" zeptala se a marně se po ní rozhlížela. „Ona nešla s vámi?"
„Prý je moc velká zima. Zůstala v lóži," odpověděl Litsi a pak se obrátil ke mně. „Máme si vsadit?"
Col, princeznin kůň s modrou přikrývkou s erbem na hřbetě, obcházel padok. Tvářil se znuděně. Běhal bez elánu a nebylo to s ním snadné. Jakmile se dostal do čela příliš brzo, přestalo ho to bavit a zbrzdil, když ho člověk naopak začal vyjíždět příliš pozdě a dostih promeškal, připadal si jako hlupák.
„Nesázejte na něj," řekl jsem.
Současně řekla princezna: „Vsaďte si."
„Děkujeme za radu," usmál se Litsi pobaveně.
Col byl světlý ryzák s bílými odznaky. Wykeham s ním počítal na Cheltenham, jako s většinou svých koní, takže Col jistě ještě není v náležité formě, dalo se s ním počítat až tak za dva týdny, při National Hunt Festivalu. Na Ascot by ale stačit měl, protože tu byla míň náročná dráha.
„Dělejte, co umíte," řekla princezna jako obvykle, a já jako obvykle slíbil, že se budu snažit. Dusty mě vyhodil do sedla a já s Colem odklusal ke startu.
Cestou jsem se snažil vnuknout mu trochu nadšení. Sobě ostatně taky. Zasmušilý jezdec v sedle znuděného koně na dráhu ani nepatří.
Než bylo odstartováno, vysvětloval jsem koni, že nás čeká povinnost, že bychom na to měli být trochu hrdí, promlouval jsem k nám oběma. Když jsme šli přes třetí z dvaadvaceti překážek, skutečně se v nás aspoň jiskřička nadšení vznítila, byli jsme na dobré cestě.
Umění překážkové jízdy spočívá hlavně v navedení koně na překážku tak, aby na ní neztratil rychlost. Col patřil mezi ty vzácné koně, kteří si s překážkou umějí poradit sami a jezdci přenechávají taktiku jízdy. Zato neměl soutěživého ducha a nikdy sám od sebe nepřidal, člověk ho vždycky musel vyjíždět.
Jel jsem ho už mnohokrát a věděl jsem, jak na něj, proto mi taky bylo jasné, že ke konci dostihu budu muset vynaložit veškerou energii na to, abych jeho lhostejnou duši trochu zburcoval.
Od tribun asi všechno vypadalo úplně normálně. Sice se mi zdálo, že se Col moc nesnaží, ale šel celkem slušným tempem. Skoro celé tři míle jsme byli na čtvrté nebo páté pozici a posunuli se na třetí v posledním oblouku, kdy dva koně (původně v čele) únavou odpadli.
Čekaly nás ještě tři překážky a pak dvě stě čtyřicet yardů rovinky, přitom vedoucí kůň běžel ještě plným tempem, bez únavy, a já věděl, že bychom museli jít rychleji než on. Další kůň před námi začínal ztrácet síly a jeho jezdec už mával bičem. Nepatrně jsem Cola zatáhl, abych ho srovnal na první z posledních tří překážek před rovinkou. Šel dobře, přes příští taky, tam se dostal před toho koně, jehož žokej se oháněl bičem. Pak přišla poslední.
Kolem nás je příliš prázdno, říkal jsem si, Col je radši, když jde přes překážku s víc koňmi. Šel přes tu poslední skvěle, velkým skokem, a já si říkal, že se v něm přece jen probudí vůle zvítězit..., že mu cosi napoví, že teď..., teď nastal rozhodující okamžik.
Jak se Col dotkl dopadovou nohou země na doskoku, ohnula se pod ním a kůň padl nosem do trávy. Otěže mi rychle proklouzly prsty po celé délce. Držel jsem se

nohama, jak nejlíp jsem mohl, a zaklonil se, kam až to šlo, abych zůstal v sedle. Jakýmsi zázrakem se kůň vzepřel na druhé přední a podařilo se mu vstát. Běžel dál.
Rychle jsem otěže zkrátil. Vítězství bylo ztracené, ale oheň tak dlouho a pracně rozdmýchávaný nebylo radno hasit. Teď běž, do toho, ty zvíře, říkal jsem mu. Teď dělej, co umíš, před sebou máš jen jednoho, ukaž, co umíš, ukaž to všem, máš to v sobě.
Jako kdyby mi rozuměl, natáhl hlavu dopředu a přidal do neuvěřitelného trysku, jakým už několikrát získal vítězství v posledním okamžiku, kdy už se to zdálo nemožné.
Skoro se to zdařilo. Col jako by polykal délky a já ho vyjížděl skoro tak tvrdě jako Cascadea, ale s rozumem. Už jsme byli těsně za vedoucím koněm, už jsme byli u jeho sedla, ještě blíž..., ale pak už přišel cílový sloupek. O tři kroky dřív. Princezna mi předtím řekla, že k odsedlání přijde, jedině kdybychom zvítězili, protože je to od její lóže moc daleko.
Zato se dostavil May nard. Když jsem sklouzl ze sedla na zem, díval se na mne vražedně, oči zapadlé a obličej stažený nenávistí. Nemohl jsem pochopit, proč za mnou chodí. Kdybych já byl na jeho místě a někoho tak hrozivě nenáviděl, snažil bych se mu vyhnout. Maynarda jsem nenáviděl za to, co se snažil způsobit Bobbymu, jak se pokoušel udělat z něho vraha.
Dusty přehodil těžce oddychujícímu Colovi přikrývku přes hřbet.
Průběh dostihu ponechal bez komentáře. Šel jsem se zvážit a obecný nezdar toho odpoledne mne tížil jako mrak.
Další dostih jsem jel pro svého lambournského trenéra a skončil jsem jako třetí. S pocitem marnosti a ztraceného času jsem se pak převlékl do civilu. Měl jsem ten den po práci.
Když jsem šel z vážnice za princeznou, zarazil mě čísi hlas: „Ahoj Kite...“
Otočil jsem se. Byl to Basil Clutter, spěchal za mnou.
„Hele, ještě pořád tě zajímá Henri Nanterre?“ zeptal se, když mne dohonil.
„Ano.“ Zůstal jsem stát a Basil přešlapoval z nohy na nohu. Patřil mezi lidi, kteří nepostojí.
„Dnes jsou tu Roquevilleovi, běžel jim kůň v prvním dostihu a je tu s nimi nějaká ženská, která toho Nanterra zná. Jestli chceš, mohl by ses s ní sejít.“
„To bych rád.“
Podíval se na hodinky. „Mám za nimi přijít do baru na skleničku, nejlíp bys udělal, kdybys tam šel se mnou.“
Následoval jsem ho do baru určeného jen pro majitele a trenéry. Tam si všichni dali portské a já minerálku. Představili mne přítelkyni Roquevilleových. Byla malá, drobná, vypadala jako Francouzka, měla švih, nakrátko ostříhané tmavé vlasy od kořínků šedivé, na nohou vysoké boty s podpatky, na sobě černý kožený kalhotový kostým a kolem krku hedvábný šátek uvázaný na uzel vzadu, jak to nosí kovbojové.

Když promluvila, překvapila mě její samozřejmá, nefalšovaná hovorová angličtina. Představili mi ji jako paní Madeleine Darcyovou, Angličanku provdanou za francouzského trenéra.
„Henri Nanterre?“ řekla s odporem. „Jasně že ho znám, darebáka mizerného. Měli jsme v tréninku jeho koně do chvíle, kdy je zničehonic přestěhoval k Villonovi.“

Mluvila se zaujetím, zcela bez zábran, s potěšením bavila své posluchače.
„Je to nafoukaný kohout, co kokrhá, až uši zaléhají, vykračuje si pyšně jako páv. Známe ho odmalička, tehdy koně patřili jeho otci Louisovi, to byl ovšem nesmírně slušný člověk.“
„Takže Henri ty koně zdědil?“ zeptal jsem se.
„Koně i všechno ostatní. Louis byl bláhový dobrák. Myslel si, že jeho synáček je dokonalost sama. Taková pitomost! Henri je hrabivý a bezohledný. Ať si ho Villon klidně nechá.“
„V čem je hrabivý a bezohledný?“
Povytáhla pěstěné obočí. „Tak jsme třeba koupili mladou klisničku, měla dobrý původ, a my si ji mínili nechat pro sebe, posílat ji na dostihy a později si ji nechat na chov. Henri ji u nás viděl, vždycky všude strkal nos, a že prý by ji koupil. Když jsme řekli, že není na prodej, prohlásil, že když mu ji nepřenecháme, vezme od nás všechny své koně. Bylo jich osm... a my jsme o ně nechtěli přijít. Jak my tehdy zuřili! Nakonec nás donutil, abychom mu klisničku prodali za nákupní cenu, přestože jsme ji už u sebe měli kolik měsíců v tréninku. Pak za pár týdnů zničehonic zavolal, že od nás druhý den ráno koně bere, že si pro ně pošle. A byli pryč, hned ráno.“

„Jak to dopadlo s tou klisnou?“ zeptal jsem se.
Usmála se se škodolibým potěšením. „Rozpadala se jí člunková kost a museli ji utratit, chudáka. A víte, co ten mizera Nanterre udělal?“
Dramaticky se odmlčela a my se zeptali čtyřhlasně: „Co?“
„Villon nám to vyprávěl. Byl z toho znechucený. Nanterre prý prohlásil, že lidem na nucené porážce nevěří. Prý by byli schopni dát klisnu jakž takž dohromady, nacpat ji prášky proti bolesti a prodat, takže by na tom vydělali na jeho účet. Trval na tom, že chce být u toho, až klisnu budou utrácet. Museli ji utratit u Villona a Nanterre se na to díval.“
Paní Roquevilleová se tvářila, jako by se jí dělalo nanic. Byla znechucená.
„Připadal mi docela sympatický, když jsme se s ním setkali v Longchamp a pak znovu v Newbury.“
„Copak o to, jsem přesvědčená, že markýz de Sade byl na závodišti taky milý a sympatický,“ řekla Madeleine sladce. „Při dostizích je snadné chovat se jako gentleman.“
Po důstojné pauze jsem se zeptal: „Víte něco o jeho obchodních záležitostech?“
„Obchody.“ Nakrčila nos. „Je spolumajitel stavební společnosti de Brescou a Nanterre. Ale jinak o jeho obchodech nic nevím, vím jen o jeho koních, a to mi stačí. V obchodních věcech bych mu nevěřila ani na chvíli. Jak se člověk chová k trenérům, tak se chová i v obchodování.-Čestný člověk je čestný, darebák je darebák.“
„A... nevíte náhodou, kde bych ho tady v Anglii měl hledat?“
„Být vámi, tak ho nehledám,“ usmála se na mne líbezně. „Kdybyste ho našel, měl byste z toho jen mrzutosti.“
Reprodukoval jsem celý rozhovor Litsimu a Daniele nahoře u princezny.
„Co je člunková kost?“ zeptal se Litsi.
„Důležitá kost v hlezenním kloubu. Když s ní je u koně něco v nepořádku, nemůže chodit.“
„Ten váš Nanterre je hnusný,“ řekla Daniela s odporem.
Princezna a Beatrice se mezitím bavily na opačném konci místnosti, u vyhlídkového balkonu, s vysokým statným mužem s nápadně světlýma očima a nicneříkajícím výrazem.
Litsi sledoval, kam se dívám. Řekl: „To je lord Vaughnley, přišel tetě projevit účast, že Col přišel o vítězství. Znáte ho? Mám dojem, že má něco společného s tiskem.“
„Ano,“ řekl jsem suše. „Patří mu Towncrier.“
„Nepovídejte!“ Litsi zazářil. „Nejsou to ty noviny, které napadly Bobbyho?“
„Ne, to byl Daily Flag.“
„Aha.“ Litsi byl zklamaný. „Takže on není jeden z těch dvou tiskových magnátů, na něž jste vyzrál?“
„Ale ano, je.“ Pohled lorda Vaughnleyho v tu chvíli zabloudil ke mně. „To vám povím někdy jindy,“ řekl jsem Litsimu. Pak jsem sledoval, jak lord Vaughnley jako obvykle rozpačitě váhá, než mi podá ruku, přestože musel vědět, že na mne narazí, musel vědět, že po skončení dostihového dne vždy chodím za princeznou, byl to všeobecně známý rituál.
„Nuže, Kite,“ třásl mi rukou, „skvělý dostih, skvělý..., taková smůla!“
„Tak už to chodí.“
„Při Zlatém poháru budete mít víc štěstí, což?“
„Bylo by to příjemné.“
„Nemohu vám být nějak užitečný, příteli?“
Na to se mne ptal pokaždé. Koutkem oka jsem zaznamenal, jak Litsi žasne. Většinou jsem lordu Vaughnleyovi odpovídal že ne, děkuju, ale tentokrát mne napadlo, že neuškodí, když to zkusím. Nakonec, kdo se na nic neptá, nic se nedozví.
„Ne, děkuju..., ledaže...,“ řekl jsem, „nenarazil jste někdy náhodou na jméno Henri Nanterre?“
Zamyslel se a všichni se na něho zadívali. Princezna s napětím, Litsi a Daniela zvědavě, Beatrice skoro se strachem. Lord Vaughnley se po nás rozhlédl, zamračil se, a pak nám místo odpovědi sám položil otázku.
„Kdo to je?“ zeptal se.
„Obchodní partner mého muže,“ odpověděla princezna. „Můj milý lorde Vaughnley, nevíte o něm něco?“
Lord Vaughnley se tvářil zmateně. Zavrtěl hlavou. „Skutečně si nevzpomínám, že bych...“
„Nemohl byste náhodou..., nebylo by možné, že by se něco našlo v archivech Towncrieru? zeptal jsem se.
Rezignovaně se na mne usmál a přikývl. „Napište mi to jméno. Ale tiskacím písmem prosím.“

Vytáhl jsem pero a malý notýsek. Napsal jsem na lístek jak Henriho jméno, tak jméno společnosti. Tiskacím písmem, samozřejmě.
„Je to Francouz," řekl jsem. „Vlastní taky koně, mohlo by o něm něco být v dostihových nebo obchodních materiálech, ale i ve společenských."
, Jde vám o něco konkrétního?" zeptal se s úsměvem.
„Je teď v Anglii. Nejvíc ze všeho bychom rádi věděli, kde bydlí."
Beatrice pootevřela ústa a zase je zavřela. Ví, kde je, řekl jsem si, určitě ví, jak se s ním spojí. Mohli bychom toho využít, až něco vymyslíme.
Lord Vaughnley zastrčil papírek do vnitřní kapsy saka a slíbil, že jméno ještě týž večer dá do počítače, pokud na tom princezně opravdu záleží.
„Ano, záleží mi na tom," ubezpečovala ho.
„Každá maličkost nám může být užitečná," dodal jsem.
„Tak tedy dobře." Políbil princezně ruku, rozloučil se s ostatními a na odchodu se mě zeptal: „Vytáhl jste zase do boje?"
„Už to tak vypadá."
„V tom případě chudák Nanterre."
„Jak to myslel?" zeptala se Beatrice, když odešel. Princezna jí řekla, že to je příliš dlouhá historie a že teď by nejdříve ze všeho ode mne ráda slyšela, jak proběhl dostih. Jen ještě dodala, že lord Vaughnley je její starý přítel a je vždy ochoten přispěchat jí na pomoc, když je třeba.
Musím říct ke cti tety Beatrice, že se od okamžiku, kdy včera večer telefonoval Henri Nanterre, držela přece jen zpátky. Předtím odmítala uvěřit, že by Nanterre dokázal zabít koně: „To byli určitě vandalové, jak říká policie." Teprve když se k tomu Nanterre sám hlásil, uvěřila.
Sice stále trvala na tom, aby Roland přistoupil na Henriho obchodní plány, ale už ho nehájila.
Zato se vystupňovalo její nepřátelství vůči mně. Když jsem dokončil referát o dostihu, neodpustila si vlastní závěry.
„Nesmysl. Ten dostih jste neztratil až na poslední překážce. Od začátku jste se držel moc vzadu, všichni to viděli." Sáhla po obloženém chlebíčku na bohatě zásobeném stole a zakousla se do něj, jako kdyby se mi zakousla do krku.
Nikdo se s ní nepřel, což jí dodalo odvahy a obrátila se k Daniele: „Ten tvůj nastávající nejen že jde po věnu, ale ještě ke všemu je mizerný žokej."
„Beatrice," skočila jí princezna klidným, vyrovnaným hlasem do řeči, „Kit má své vlastní jmění a kromě toho je dědicem svého dědečka, který je velmi zámožný."
Pak se na mne přísně podívala, abych se neopovážil odmlouvat. Pokud jsem nějaké peníze měl, tak jsem si je vydělal sám. A dědeček sice opravdu vlastnil tu a tam nějaký ten kus Newmarketu, ale jen ze samých cihel.
„Teto Beatrice," řekla Daniela a červenala se při tom, ,já nic nemám."
Teta Beatrice mlčky dojídala chlebíček a jen vrhala výmluvné pohledy. Napadlo mě, zcela nemístně, že má oranžové vlasy ve stejném tónu jako tapety na stěnách.
Mezitím už byl odstartován poslední, šestý dostih, a venku hřměl hlas komentátora. Všichni, až na Beatrici, se šli dívat z balkonu. Napadlo mě, jestli milion dolarů opravdu stojí za trvalý neklid a nespokojenost. Naše babička, když nás s Holly vychovávala, často říkávala: „Je dobré být dobrý, protože nenávist ničí mozek." Když dědeček někdy tyhle kacířské řeči zaslechl, ihned se to snažil napravit průpovídkami proti opovrženíhodným Allardeckům. Nakonec ale vyhrála babička. Holly si vzala Bobbyho, a já, když nepočítám nějaké ty rány osudu v minulosti a trápení s Danielou, jsem byl v životě vlastně taky šťastný.
Beatrice, navzdory své španělské haciendě na Floridě, krokodýlím taškám a norkům, takové štěstí neměla.
Když byl čas jet domů, jela Beatrice zase s princeznou v rollsu. Trochu jsem doufal, že by Litsi mohl jet s nimi, protože já musel jet oklikou, vezl jsem Danielu do Chiswicku do práce. Litsi nicméně s naprostou samozřejmostí vzal Danielu pod paží a namířil si to s ní k parkovišti jezdců. Litsi po své tetě zdědil umění zdvořile a nenápadně dosáhnout svého. Říkal jsem si trochu trpce, že by z něj asi byl dobrý král.
Když jsme vysadili Danielu (mávala nám oběma, nepolíbila ani jednoho, ani druhého) a vyjeli k Eaton Square, začali jsme s Litsim hovořit o Beatrici. Jak se dalo očekávat.
„Vás pohoršilo, když řekla, že vám jde o věno," řekl Litsi pobaveně. „Vy jste do té doby nejspíš vůbec o Danieliných vyhlídkách neuvažoval."
„Beatrice řekla, že jsem špatný žokej."
„Jistě," smál se. „Jste puritán."
„Daniela má to, co vydělá, a já taky."
„Daniela je Rolandova neteř," vysvětloval mi trpělivě jako dítěti. „Roland a teta Casilia ji mají rádi a vlastní děti nemají."
„Tedy tahle komplikace mi ještě chyběla!"

Něco zabručel a už o věci přestal hovořit. Po chvíli jsem se zeptal: „Vy víte, proč nemají děti? Nechtěli nebo nemohli? Nebo je to kvůli jeho nemoci?“
„Vždycky jsem byl přesvědčený, že kvůli jeho nemoci. Nikdy jsem se na to neptal. Brali se, když bylo strýci čtyřicet, teta byla o patnáct let mladší. Tu nemoc dostal brzo po svatbě. Nepamatuju si, že bych ho kdy viděl chodit. Prý ale býval výborný lyžař.“
„To je velká smůla.“
Přikývl. „Přitom prý to mohlo být ještě horší, prý ta nemoc (naštěstí hodně vzácná) taky může ochromit ruce, a to ho nepostihlo. Oni o tom nikdy nemluví, to je jasné.“
„Co teď ale uděláme pro rodinnou čest?“
Litsi řekl líně: něco vymyslíte..., nebo ještě líp, ty něco vymyslíš, souhlasíš? A já budu výpomoc.“
„Tak mi pomozte..., pomoz mi najít páku.“
„Páku?“
„Páka pohne světem.“
Pohodlně se natáhl. „Tebe už něco napadlo?“
„Ano, ale zatím to ještě neuzrálo, nemám jasno.“
„Necháš si to pro sebe?“
„Zatím ano. Musím si to ještě nějak přebrat.“ Pak jsem mu řekl, že jsem koupil nahrávací telefon., Až přijedeme domů, tak ho instalujeme a vymyslíme co dál.“
„Řekl, že zavolá znovu dnes večer.“ Nebylo třeba říkat kdo.
„Hm. Ten přístroj, který jsem dnes ráno koupil, je konferenční, dá se přepnout na hlasitý hovor, takže když někdo volá, slyší to všichni v místnosti. Až tedy zavolá, mohl byste prosím..., mohl bys zařídit, aby mluvil anglicky?“
‚Asi by bylo lepší, kdybys to vzal ty, pak by musel.“
„Dobře..., a co se mu řekne? Že nic?“
„Mohli bychom ho ještě chvíli vodit za nos, ne?“
„To ano. Ale když se ho chceme zbavit, musíme ho nejdřív najít, a nemáme tušení, kde je. Beatrice to ví, nebo přinejmenším ví, jak se s ním spojit. Kdybychom ho dostali z doupěte...“ Odmlčel jsem se. „Já vím, co potřebujeme. Potřebujeme návnadu, kozu uvázanou u pasti na tygra.“
„Kohopak jsi vybral pro tu tragickou roli?“
Usmál jsem se. „Vycpanou kozu na řetězu, která mečí na baterky. Všechny živé kozy musejí být opatrné nebo pod dohledem.“
„Teta Casilia, strýc Roland a Daniela budou pod dohledem.“
„Koně taky,“ dodal jsem.
„Dobře. Koně taky. A my dva...“
„Budeme opatrní,“ přikývl jsem.
Oba jsme taktně pomlčeli o tom, že nás Nanterre jmenovitě označil za terč dalších útoků. K čemu taky o tom mluvit. Nemyslel jsem si, že by nás chtěl zabít, to jistě ne, ale předpokládal jsem, že mu nešlo o pouhé píchnutí špendlíkem. Jistě věděl, že píchnutí špendlíkem by žádné výsledky nepřineslo.
, Jaký je? Ty ho znáš, já ho v životě neviděl. První předpoklad úspěchu v boji je znát nepřítele.“
„Řekl bych, že se do všeho řítí bez rozmyslu. Kupříkladu věřím, že když přišel minulý pátek, očekával, že postačí princeznu pořádně postrašit a Roland se pak vzdá. Taky se mu to málem podařilo.“
„Podle mých zpráv by se mu to skutečně podařilo, nebýt toho, žes tam byl ty.“
„To nevím. Fakt je, že v pátek vytáhl nenabitou pistoli..., to je pro něj asi charakteristické. Jedná impulsivně, nedomýšlí věci. Je zvyklý, že všechno je vždycky po jeho, protože je tak panovačný. Ano, přivykl, že ho každý poslouchá. Od smrti svého otce - a ten ho nemálo rozmazloval - vedl společnost zcela podle svého. Myslím si, že se dostal do stadia, kdy věří, že mu nikdo ani odporovat nemůže, zvlášť ne starý nemocný člověk, žijící v ústraní. Když Roland jeho nabídku odmítl písemně, nejspíš si řekl: To se snadno napraví. Myslím si, že v něčem je nezralý, tím víc je ovšem nebezpečný, určitě.“
Odmlčel jsem se. Litsi tiše čekal.
„Vezmi kupříkladu ten útok na Danielu,“ pokračoval jsem. „Určitě počítal s tím, že mu to vyjde, jako obvykle. Vsadím se, že ho ve snu nenapadlo, že by dokázala utíkat rychleji než on. Dostavil se na místo v obleku a lakýrkách. Už v tom je určitá domýšlivost, předpokládal, že bude rychlejší než ona, silnější, vítěz. Pokud by měl nějaké pochyby, přišel by v teplácích a teniskách.“
„A co ti koně?“ řekl Litsi.
Nerad jsem na ně vzpomínal. „Ti byli snadno zranitelní a on přesně věděl, jak se zabíjejí. Kde vzal veterinární pistoli, to nevím, ale od toho je přece expert přes zbraně. Taky u sebe zbraň má. Zbraně ho určitě přitahují, jinak by tolik netoužil je vyrábět. Lidé většinou dělají to, co mají v povaze, nemyslíš? Třeba

mu dělá dobře, když vidí smrt..., možná když tvrdil, že se chce na vlastní oči přesvědčit, že ho lidé z nucené porážky nepodvedou, říkal to jen proto, že to byla jediná přijatelná záminka, kterou mohl zakrýt své černé sklony. Člověk si dokáže najít racionální zdůvodnění pro všechno, co chce dělat.“
„Ty taky?“ zeptal se mne zvědavě.
„Samozřejmě. Tvrdím, že jezdím dostihy pro peníze.“
„A to snad ne?“
„Jezdil bych i zadarmo. Ovšem za peníze je to lepší.“
Přikývl. Viděl jsem, že mne chápe. „Co si myslíš, že podle tebe teď Nanterre udělá?“ zeptal se.
„Další nedomyšlený výpad proti jednomu z nás. Nebude počítat s komplikacemi, ale nás může dostat do nepříjemné situace.“
„Roztomilé.“
„Radši nechoď do tmavých uliček a nebav se s cizími lidmi.“
„To nedělám nikdy.“
Zeptal jsem se ho trochu váhavě, co vlastně vůbec dělá, když je doma ve Francii.
„Obávám se, že skoro nic,“ řekl. „Podílím se na jedné galerii, hodně času utrácím v jiných galeriích, chodím se dívat na obrazy. Ten odborník z Louvru, jak jsme s Danielou byli na jeho přednášce, je můj starý známý. Byl jsem si jistý, že ji bude bavit.
„Ano.“
Cítil jsem, jak si vedle mne poposedl, aby na mne viděl.
„Byla nás tam celá velká skupina, nebyli jsme sami.“
„Ano, já vím.“
Dál už o věci nemluvil. Pak k mému překvapení řekl: „Já jsem ženatý, ale rozešli jsme se. Úředně jsem stále ještě ženatý. Kdybych chtěl uzavřít nové manželství, nebo kdyby chtěla moje žena, museli bychom se rozvést. Moje žena má milence, já jsem samozřejmě taky...,“ pokrčil rameny. „Ve Francii je to normální.“
Po krátkém tichu jsem řekl: „Děkuju,“ a on přikývl. Víc jsme o tom nemluvili.
Po chvíli začal vyprávět: „Původně jsem chtěl být malířem. Dlouho jsem chodil do výtvarné školy..., když vidím velké výtvarné dílo, rozpoznám jeho velikost, ale sám... dokážu sice nanést barvy na plátno, ale ten nezbytný dar nemám. Ty, Kite, kamaráde, máš to obrovské štěstí, že ti příroda dala schopnosti, které potřebuješ k tomu, abys mohl dělat to, co tě těší.“
Byl jsem zticha. Umlčel mne. Ano, se svými schopnostmi jsem se už narodil. Vlastně jsem nikdy neuvažoval o tom, co by bylo, kdybych ty schopnosti neměl. V tu chvíli jsem se ale podíval na život očima Litsiho a uvědomil jsem si, jaké mám sakramentské štěstí, že to je vlastně základ mé životní spokojenosti a že bych měl být osudu vděčný. S pokorou.
Když jsme dojeli na Eaton Square, nabídl jsem se, že Litsiho vysadím u hlavního vchodu a pojedu zaparkovat auto. Nechtěl o tom ani slyšet. Připomněl mi, že tmavé slepé uličky nejsou to pravé, a že opatrnost je matka moudrosti.
„Dvory jsou ale osvětlené,“ namítl jsem.
„To je jedno. Zaparkujeme společně a domů půjdeme taky společně. Měl by ses řídit podle vlastní rady.“
„Dobře,“ přikývl jsem, i když mě v tu chvíli napadlo, že až v půl druhé ráno pojedu pro Danielu, půjdu do téže slepé uličky, a že hlavně pak bude na místě opatrnost.
Odemkli jsme si a vešli. V hale nás čekal Dawson a oznámil nám, že jak princezna, tak Beatrice se uchýlily do svých komnat a odpočívají, než se převléknou k večeři.
„Kde je Sammy?“ zeptal jsem se.
Dawson s viditelnou nevolí prohlásil, že Sammy se ustavičně pohybuje po domě, že se nikde nezdrží déle než minutu. Zašel jsem si nahoru pro nový telefon a narazil na Sammyho. Právě šel dolů z nejvyššího patra.
„Věděl jste, že je tam ještě jedna kuchyně?“ zeptal se mne.
„Ano, prohlížel jsem to tam.“
„Taky jsou tam dvě střešní okýnka, tak jsem pod ně nastražil takový menší pastičky. Kdyby vás v noci probudilo velký řinčení pokliček, tak tam utíkejte s posilama.“
Ubezpečil jsem ho, že bychom se dostavili, a odvedl ho s sebou dolů, abych jemu, Dawsonovi a Litsimu ukázal, jak se obsluhuje nahrávací telefon.
Normální telefonický rozvod v domě byl současně jednoduchý i složitý. Do domu vedla jen jediná státní linka, ale v různých prostorách a místnostech byla spousta paralelek.
Jakýkoli hovor zvenku zvonil jen na třech aparátech: v obývacím pokoji, v kanceláři, kde za dne pracovala paní Jenkinsová, a v suterénu. Kdokoli byl poblíž jednoho z těch tří telefonů, vzal hovor a pak místním telefonem přivolal

toho, komu byl hovor určený. Takto mě kupříkladu přivolal Dawson, když mi minulou neděli telefonoval Wykeham. Ten systém sloužil k tomu, aby telefon nezdvihlo současně třeba šest lidí, kdykoli zazvoní.
Ze všech hostinských pokojů mohli hosté volat přímo ven, stejně jako z princeznina pokoje nebo z pokoje pana de Brescou. Dawson říkal, že v domě je jen zřídkakdy tolik lidí jako v tyhle dny, takže hovorů bývá málo a systém funguje dobře.
Vysvětlil jsem všem třem, že nový telefon stačí zapojit místo starého, „Když se pak zmáčkne tenhle knoflík," ukazoval jsem, „celý rozhovor se automaticky nahraje. Když zmáčknete tenhle druhý, bude hovor slyšet v celé místnosti jako z rozhlasu."
Zapojil jsem tu jednoduchou hračku do zdi v obývacím pokoji. „Myslím, že bude nejlepší, když teď telefon necháme tady, protože se tu shromažďujeme. Když se rozejdeme, během dne, mohl by být u paní Jenkinsové a v noci, kdyby to Dawsonovi nevadilo, mohli bychom ho zapnout v suterénu. Když se něco nahraje zbytečně, nic nevadí, snadno se to zase smaže. Ale pokaždé..., myslíte, že si na to zvyknete a vždycky nahrávání automaticky zapnete?"
Všichni tři přikývli.
„Takový hrubý člověk," poznamenal Dawson. „Ten jeho ostrý nezdvořilý hlas poznám určitě."
Když Dawson se Sammym odešli, povzdechl si Litsi: „Škoda, že nemůžeme instalovat brouka na Beatricin telefon a nahrát si, co si s kým povídá."
„Můžeme jednoduše zdvihnout sluchátko, když je nahoře u sebe, jen to tak zkusit."
Zkusili jsme to hned, ale v telefonu bylo ticho. Nikdo v domě nemluvil. Mohli jsme takhle sluchátko držet celé hodiny, jenže během té doby by se k nám nikdo nedovolal. Litsi sluchátko neochotně položil s tím, že třeba budeme mít štěstí později, můžeme to zkoušet každou chvíli. Do večeře, kdy Beatrice sestoupila dolů, nepřinesla namátková akce žádné ovoce.
Mezitím jsem zavolal Wykehamovi a vyslechl vzkazy ze svého záznamníku. Oba telefonáty byly krátké, a pokud se mi do nich někdo nechtě vpletl, nebylo to slyšet.
Beatrice se dostavila ve slušivých bílých šatech se slunečnicemi a ihned se dožadovala své Bloody Mary. Litsi sejí věnoval neobyčejně vlídně a dvorně, jako by nevnímal, jak je protivná.
„Však já dobře vím, že mě tu nechcete, ale já vás upozorňuju, že dokud Roland nepodepíše, nehnu se odtud."
Princezna se taky dostavila k večeři. Roland ne. Když jsme se po jídle vrátili do obývacího pokoje, Litsi dovedně a nenápadně usadil a rozmístil přítomné tak, abych nejblíž k telefonu seděl já. Usmíval se nad šálkem kávy. Všichni jsme čekali.
Když konečně telefon zazvonil, Beatrice nadskočila.
Zvedl jsem sluchátko a stiskl jak rozhlasové zařízení, tak nahrávání. Celou místností zazněla hlasitá francouzská slova.

11
Litsi okamžitě vyskočil, běžel ke mně a naznačoval, ať mu telefon podám.

„To není Nanterre," řekl.
Vzal si hovor, vypnul oba knoflíky a začal hovořit francouzsky. Šlo o soukromý hovor. „Oui... non... certainement... ce soir... oui... merci."
Sotva to položil, zazvonil telefon znovu. Litsi to zdvihl, ušklíbl se a stiskl oba knoflíky. Pak mi podal sluchátko.
„Teď je to on," řekl suše. Nebylo pochyb. Všichni slyšeli jeho panovačný hlas a pro mne nesrozumitelná slova.
„Mluvte anglicky," řekl jsem.
„Chci mluvit s princem Litsim," řekl Nanterre (anglicky). „Okamžitě mi ho zavolejte k telefonu."
„To bohužel nejde. Mám mu vyřídit nějaký vzkaz?"
„Kdo vy jste? Vlastně já vím..., vy jste ten žokej."
„Ano."
„Dal jsem pokyn, že máte dům opustit."
„Vaše pokyny pro mne nejsou závazné."
„Budete litovat."
„Proč?" zeptal jsem se, ale on se nenechal zlákat k přímým, konkrétním výhrůžkám. Nejspíš asi proto, že zatím nic velkého nevymyslel.
„Můj notář se dostaví zítra v deset hodin," pokračoval Nanterre. „Bude uveden do knihovny, jako minule. Tam počká. Roland de Brescou a princezna Casilia sejdou

dolů, jakmile přijde. Princ Litsi a Daniela de Brescou také. Všichni podepíšou listinu, která je v notářově kufříku. Notář ověří všechny podpisy a listinu pak odnese. Je to jasné?“
„Je to jasné, ale nedojde k tomu,“ řekl jsem klidně.
„K tomu musí dojít.“
„V kufříku žádná listina není.“
To ho nezarazilo ani na vteřinu. „Můj notář přinese listinu se stejným textem. Všichni tu listinu podepíšou.“
„Nechtějí.“
, Já jsem vás varoval, co se stane, když formulář nebude podepsaný-“.
„Co se stane?“ zeptal jsem se. „Nemůžete lidi nutit, aby zrazovali vlastní svědomí.“
„Každé svědomí se dá koupit,“ řekl vztekle. Ve sluchátku to klaplo a naskočil normální tón. Zavěsil jsem.
Litsi zklamaně potřásl hlavou. „Je opatrný. Neřekl nic, co by mohlo sloužit jako důvod k policejní akci, žádnou konkrétní výhrůžku.“
„Měli byste to všichni podepsat,“ řekla Beatrice dopáleně. „Měli byste si už dát pokoj a nechat ho, ať si ten podnik rozšíří, jak chce.“
Nikdo se s ní nepřel. Tohle téma už bylo tolikrát prodiskutované. Litsi pak požádal princeznu, aby nás na chvíli omluvila, že si musíme společně něco vyřídit, že odejdeme jen na chvíli, ostatně Sammy, ubezpečil ji, je ještě ve službě a počká, až přijde John Grandy, a já se vrátím včas, abych mohl zajet pro Danielu.
Princezna přikývla, ale netvářila se nijak nadšeně při pomyšlení, že zase stráví večer sama s Beatricí. Měl jsem trochu špatné svědomí, když jsem s úlevou odklusal s Litsim.
„Musíme si vzít taxík k hotelu Marylebone Plaza,“ řekl. „To není tvůj druh hotelu.“
Máme tam s někým schůzku, je to jeho druh hotelu.“ ‚S kým?“ S někým, kdo nás poučí o obchodu se zbraněmi.“
„Opravdu?“ To mě zajímalo. „Kdo je to?“
„Já vlastně nevím. Máme jít do pokoje tisíc sto dvanáct a promluvit s panem Mohammedem. Jistě to není jeho pravé jméno, to si nechává pro sebe. Ale prý nám bude nápomocný.“
„Jak jsi ho objevil?“ zeptal jsem se.
Litsi se usmál. „Já ho vlastně neobjevil. Jen jsem se trochu přeptal ve Francii někoho, kdo se vyzná..., kdo má přehled o prodeji osobních střelných zbraní v různých částech světa. Výsledek je pan Mohammed. To ti musí stačit.“
„Dobře.“
„Ty se jmenuješ Smith, já Jones.“
„Opravdu originální.“
Hotel Marylebone byl sotva pět kilometrů od Eaton Square, společensky to ale byla vzdálenost mnohem, mnohem větší.
Studený, nehostinný hotel sloužící k přenocování nemajetných cestovatelů. Obrovský, neosobní útulek pro bezejmenné. Často jsem projížděl kolem, ale nikdy jsem nebyl uvnitř. Litsi určitě taky ne. Přešli jsme rozlehlou halou s šedou podlahovou krytinou a výtahem odjeli do jedenáctého patra.
Chodba v jedenáctém patře byla sice pokrytá kobercem, ale velmi chudě osvětlená. Prohlíželi jsme si čísla pokojů, až jsme našli číslo tisíc sto dvanáct. Zaklepali jsme. |
Dveře pootevřel snědý člověk, dobře oblečený, v bílé košili se zlatými manžetovými knoflíčky. Tvářil se neproniknutelně.
„Jones a Smith,“ řekl Litsi.
Neznámý nás vpustil dovnitř. V pokoji byl další muž, podobně oblečený, s těžkým zlatým prstenem s diamanty sestavenými do čtverce.
„Mohammed,“ představil se a podal nám ruku s prstenem. Pak přes rameno kývl na svého přítele. Ten tiše odešel a zavřel za sebou dveře.
Odhadl jsem, že Mohammed je jen o něco starší než já a o něco mladší než Litsi. Měl tmavé vlasy, tmavé oči, olivovou pleť a mohutný černý knír. Přepych zlatého prstenu se odrážel i na luxusním koženém kufru ležícím na posteli a na náramkových hodinkách pana Mohammeda. Náramek vypadal jako složený ze samých zlatých nuggetů.
Rozveseleně se omlouval za to, že se setkáváme na takovém místě, „ale tady nás aspoň nikdo nezná“.
Ubezpečil nás, že se zbraněmi obchoduje zcela legálně. „Řeknu vám všechno, co potřebujete vědět, jen nikomu nesmíte říct, odkud jste se to dozvěděli.“
Znovu se omluvil za skromně vybavenou místnost, kde byla jen jedna židle. Tu pan Mohammed nabídl Litsimu, sám si sedl na postel. Já se opíral o kraj stolu. Na

oknech byly červené závěsy, na zemi hnědý koberec se vzorkem, na posteli bavlněný pruhovaný přehoz. Všechno vypadalo čistě a udržovaně.
Mohammed se podíval na hodinky. „Za hodinu budu muset odejít. Chcete něco vědět o plastových zbraních. Tak se ptejte.“
, Já...,“začal Litsi.
„Kdo ty zbraně vyrábí?“ zeptal jsem se.
Mohammed se na mne podíval a bez váhání odpověděl: „Nejlepší kvalitu vyrábí Glock v Rakousku. Glock 17.“ Zvolna sáhl po zavazadle a odemkl je. „Přinesl jsem vám jednu pistoli ukázat.“
Mluvil anglicky jako vzdělaný člověk, se sotva patrným cizím přízvukem. Těžko říct, odkud byl. Možná Arab. Určitě ze středomořské oblasti, snad Ital nebo Francouz.
„Glock 17 je z větší části z plastů, ale některé prvky má kovové. V budoucnosti se budou vyrábět čistě plastové zbraně, je to jen otázka vyhovujících vlastností umělé hmoty.“
Z kufru teď vyndal úhlednou černou krabici.
„Tuhle pistoli vlastním v souladu s právem,“ vysvětloval. „Navzdory tomu, že jsme se sešli za takových okolností, vás ubezpečuju, že jsem naprosto čestný obchodník.“
Ubezpečili jsme ho, že o tom nepochybujeme.
Spokojeně přikývl a krabici otevřel. Uvnitř, na tvarovaném dně, ležela černá pistole jako hračka, zásobník a osmnáct nábojů srovnaných špičkou dolů ve třech úhledných řadách po šesti.
Mohammed vzal zbraň do ruky.
„Tahle pistole má mnoho výhod,“ vysvětloval. „Je lehká, levnější a snáz se vyrábí než kovová, kromě toho je i přesnější.“
Jako správný obchodník chvíli počkal, až ty důležité informace strávíme.
„Můžete ji snadno rozložit.“ Odloupl celou horní část pistole, takže bylo vidět na ocelovou trubici hlavně. „Je tam taky ocelové pero. Náboje jsou taky z kovu. Ale rukojeť a zásobník jsou výhradně z plastického materiálu. Jednotlivé části do sebe zase snadno zapadnou.“ Zaklapl horní část zbraně. „Jak vidíte, je to zcela snadné. Do zásobníku se vejde devět nábojů. Ti, kdo už tenhle typ používají, jsou přesvědčení, že má budoucnost, i některé policejní složky ty pistole mají a věří, že to je začátek zcela nové koncepce osobních zbraní.“
„V Americe se ale myslím snaží takové zbraně zakázat, ne?“ poznamenal Litsi.
Mohammed pokrčil rameny. „Ano. Zákon 4194, odstavec osmnáctý zakazuje dovoz, výrobu a prodej podobných zbraní vyrobených po 1. lednu 1986. To vzniklo proto, že plastové zbraně nejsou zatím zjistitelné běžnými letištními detektory. V Americe se bojí, aby se zbraně do země nedostávaly nezákonně a v rukou teroristů nepronikly do vládních objektů.“
„Což by mohly?“ řekl jsem.
„Možná.“ Znovu pokrčil rameny. „Osobní zbraň vlastní v Americe asi dva miliony civilistů. Trvají na tom, že mají právo na zbraň. Tenhle rakouský výrobek je začátkem budoucnosti. Nejspíš díky němu dojde k rychlému vývoji detektorů plastů..., možná si cestující v budoucnosti nebudou smět brát na palubu letadla žádná příruční zavazadla kromě dámských kabelek a plochých kufříků, protože ty je snadné prohlédnout bez pomoci přístrojů.“ Zadíval se na Litsiho. „Jde vám o teroristy?“
„Ne, aspoň ne přímo,“ odpověděl Litsi.
Mohammed se zatvářil, jako by se mu ulevilo. „Tahle zbraň není určená teroristům,“ řekl. „Je to skutečně velmi kvalitní pistole, lepší než jiné, opravdu.“
„Ano, to jsme pochopili,“ řekl jsem, „zajímalo by nás, jak mnoho vynáší?“
„Komu?“
„Výrobci.“
„Ach tak.“ Odkašlal si. „Záleží na tom...,“ zamyslel se. „Výroba je jednodušší a lacinější než u kovových zbraní. Rozdíl v ceně u jednoho kusu není příliš velký, takže celkový zisk samozřejmě závisí na počtu prodaných kusů.“ Vesele se usmál. „Lze předpokládat, že ty dva miliony lidí, co už v Americe vlastní osobní zbraň, budou chtít vlastnit nový typ, protože je nový, a tak přináší i určitou společenskou prestiž. Policie bude samozřejmě chtít novou zbraň taky. Ostatní svět chce zbraně proto, aby je použil, v Americe chtějí zbraně, protože to jaksi patří k jejich tradicím, chtějí mít zbraně z historické tradice, ze sportu, pro pocit dobrodružství a vůbec nechtějí zabíjet. Jsou ale jiné oblasti, kde lidé žízní po zbraních, protože opravdu zabíjet chtějí. Jde jim buď o sebeobranu, nebo zabíjení. Na vskutku levné, spolehlivé pistole existuje obrovský trh. Dokud se ten hlad po nových zbraních nenasytí během prvního období, budou výrobci plastových zbraní vydělávat nepředstavitelné peníze, v krátké době a poctivě.“

Vážně jsme ho s Litsim poslouchali.
„A co takhle nepoctivě?“ zeptal jsem se. Na okamžik se zarazil. „To hovoříte o kom?“
„Stále mě zajímají výrobci.“
„Aha. Nějaká společnost?“
„Ano, soukromý podnik s jediným člověkem v čele.“
Usmál se se skepsí zkušeného.
„Takový člověk vydělá tolik, jako by si peníze sám tiskl.“
„Jak?“
„Snadno,“ řekl. „Výrobek rozdělený na dvě části se odešle odděleně.“ Znovu pistoli rozebral. „Řekněme, že by někdo dal všechny ty součástky do jedné zásilky, zatímco ve druhé zásilce by byly hlavně. Hlavně by byly vyrobené ze zcela speciálního plastu, který odolává horku, co vzniká třením při průletu střely.“
Podíval se na nás, aby se přesvědčil, jestli ty jednoduché údaje chápeme. Zřejmě nabyl dojmu že ano. Pokračoval: „Výrobce odešle obě zásilky s časovým odstupem. Odůvodní to tím, že kdyby se snad stalo, že by jedna zásilka..., že by se jaksi zatoulala..., což je eufemismus pro krádež..., zboží nebude použitelné. Produkt lze kompletizovat teprve poté, co obě zásilky dojdou na správné místo určení. Je to jasné?“
„Ano.“ Oba jsme kývli.
„Dobře. Tak tedy výrobce vybaví zásilku všemi nezbytnými doklady. U každé zásilky bude příslušné celní vybavení, všechna požadovaná dokumentace, všechno jak má být. Pak už záleží jen na tom, jak naléhavě zákazník zboží potřebuje.“
„Jak to myslíte?“ ptal se Litsi.
Mohammed se bavil, byl ve svém živlu. „Řekněme, že zákazník potřebuje zboží neobyčejně naléhavě a rychle. Výrobce mu pošle zásilku bez hlavní. Zákazník zaplatí a výrobce odešle hlavně. Sledujete mě?“ Přikývli jsme.
„Výrobce ovšem zákazníka upozorní, že kromě platby uvedené na fakturách, tedy oficiální platby společnosti, musí navíc zaplatit určitou sumu na určité tajné konto na určitém místě. Teprve když tahle platba je bezpečně uložená na kontě, výrobce hlavně odešle.“ Jednoduché,“ řekl jsem. „Velmi. Běžně se to tak praktikuje, a to na celém světě.“
„Úplatky.“
„Provize. Systém provize se uznává po celém světě. Bez provize by se snad ani obchodovat nedalo. Tady trošku utrousit..., trošku tamhle...“ Pokrčil rameny. „Takový výrobce celoplastových zbraní vydělá své společnosti zcela legálně slušné peníze a sám si přitom zcela neviditelně nahrabe miliony.“
Zručně složil zbraň a podal mi ji.
„Zkuste to a uvědomte si, že pistole vyrobená výhradně z plastických materiálů je ještě lehčí.“
Zadíval jsem se na zbraň, na matný černý povrch, hladký a funkční, na kovový kroužek viditelný při ústí hlavně. Ta věc byla vskutku velmi lehká, přestože měla ocelové součástky. Až bude celá z plastů, mohla by si s ní hrát i miminka. Trochu jsem se otřásl a podal pistoli Litsimu. Uvědomil jsem si, že jsem během čtyř dní prodělal dvakrát školení o střelné zbrani. Zvláštní. Sám moc dobře nestřílím a určitě se to nehodlám učit. Litsi zamyšleně zbraň potěžkal a pak ji vrátil Mohammedovi.
„Máte na mysli nějakého zcela konkrétního výrobce?“ zeptal se Mohammed.
„Máme na mysli někoho, kdo hodlá žádat o výrobní licenci a kdo až dosud se zbraněmi neobchodoval,“ řekl jsem stručně.
Povytáhl obočí. „Ve Francii?“ zeptal se.
„Ano,“ řekl Litsi překvapeně. Já si v tu chvíli uvědomil, že Mohammedovi muselo být jasné, že jde o Francii, když se s ním Litsi přes Francii spojil, přestože telefonické jednání proběhlo s někým jiným.
Mohammed našpulil rty pod hustým knírem. „Pokud váš budoucí výrobce chce získat licenci, musí mít velice dobré jméno, musí to být osoba velmi vážená. Takové licence se nerozdávají jako bonbony. Váš člověk by taky musel mít vhodnou výrobní kapacitu, musel by mít ukončený vývoj prototypu, patrně by už musel mít i předběžné objednávky. Hlavně by ale musel mít tu nejlepší pověst.“
„Byl jste nesmírně laskavý,“ řekl Litsi.
Mohammed vlídně zářil.
Já se ještě zeptal: „Jak by výrobce zahájil nabídku? To by inzeroval?“
„Jistě. Inzeroval by ve všech zbrojařských časopisech, po celém světě. Možná by si taky obstaral obchodního zástupce, jako jsem já.“ Usmál se. „Já sám pracuju na základě předem dohodnuté provize. Všichni mě znají. Když někdo chce zbraně, přijde za mnou a ptá se - co myslíte, co by pro nás bylo nejvýhodnější - kolik to bude stát - kdy můžete zařídit dodání.“ Rozpřáhl ruce. „Jsem prostředník, ale

nezbytný.“ Podíval se na hodinky. „Ještě něco?“ zeptal se.
Najednou mne napadlo: „Kdyby někdo chtěl pistoli veterinární, porážecí, dokázal byste ji dodat? Myslím žihadlo.“
„To je zastaralé,“ řekl bez rozmýšlení. „V Anglii vyráběla žihadlo firma Accles a Shelvoke v Birminghamu. Myslíte ten typ, že? Nula čtyři sta pět, ne?“ „Asi ano, nevím.“
„Veterinární zbraně nejsou můj obor, to je velmi úzká specializace, zbytečně byste utrácel peníze, kdybyste ode mne chtěl, abych vám žihadlo sehnal. V Anglii je jich pořád dost, ale je to opravdu zastaralá věc. Kdybyste se ale obrátil na nějakého staršího veterináře, nejspíš byste pochodil, žihadlo by vám ochotně prodal. Na žihadlo ovšem musíte mít povolení, to asi víte.“ Odmlčel se. „Upřímně řečeno, pánové, já nejraději jednám se zákazníky, kteří se otázkou zbrojních pasů vůbec nezabývají.“
„Promiňte, že se ptám, nechtěl bych se vás dotknout, ale povězte mi, komu byste odmítl zbraně prodat? Je někdo takový?“
Vůbec se neurazil. Řekl: „Odmítl bych jen tehdy, kdybych měl důvodné podezření, že zákazník nezaplatí. Z morálního hlediska žádné zábrany nemám. Ne. Neptám se zákazníka, k čemu zbraň potřebuje. Kdyby mi na tom záleželo, nemohl bych dělat, co dělám. Prodávám zboží a netrápím se nad jeho využitím.“
Litsiho ani mne už nic chytrého, nač bychom se zeptali, nenapadlo. Mohammed uložil pistoli zpět do pouzdra, vypadala tam pěkně a úhledně vedle řádky nábojů. Zavřel krabici a vložil ji do kufru.
„Nezapomínejte,“ řekl s úsměvem, „že obrana a útok jsou tak staré jako lidstvo samo. Kdysi bych asi prodával pazourky.“
„My vám upřímně děkujeme, pane Mohammede.“ Přátelsky přikývl. Litsi i já jsme vstali a potřásli rukou se zlatým prstenem a diamanty. Mohammed ještě poznamenal, že kdybychom náhodou zahlédli jeho přítele na chodbě, ať si ho nevšímáme, a že se s ním nemusíme loučit. Přítel prý se vrátí, jakmile nás uvidí odcházet. Tak jsme si tedy „přítele“ postávajícího u výtahů nevšímali a klidně jsme odjeli do přízemí. Teprve v taxíku cestou domů na Eaton Square jsme se dali do hovoru. „Ospravedlňoval se.“ „To dělá každý. Prospívá to zdraví.“
„Jak to myslíš?“
„Jinak by si musel zoufat a klesat pod tíží viny. Když si člověk něco sám ospravedlní, je to možná iluzorní, ale aspoň to nevede k sebevraždě.“
„Mohl bys ospravedlňovat i sebevraždu.“
Ušklíbl jsem se na něho. „Ty taky.“
„Nanterre má neobyčejně silné nutkání ostřit pazourky,“ řekl Litsi.
„Jo. Novější, lepší, tenčí, pevnější a ostřejší pazourky.“
„Se znakem de Brescou.“
„Představoval jsem si v duchu, jak by si Roland třásl rukou s Mohammedem nad uzavřenou smlouvou.“
Litsi se rozesmál. „Před takovým osudem ho musíme za každou cenu uchránit.“
„Jak ses vůbec k tomu Mohammedovi dostal?“ zeptal jsem se.
„Když je člověk princ, tak to přece jen má své výhody,“ řekl Litsi. „Když někoho o něco naléhavě požádá, zřídkakdy se setká s neochotou. Pak je tu ještě další věc, člověk zná hodně lidí na důležitých místech. Prostě jsem trochu uvedl věci do pohybu, tak jako ty včera s lordem Vaughnleym.“ Odmlčel se. „Mimochodem, jak to, že člověk, kterého jsi porazil, jeví takovou ochotu ti vyhovět?“
„Totiž..., já ho sice porazil, ale současně jsem ho taky zachránil. Maynard Allardeck se tehdy zcela legálně a hodně špinavě pokoušel pohltit jeho noviny, a já mu dal do ruky zbraň jak Maynarda udržet trvale v šachu. Dal jsem mu kopii toho filmu.“
„V tom případě ti vskutku dluží nějakou tu menší ochotu,“ konstatoval Litsi pobaveně.
„Kromě toho, jak jsem ti říkal, že jeden mládenec přišel v sázkách Maynardovou vinou skoro o polovinu dědictví, tak to byl lordův syn Hugh. Pak lord Vaughnley donutil Maynarda, aby dědictví vrátil,! jinak že ten film zveřejní. To dědictví mimochodem spočívalo v polovině akcií Towncrieru.“
„Trošku spravedlivého vydírání, což? To byl tvůj nápad?“
„No... skoro.“
Zasmál se. „Asi bych tě za to měl kárat. Zaručeně to není v souladu se zákonem.“
„Zákon neuskutečňuje spravedlnost. Oběť velmi často prohrává. Zákon sice trestá, ale nenapravuje křivdy.“
„A podle tvého je spravedlnost pro ukřivděného na prvním místě?“
„Pokud lze - ano.“
„Ty sám bys v zájmu téhle spravedlnosti byl ochotný zákon porušit?“
„Poslyš, už je hrozně pozdě, dál mě radši nezkoušej. Ostatně už jsme na Eaton Square.“

Šli jsme nahoru do obývacího pokoje. Princezna s Beatricí už odešly spát, takže jsme si v klidu nalili brandy. Litsi mi byl jako člověk čím dál tím milejší, ale současně jsem si z celého srdce přál, aby byl nejraději na opačném konci zeměkoule. Podíval jsem se na něj a on na mě, a tak mne napadlo, jestli si třeba nemyslí totéž o mně.

„Co děláš zítra?“ zeptal se.
„Jedu v Bradbury.“
„Kde to je?“
„V půli cesty do Devonu.“
„Nevím, kde na to bereš energii.“ Zívl. „Já strávil odpoledne tím, že jsem se volným krokem procházel po ascotském závodišti, a jsem utahaný jako pes.“
Velký, statný, elegantní. Dopili jsme brandy a šli přepojit nahrávací telefon dolů do chodby v suterénu. Pak jsme pomalu vyšli do přízemí a zastavili se před Litsiho dveřmi.
„Dobrou noc,“ řekl jsem.
„Dobrou noc.“ Po kratičkém zaváhání mi podal ruku. „Je to trochu směšný zvyk,“ řekl s úsměvem. „Ale jak jinak?“ Zamával mi krátce a zmizel ve své ložnici. Já se šel podívat, jestli ještě stále bydlím mezi bambusovými výhonky. Jak se zdálo, tak jsem tam bydlel.
Chvíli jsem si zdříml na nerozestlané posteli, pak jsem vyšel z domu, dozadu ke dvorům, vzal auto a jel pro Danielu.
Jak jsem šel temnou tichou slepou uličkou za domem, napadlo mě, že je to opravdu ideální místo pro přepadení.

12
Slepá ulička byla sto metrů dlouhá, úzký dvůr, na konci se rozšiřující, aby se vjíždějící vozy mohly otočit, sevřená na šířku asi tak sedmi metrů zadními trakty vysokých budov, jako kaňon. Lemovala ji vrata garáží tvořících přízemní prostory zadních částí domů. Ty garáže ale nevznikly z bývalých stájí, jak tomu bývá v restaurovaných budovách, kde se z někdejších pokojů pro služebnictvo nad příbytky koní a kočárů staly luxusní obytné prostory. Ve Falmouth Mews (tak se ulička jmenovala) nebylo nic podobného vchodům do takových rezidencí.
Během dne tu bylo živo, protože v řadě větších garáží sídlily autoopravny, sloužící pro okolní bloky. Když večer mechanici odešli z práce, ulice ztichla, oslepla, garáže se zavřely a jedinými světly ve dvoře zůstaly lampy v rozsvícených oknech bytů.
Garáž, kde měl Thomas princeznina rollse, byla asi v polovině uličky. Hned vedle další garáže, která sice patřila jedné autoopravně, Thomas si ji ale dočasně vyprosil k pronájmu, aby tam mohla nechávat svůj vůz Daniela (vůz už byl opravený a Thomas ho přivezl). Můj mercedes bez střechy nad hlavou parkoval před Danielinou garáží. Řada jiných aut stála podobně tu a tam před zavřenými vraty. Pokud měly místní rodiny dvě auta, pak ukládaly to lepší do garáže a to skromnější, každodenně používané, před garáž.
Ta volně zaparkovaná vozidla poskytovala bohaté možnosti úkrytu.
Napadlo mě, že jsem si měl vzít baterku. Příští den si ji určitě vezmu. V téhle uličce by se mohl skrývat celý pluk příšer... a Beatrice věděla velmi přesně, kdy noc co noc vyjíždím do Chiswicku.
Šel jsem středem uličky a srdce mi bušilo, ačkoli ještě včera v noci jsem strach neměl. To je tím, když má člověk bohatou představivost, říkal jsem si trpce. Ale v křoví nic nezaharašilo, nikdo mi neskočil na záda, tygr ještě neměl dostatečný hlad.
Na voze se od okamžiku, kdy jsem ho tam předtím zaparkoval, nic nezměnilo. Pro jistotu jsem se podíval pod kapotu, prohlédl kontakty a než jsem nastartoval, nahlédl jsem pod palubní desku. Taky jsem se podíval, jestli mi neteče olej, mám-li dostatečně plná kola, a když jsem se rozjel, vyzkoušel jsem brzdy, ještě než jsem vyjel na hlavní ulici.
Všechno v pořádku. Odjel jsem bez komplikací do Chiswicku a ve dvě vyzvedl Danielu. Měla za sebou namáhavý dlouhý den a byla unavená. Mluvila jednoslabičně. Vykládala mi jedině o tom, že celý večer mařili ve studiu čas na reportáži o stavbách ze sněhu a ledu. Připadalo jí to zbytečné.
„Jak to ze sněhu a ledu?“ zeptal jsem se ne ze zvědavosti, ale abych ji donutil mluvit.
„To byly soutěžní stavby, jako sochy, někde z toho udělali výstavu a naši to byli točit. Některé stavby byly docela hezké, dokonce měly uvnitř zavedené světlo. Kluci říkali, že byli v něčem, co jim připadalo jako iglú, ale bez sněhové přikrývky. Asi se tam skvěle bavili, ale jako aktualita to k ničemu není.“

Zívla a zmlkla. Po chvíli jsme byli v naší slepé uličce. V noci, kdy není v ulicích žádný provoz, byla ta cesta vždy krátká.
„Nemůžeš pro mě takhle jezdit věčně," řekla, když jsme obcházeli blok k Eaton Square.
„Mě to těší."
„Litsi mi řekl, že ten člověk v kukle byl Henri Nanterre." Otřásla se. „Nevím, jestli se bojím míň nebo víc, když to teď vím. V pátek ale noční mít nebudu. V sobotu a v neděli samozřejmě taky ne. Takže se v pátek vyspíš."
Odemkli jsme si novými klíči a rozloučili se v Danielině patře. V domě na Eaton Square jsme spolu nikdy nespali, takže mne netrápily vzpomínky na to, co minulo, ale jak jsem tak stoupal o patro výš, zoufale jsem litoval, že nejde se mnou. Její symbolické políbení na dobrou noc bylo spíš odmítavé než jiné, nemělo tedy smysl se o cokoli pokoušet.
Mějte s ní trpělivost... Trpělivost bolí, když budoucnost neslibuje žádnou jistotu.
Každý den ráno nás v ranní jídelně čekalo teplo a ranní noviny. Tehdy ve čtvrtek jsem tam sešel asi v devět. Pil jsem pomerančovou šťávu a opakoval si, co mám dnes jet v Bradbury, když vtom zazvonil domácí telefon a Dawsonův hlas mi oznámil, že mě volá pan Harlow.
Se strachem jsem zdvihl sluchátko státní linky.
„Wykehame...?"
„Ano, to jsem já, Kite, myslel jsem si, že bude lepší, když vám to řeknu..., ale princeznu zatím neplašte. Měli jsme tu včera nějakého vetřelce."
„Koně jsou v pořádku? Kinley...?"
„Ano, ano. K ničemu nedošlo. Ten člověk se psem říká, že pes začal být neklidný, jako by někdo byl poblíž. Říká, že pes byl ve střehu dobře půl hodiny, že tiše kňučel, a že s ním dvakrát prošel celé stáje. Nikoho neviděli a pes se pak zase uklidnil. Takže... co myslíte?"
„Myslím, že je sakra dobře, že tam toho psa máte."
„Ano..., dělá mi to všechno starosti."
„Kolik bylo, přibližně?"
„Kolem půlnoci. Já už byl samozřejmě v posteli a ten psovod mě nevzbudil, protože se nakonec nic nedělo. Taky jsme nikde nenašli stopy, že by tu někdo byl."
„Hlavně ať pořád někdo hlídá a ať vám už neposílají toho člověka, co spal v seníku."
„To ne, já jim řekl hned, aby mi ho už neposílali. Od té doby mi posílají opravdu svědomité lidi."
Pak jsme se chvíli bavili o koních, které Wykeham do Bradbury posílá. Měli mu tam běžet dva, ale ani jeden z nich nebyl princeznin. Nechával v Bradbury startovat jen ty nejslabší, vycházel z teorie, že když nevyhrají tam, nevyhrají nikde. Většinou se snažil Bradbury vůbec vynechávat. Je to malé venkovské závodiště, rovinaté, s lehkou krátkou kruhovou dráhou, dobře se tam jezdí, pokud se člověk dostane na vnitřní stranu kursu.
„Melisandu tam hezky proveďte," řekl Wykeham.
„Melisanda běhala, ještě než jsem začal běhat já. Asi jste myslel Pinkeyho, ne?"
„Ano... samozřejmě," odkašlal si. „Jak dlouho budete ještě bydlet na Eaton Square?" zeptal se.
„To nevím. Ale až se odtud postěhuju, dám vám vědět."
Skončili jsme hovor. Vložil jsem do toustovače krajíček černého chleba a uvažoval o vetřelcích.
Pak přišel Litsi. Nalil si kávu a chystal si ovesné vločky se smetanou. Řekl jakoby nic: „Tak mě napadlo, že bych si mohl zajet na dostihy."
„Do Bradbury?" podivil jsem se. „To není Ascot. Chudoba, žádné pohodlí."
„Chceš říct, že mě nevezmeš s sebou?"
„Ne, já jen abys věděl, co tě čeká."
Sedl si ke stolu a se zájmem sledoval, jak jím topinku bez másla a bez džemu.
„Ta tvoje dieta je odporná."
„To jde o zvyk."
Díval se, jak pilulku zapíjím kávou. „A tohle bylo co?" zeptal se.
„Vitaminy."
Potřásl znechuceně hlavou a vrhl se na svůj vysoce kalorický pokrm. Vtom přišla Daniela, svěží, hezká, v objemném bílém svetru.
„Ahoj," řekla jaksi tak všeobecně. „Koukala jsem, kde jste. Co hodláte dnes podnikat?"
„Jet na dostihy."
Překvapeně se na něho podívala. „Fakt? S Kitem?"
„Jistěže s Kitem."

„Aha. V tom případě..., nemohla bych taky?“
Prohlédla si nás jednoho po druhém. Musela na nás vidět, že máme radost.
„Za půl hodiny odjezd,“ řekl jsem s úsměvem.
„Hravě.“
Takže jsme se do Bradbury vypravili všichni tři. Rozloučili jsme se s princeznou, kráčející s paní Jenkinsovou ke kanceláři za prací a hledící na naše sportovní oblečení se závistí, i s Beatricí, která sešla dolů z pusté zvědavosti.
Vyštěkla na mne: „Budete se vracet?“ Dívala se tvrdě.
„Jistěže, vrací se sem,“ řekla princezna vlídně. „A zítra se všichni pojedeme podívat, jak moje koně poběží v Sandownu. To bude hezké, což?“
Beatrice očividně nechápala, jak ty dvě věci spolu souvisejí, tvářila se chvíli zmateně, čehož jsme s Litsim a Danielou rychle využili a uprchli jsme.
Když jsme dorazili na závodiště v Bradbury, zjistili jsme, že tam probíhá mohutná rekonstrukce, slibující malému závodišti slavnější budoucnost. Kam oko pohlédlo, byly tabule s nápisy žádajícími diváky o laskavé prominutí, že se všude povalují hromady stavebního materiálu a strojů. Z členitého lešení rostla zcela nová hlavní tribuna nad prostorem, předtím poskytujícím levná místa k stání, a nejvyšší patro tribuny pro členy přebudovávali na zastřešenou, zasklenou terasu se stolky, židličkami a bufetem. Dokonce pamatovali i na vyhlídkovou terasu směrem k padoku, aby si diváci mohli prohlížet koně, když je stájníci provádějí kolem.
Před vážnicí stál na stolku malý model hotové stavby, kolem postávali místní funkcionáři a potěšeně přijímali gratulace. Litsi a Daniela si šli dát něco k jídlu a pití do staré kantýny pod nově se vynořujícím snem. Já vklouzl do nylonových punčocháčů, do rajtek a jezdeckých bot a snažil se na ty dva nemyslet. Natáhl jsem si lehkou vestu a úhledně uvázal bílý nákrčník. Pak jsem si na záda připevnil chránič ledvin a páteře. Nakonec jsem si vzal příslušné barvy, ochrannou helmu, brýle, bič, číslo, pouzdro na zátěž a sedlo. Všechno jsem si ještě překontroloval, zvážil se, předal co bylo třeba Dustymu, aby mohl jít sedlat, a ještě jsem si natáhl bundu, protože venku byla velká zima. A vzhůru do práce.
Projednou bych se bez práce docela rád obešel. Bylo by se mi docela líbilo strávit den s Danielou na tribuně jako normální smrtelník. Dal bych si něco k jídlu, něco k pití, třeba bych si i vsadil. Když jsem vyjížděl na dráhu, oba mi mávali a já mával jim. Přál jsem si v tu chvíli být s nimi.
Přišli jsme první a já věděl, že to Wykehama potěší, i když mu to tak úplně nevynahradí Colovu prohru den předtím.
Kromě Wykehamových dvou koní jsem měl jet ještě další tři.
Jednoho z těch cizích jsem jel ve druhém dostihu bez umístění. Pak jsem si navlékl barvy Pinkeyho, červeno-modré pruhy, do třetího dostihu. Šel jsem v teplé bundě k padoku, abych promluvil s majiteli Pinkeyho, s nejprotivnějšími a nejhádavějšími Wykehamovými zákazníky ze všech Wykehamových majitelů.
Do padoku jsem nedošel. Někde ve výšce se ozval výkřik a vzápětí volání o pomoc. Všichni kolem se zastavili a zadívali vzhůru.
Z nové vyhlídkové terasy visel nějaký člověk za jednu ruku. Velký statný člověk v tmavém kabátě.
Litsi!
S hrůzou jsem přihlížel, jak se houpe, jak se zachytává i druhou rukou. Byl ale příliš těžký, než aby se dokázal přitáhnout. Čekal ho pád z dvaceti metrů na tvrdý beton.
Letěl jsem k tribuně, strhl bundu a položil ji přesně pod Litsiho.
„Sundejte si kabát,“ křikl jsem na nejbližšího mužského, „položte ho na zem.“
Někdo řekl: „Pomůžou mu shora, jistě tam už jdou.“
„Sundejte si kabát,“ řekl jsem jedné ženě. „Rychle. Položte ho na zem. Rychle, rychle, kabáty na zem.“
Žena se na mne slepě podívala. Měla na sobě dlouhý, drahý kožich. Stáhla ho a hodila na moji bundu. Pak ostře řekla muži vedle sebe: „Kabát dolů!“
Běhal jsem kolem a křičel na lidi: „Kabáty dolů, rychle, kabáty dolů, na jednu hromadu!“
Shromáždilo se hodně lidí, všichni se zastavili na cestě k tribunám a dívali se vzhůru. Slyšel jsem, jak jeden říká druhému: „Kabáty dolů, kabáty dolů!“
Bože, Litsi, vydrž!
Několik lidí na něho volalo, ať vydrží, několik lidí hloupě křičelo, ale většina lidí byla zticha.
Malý kluk s velikýma očima si rozepnul malou modrou bundičku a sundal si i malinký modrý svetříček. Všechno to hodil na rychle rostoucí hromadu. Pak jsem slyšel jeho pronikavý hlásek, když běhal mezi lidmi, jak volá: „Kabáty dolů,

honem rychle, sundejte si kabát!“
Konečně se to jaksepatří rozjelo. Vzduchem lítaly kabáty po tuctech a dopadaly bez ladu a skladu na velikou hromadu, až vytvořily matraci, dostatečně širokou, ale pořád ještě ne dost vysokou, ještě víc!
K Litsimu nikdo shora nepřiběhl, nikdo mu shora nepomohl.
Kabáty lítaly jak podzimní listí. Davem se neslo: „Kabát dolů a na hromadu..., rychle...“
Když Litsi konečně spadl, letěl jako další velký kabát, jen mnohem rychleji, jako kámen. V jeden okamžik ještě visel nahoře, v dalším zlomku vteřiny už byl dole. Padal nejdřív po nohou, ale pak ho rozložitá ramena převážila, takže dopadl skoro naplocho na záda.
Dopadl těžce na hromadu kabátů a skulil se ke straně. Zůstal ležet s hlavou na jedné bundě, tělem na betonu, jako kus hadru.
Rychle jsem k němu skočil. Klekl jsem si. Byl sice omámený, ale byl živý, to jsem okamžitě poznal. Tucty rukou se natahovaly, aby mu pomohly vstát, ale to zatím nebylo na místě. „Ne..., nehýbejte s ním..., počkejte, až se začne hýbat sám..., musíme opatrně.“
Každý dostihový divák ví, co je poranění páteře a že hýbat s jezdcem, dokud je v bezvědomí, může být nebezpečné. K tomu jsem tam byl já, v žokejském dresu, připomínal jsem jim to. Ruce byly připravené, ale Litsiho se nedotýkaly.
Zadíval jsem se na dav lidí v košilích, třásli se zimou. Všichni jsou svatí, říkal jsem si. Některým tekly slzy, hlavně té ženě, která shodila kožich jako jedna z prvních.
„Litsi,“ řekl jsem, když se mu oči zjasnily.,,Litsi, jak se cítíš?“
‚Já..., nespadl jsem?“ Pohnul jednou rukou, druhou, pak opatrně nohama. Dav vzdychl úlevou.
„Ano, spadl jsi. Chvíli se ještě nevrť. Všechno bude v pořádku.“
Někdo shora z tribuny křičel: „Je v pořádku?“ Nahoře byli dva muži, kteří zřejmě přispěchali Litsimu na pomoc.
Dav zahřímal: „Ano, v pořádku!“ a začal tleskat. Pak si lidé přímo ve sváteční náladě začali rozebírat kabáty a bundy. Muselo jich tam být dobře na dvě stě, větrovky, tvídové kabáty, vatované kabáty, pláště do deště, kožichy, saka, svetry, dokonce jedna přikrývka na koně. Trvalo mnohem déle tu hromadu rozebrat než ji dát dohromady.
Malý kluk s velkýma očima si došel pro svůj modrý svetříček a bundičku. Když si zatáhl zip, zadíval se na mne. Vzal jsem ho do náruče. „Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.
„Matthew.“
„Jsi skvělý kluk.“
„To je bunda mého táty, co ten pán má pod hlavou,“ řekl.
„Tak tatínka popros, ať mu ji ještě na chvilinku nechá, ano?“
Přiběhli sanitáři s nosítky.
„Jsem v pořádku,“ tvrdil Litsi, ale byl ještě trochu dezorientovaný a lapal po vyraženém dechu. Když se ho chystali naložit, nic nenamítal.
Najednou se vedle něho objevila Daniela. Měla obličej úplně bílý.
„Litsi..., ach bože...,“ zadívala se na mne. „Čekala jsem na něho, a pak někdo řekl, že odněkud někdo spadl..., jak je na tom?“
„Dobře. Bude v pořádku.“
„Ach...“
Vzal jsem ji kolem ramen. „Vážně je to v pohodě, opravdu. Zdá se, že ho nikde nic nebolí, má jen vyražený dech.“
Pomalu se ode mne odpoutala a doprovodila nosítka k vozíku.
„Vy jste jeho žena?“ zeptal se jeden ze sanitářů.
„Ne, přítelkyně.“
Otec toho malého kluka si vyzvedl bundu a pak mi přišel potřást rukou. Cizí žena se shýbla pro zmačkaný norkový kožich, trochu ho oprášila a pak mě políbila.
Potom ale za mnou přišel jeden z rozhodčích, a jestli prý bych laskavě nešel ke startu, že tak jako tak se už dostih zdržel. Podíval jsem se na velké místní hodiny a zjistil ke svému úžasu, že od chvíle, kdy jsem vyšel z vážnice, neuplynulo ani patnáct minut.
Všichni koně, majitelé a trenéři byli ještě v padoku, jako by se čas zastavil. V tu chvíli ale už šli žokejové do sedel. Smrt byla zapuzena, život šel dál.
Zdvihl jsem svou bundu. Všechny kabáty už zmizely. Bunda ležela na betonové ploše osamělá, pod ní bič. Zadíval jsem se nahoru na vyhlídkovou terasu, tak opuštěnou a zdánlivě nevinnou. Bylo to všechno tak neskutečné, samé otazníky. Kde se tam nahoře vzal? Jak to, že tam visel za prsty a jeho život na vlásku? V čem nebyl dost opatrný?
Litsi ležel na vyšetřovacím lůžku na stanici první pomoci až do konce

dostihového dne. Pak prohlásil, že je úplně v pořádku a může odjet do Londýna. Omluvil se místním funkcionářům za svou neopatrnost, řekl, že se šel podívat na tu krásnou vyhlídku a všechno způsobila jeho vlastní neobratnost, že nějak zakopl a přepadl přes zábradlí.
Když se ho ptali na jméno, udal zkrácenou verzi jednoho ze svých mnoha jmen a dodal, že by byl rád, kdyby se kolem celé záležitosti nenadělalo moc rámusu, když si za to může sám.
Seděl na zadním sedadle a vyprávěl nám, jak to všechno bylo. Daniela seděla vedle něho. Vyjeli jsme na Londýn.
„Jak se stalo, žes zakopl?“ ptal jsem se a co chvíli jsem se na něj díval ve zpětném zrcátku. „Bylo tam hodně harampádí?“
„Prkýnka a tak.“ Tvářil se zmateně., Já fakt nevím, jak se stalo, že jsem zakopl. Prostě jsem stál na něčem, co se zvážilo, já natáhl ruce, abych to nějak vyrovnal, a už jsem letěl. Šlo to strašné rychle..., prostě jsem najednou letěl.“
„Strčil tě někdo?“ zeptal jsem se.
„Kite!“ Daniela se vyděsila. Takovou možnost jsme ale v úvahu brát museli. Litsi ji aspoň v úvahu bral, to bylo jasné.
„Celé odpoledne, když jsem tam tak ležel, přemítám o tom, jak se to sběhlo. Nikoho jsem tam nahoře neviděl, tím jsem si jistý. Pak vím, že jsem stál na něčem, co se houpalo, a že jsem dočista ztratil rovnováhu. Nemám dojem, že by mě někdo strčil.“
„Dobře,“ řekl jsem zamyšleně. „Poslyšte, nevadilo by vám, kdybychom se tam vrátili? Měl jsem se jít na tu terasu po posledním dostihu podívat.“
„Šli tam funkcionáři ze závodiště,“ hlásil Litsi. „Pak mi řekli, že tam nic zvlášť nebezpečného nenašli, ale že jsem tam samozřejmě neměl lézt.“
„Jedeme zpátky,“ rozhodl jsem, ačkoli Daniela se bránila, měla strach, že přijde pozdě do práce. Jeli jsme.
Nechal jsem Litsiho a Danielu ve voze a šel se podívat na tribunu sám. Jako u většiny hlavních tribun trvalo pěkně dlouho, než se člověk vyškrábal nahoru, byla to výška. Schodiště bylo dost úzké, takže jsem si snadno dovedl představit, jak se tam ti dva, kteří šli Litsimu na pomoc, těžce prodírali, a proč jim to tak dlouho trvalo. Dolní část tribuny měla uprostřed široké schodiště, a byla snadno přístupná, ale k horní části musel člověk po úzkém schodišti vlevo vpravo.
Vyšel jsem po schodišti na straně přivrácené k vážnici, tedy po schodišti, po kterém nepochybně šel Litsi, než došel na tu terasu, kde ztratil rovnováhu. Bylo to až na samém zadním konci terasy.
Vyšplhal jsem se nad spodní část tribuny a pokračoval dál, až nahoru, k nejvyššímu patru, kde stavěli bufet. Celá prostora už byla prosklená, jen zadní terasa byla nekrytá, vedla podél bufetu, kde bylo ve skleněné stěně několik dveří, zatím zamčených. Jednou ty dveře povedou k chlebíčkům. Všude, uvnitř i venku, byly velké hromady stavebního materiálu, prken, plechových sudů s barvou, žebříků.
Opatrně jsem vykročil na otevřenou, větrem bičovanou část terasy až k místu, odkud Litsi spadl. Celkem se nabízelo, jak k tomu došlo. Cestu po střeše pokrývala prkénka, jedno vedle druhého, když po nich člověk šel, ocitl se rázem výš než je zdrávo nad zábradlím terasy. Normálně by zábradlí dosahovalo do výše hrudníku, ale jak jsem šel po prkénkách, měl jsem zábradlí ve výši pasu, a to jsem o sedm, osm centimetrů menší než Litsi.
Ať už se pod Litsim zhouplo cokoli, pak už se to nehoupalo. Na samotné terase se ale povalovalo několik prken jen tak volně, nebyla položená pěkně vedle sebe. Pohybovala se, když jsem do nich strčil, to jsem cítil, prošel jsem opatrně kolem, až jsem došel k místu, odkud Litsi spadl.
Stál jsem pevně na zemi a podíval se přes zábradlí: bylo odtamtud krásně vidět na padok a na půvabné kopce na obzoru. Ta terasa byla opravdu pěkná, a když člověk stál pevně na zemi, i bezpečná.
Prošel jsem po celé délce, chtěl jsem sejít zadním schodištěm blíž k parkovišti, ale žádné schody tam nebyly, teprve je stavěli. Vrátil jsem se tedy stejnou cestou, kterou jsem přišel, pečlivě se vyhýbal volným prknům a sešel dolů.
„Tak co?“ zeptal se Litsi. „Co si o tom myslíš?“
„Ta prkna moc stabilně nevypadají.“
„Ano,“ přikývl provinile, když jsem nastartoval a vyjel z brány. „Víš, když jsem ztratil rovnováhu a přepadl, nějak se mi podařilo chytit se zábradlí. Myslel jsem si, že mě někdo přijde vytáhnout..., ale pak se mi jednoduše rozevřely prsty..., já se nepustil vědomě. Když jsem padal, byl jsem přesvědčený, že to je konec..., taky to mohl být konec..., je neuvěřitelné, co ti lidé udělali, že si všichni sundali kabáty..., škoda, že jim nemůžu poděkovat.“

„Mně bylo pořád divné, kde jsi," vzpomínala Daniela. „Čekala jsem na tebe u tribun, jak jsme si domluvili, ve snu mne nenapadlo..."
„Ale já přece šel na tu terasu, protože jsi mě tam poslala, protože jsem tam na tebe měl počkat, Danielo."
Prudce jsem zabrzdil.
„Opakuj, co jsi právě řekl."

13
Litsi opakoval: „Dostal jsem vzkaz, že mám na terase čekat na Danielu."
„Žádný vzkaz jsem ti neposlala," řekla Daniela nechápavě. „Čekala jsem přesně tam, kde jsme se spolu dívali na předchozí dostih, jak jsme se domluvili."
„Kdo ti předal ten vzkaz?" zeptal jsem se Litsiho.
„Nějaký mužský."
„Jak vypadal?"
„Jak..., obyčejně. Ani mladý, ani starý. Držel v ruce Sporting Life a nějakou Knihu formy, prstem si držel založenou stránku... a měl dalekohled."
Jak mluvil?" „Prostě... obyčejně."
S povzdechem jsem pustil brzdu a vyjel k Chiswicku. Litsi vkráčel přímo do nastražené pasti a tu past někdo nastražil, buď aby ho postrašil, nebo zabil ten někdo mohl být jen Henri Nanterre. Já Nanterra na dostizích nezahlédl, Litsi a Daniela nevěděli, jak vypadá.
Pokud tu past nastražil Nanterre, pak věděl, kde má ten den Litsiho hledat, a to se mohl dozvědět jedině od Beatrice. Nevěřil jsem, že by mohla tušit, jak její drobné informace Henri využije, a napadlo mne, že by se to ani dozvědět neměla. Nutně jsem Beatrici jako informátorku potřeboval.
Litsi a Daniela byli vzadu tiší a nehovorní. Jejich myšlenky nejspíš putovaly obdobnými stezkami jako moje. Když jsem ale řekl, aby se Beatrici nic nevykládalo, oba se začali bouřit.
„Tohle se musí dozvědět," horlila Daniela. „Aspoň pochopí, že s tím musí přestat. Pochopí, že ten člověk je opravdu schopný všeho..."
„Když já ale nechci, aby s tím teď přestala..., aspoň do úterka ne."
„ Ale proč? A proč zrovna do úterka?"
„Poslechneme Kita," prohlásil Litsi. „Já řeknu Beatrici přesně to, co jsem řekl lidem na závodišti, že jsem se šel na tu terasu jenom podívat na vyhlídku."
„Ta ženská je nebezpečná," řekla Daniela.
Jenže mi bohužel není jasné, jak bychom Nanterra dostali bez ní," namítl jsem.
„Takže buď hodná, moje milá."
Nevím, jestli ji umlčela moje poslední slova, v každém případě už nic nenamítala. Chvíli jsme jeli, aniž bychom hovořili o něčem závažném. Litsiho bolela ramena a paže od toho, jak si je namohl, když visel na zábradlí, takže vzadu občas pracně měnil polohu a mručel.
Já znovu uvažoval o člověku, který mu dal falešnou zprávu od Daniely. Zeptal jsem se ho, jestli si je jistý, že ten člověk její jméno vyslovil.
Odpověděl bez zaváhání. „Jsem si úplně jistý. Začal tím, že se mě zeptal: Znáte nějakou Danielu? Když jsem řekl že ano, tak mi oznámil, že mi ta dotyčná Daniela vzkazuje, abych se šel podívat nahoru na terasu na vyhlídku. Ukázal, kam mám jít, a já šel."
„Dobře. V tom případě začneme vyvíjet konstruktivní činnost."
Jako všichni ostatní v dostihovém světě jsem měl v autě telefon. Zavolal jsem tedy do redakce Towncrieru a nechal se spojit se sportovní rubrikou. Nebyl jsem si jistý, jestli tam najdu hlavního redaktora Buntyho Irelanda, ale ukázalo se, že tam je. Do Bradbury nejel, jezdil jen na nejdůležitější dostihové dny a během těch míň významných psal svou rubriku v redakci.
„Poslyš, potřeboval bych, abys mi zařídil inzerát," řekl jsem mu. „Musíš ho ale dát na dostihovou stránku, na nějaké nápadné místo."
„Ale, ale, snad si takhle nesháníš jízdy? Jako: Kdo mě chce na Velkou národní, mám sedlo, kdo dá koně?"
„Jo, to jistě. Náramně legrační." Bunty měl smysl pro humor jako slon, ale zato měl dobré srdce. „Bunty, napiš si to přesně slovo od slova, a koukej zlomit kolegu přes dostihy, aby to dal na šikovné místo a tlustým písmem."
„Tak spusť."
„Velká odměna čeká toho, kdo ve čtvrtek na závodišti v Bradbury předal zprávu od Daniely." Diktoval jsem pomalu a jasně. Pak jsem ještě dodal telefonní číslo na Eaton Square.
Po telefonu jsem poznal, jak je z toho Bunty zmatený. „To bys snad měl dát do osobní rubriky," namítl.
„Ne, na dostihovou stránku. Máš to?"
Všechno mi to slovo po slově přečetl.

„Poslyš,“ dodal ještě. „Tys jel v Bradbury..., nevíš něco o tom, že by tam nějakej chlápek spadl z tribuny na hromadu kabátů? Utahuje si z nás někdo, nebo s tím máme vyjet?“
„Skutečně se to přihodilo.“
„Viděls to?“
„Ano.“
„Nevíš, stalo se něco tomu chlápkovi?“
„Nic, vůbec nic. Poslyš Bunty, tohle radši vyraz z někoho jiného, buď tak hodný. Já volám z auta a potřebuju to dostat do zítřejšího vydání. Prosím tě, jaké telefonní číslo má Sporting Life a Racing Post Mohl bys mi ta čísla nadiktovat?“
„Jasně. Počkej chvíli.“
Položil jsem na okamžik sluchátko a podal dozadu Daniele notes a pero. Když se Bunty znovu ozval, opakoval jsem telefonní čísla po něm, aby mi je mohla zapsat.
„Kite, poslyš, řekni mi něco na zejtřek na Abseila!“
„Bunty, víš dobře, že nemůžu. Wykeham Harlow to nemá rád.“
„Je to neochotnej morous.“
„Tak nezapomeň na ten inzerát.“
Slíbil, že všechno zařídí. Já pak zavolal dvěma dalším deníkům a požádal o totéž.
„Bude to stát hodně peněz,“ varovali mě.
„Pošlete mi účet.“
Daniela a Litsi poslouchali moje telefonické hovory mlčky. Když jsem skončil, řekl Litsi váhavě: „Ty si myslíš, že by to mohlo přinést nějaké ovoce?“
„To se nikdy neví. Když se člověk o nic nesnaží, nic nemá.“
„Je to tvoje životní krédo?“ ozvala se Daniela.
„Copak o to,“ řekl Litsi, „špatné není.“
Vysadili jsme Danielu u studia přesně na čas a vrátili se na Eaton Square. Litsi se rozhodl, že o svém nebezpečném dobrodružství vůbec nebude mluvit. Pak se se mnou radil, jak by měl čelit namoženým svalům.
„Doporučil bych saunu a masáž,“ řekl jsem. „Pokud nejsou po ruce, tak horkou lázeň a aspirin, a masáž by ti mohl zítra poskytnout John Grundy.“
Litsi se rozhodl pro domácí léčbu, a když jsme dojeli domů, zmizel ve svých komnatách, aby si se svým trápením poradil sám. Já vystoupal do vyšších sfér. Bambusový pokoj ještě nepříteli nepodlehl. Zavolal jsem jako obvykle Wykehamovi a poslechl si vzkazy ze svého záznamníku.
Wykeham mi oznámil, že majitelé Pinkeyho si stěžovali, že dostih byl odstartovaný se zpožděním a já že jsem se jim po dostihu dost nevěnoval.
„Co chtějí, Pinkey vyhrál,“ namítl jsem. Jel jsem předtím celý dostih, jako když člověk jede autem vyježděnou trasou a u cíle ani neví, kudy a jak jel. Já si za cílovým sloupkem vůbec nepamatoval, jak jsme vlastně šli na překážky.
„Ale přece je znáte,“ řekl Wykeham. „Ti přece nejsou nikdy spokojení, vždycky si stěžují, i když vyhrajete.“
„Hm. A co kůň?“
Wykeham mi sdělil, že všichni koně jsou v nejlepším pořádku a že Abseil tancuje bujností a měl by zítra dobře běžet.
„To je skvělé, tak dobrou noc, Wykehame.“
„Dobrou noc, Paule.“
Zavěsil jsem s úsměvem. Věci se vracejí do normálních kolejí, pomyslel jsem si.
Při večeři vládla poněkud stísněná atmosféra a nucená konverzace, Roland de Brescou seděl v čele stolu ve svém vozíku a tvářil se nepřítomně.
Beatrice nás chvíli bavila stížnostmi na vznešený obchodní dům Harrods, že to tam je nemožné (autobusy turistů, považ, Casilie!) a že v dalším vznešeném podniku Fortnums je moc lidí a že zrušili její nejoblíbenější kožešnictví.
Beatrice byla ten den po nákupech a u holiče, takže pomerančový nádech jejích vlasů byl ještě nápadnější. Beatrice nacházela rozptýlení v maření času. Čekala ji naprosto bezúčelná budoucnost. Deprimující. Není divu, že si pořád stěžuje, když žije v takovém vzduchoprázdnu, říkal jsem si.
Zadívala se na mne. Jistě cítila, jak na ni hledím, a zničehonic vyhrkla jedovatě: „To vy stojíte v cestě pokroku. Já to dobře vím, nesnažte se z toho vykroutit. Roland to dnes dopoledne přiznal. Jsem si jistá, že by na Henriho plány přistoupil, nebýt vás. Přiznal, že jste proti. Vy jste ho ovlivnil! Vy jste nepřítel!“
„Beatrice, je naším hostem,“ řekla princezna varovně.
„Na to kašlu,“ rozhorlila se Beatrice. „Nemá tu co dělat. To on mi stojí v cestě.“
„Tobě stojí v cestě?“ ozval se Roland.
Beatrice se zarazila. „Blokuje mi pokoj,“ řekla pak.
„Máte pravdu,“ řekl jsem neútočně. „Skutečně jsem proti tomu, aby pan de Brescou

podepisoval cokoli, co se neslučuje s jeho svědomím.“
„Však já se vás zbavím!“ vyštěkla.
„Beatrice, zacházíš příliš daleko!“ princezna už zvýšila hlas. „Kite prosím vás, omlouvám se vám.“
„To je zcela v pořádku,“ řekl jsem podle pravdy. „Úplně v pořádku. Je pravda, že paní Buntové stojím v cestě. Pokud jde o to, má-li či nemá-li pan de Brescou podepsat cokoli proti svému svědomí, tak jí vždycky v cestě stát budu.“
Litsi se na mne pátravě podíval. Učinil jsem zcela jasné a zřetelné prohlášení o svém postoji, a Litsi zřejmě přemýšlel o tom, jestli vím, co dělám. Já byl naopak celý šťastný, že se mi k tomu naskytla příležitost, a byl jsem odhodlaný svůj proslov opakovat, pokud by to bylo vhodné a možné.
„Jde vám o Danieliny peníze,“ syčela vzteky.
„Víte dobře, že žádné nemá.“
„Tak vám jde o to, co zdědí po Rolandovi.“
Princezna a Roland byli jako zkamenělí. U jejich zdvořilého, civilizovaného stolu nejspíš nikdy předtím nedošlo k tak otevřené válce.
„Naopak,“ namítl jsem zdvořile. „Pokud by obchod se zbraněmi pana de Brescou obohatil a kdyby mně opravdu šlo o Danielino pomyslné dědictví, bylo by v mém zájmu, aby smlouvu okamžitě podepsal.“
Upřeně se na mne dívala. To ji na chvíli umlčelo. Tvářil jsem se důsledně neutrálně. Tomu mě naučilo jednání s Maynardem Allardeckem. Prostě jsem si počínal, jako kdybychom vedli zcela normální konverzaci. „Já budu ze zásady důsledně a tvrdě vždy stát proti komukoli, kdo by se snažil docílit svého pomocí výhrůžek a šikanování. Henri Nanterre se chová jako hulvát, a pokud tady budu, udělám všechno, co je v mých silách, aby neuspěl.“
Litsi se nadechl, pak si to rozmyslel a neřekl nic. Jeho tázavý a pátravý pohled zmizel. Tvářil se ustaraně.
„Tedy...“ Beatrice nenacházela slov. „Tedy...“
Pokračoval jsem s důslednou zdvořilostí: „Ono je nejlepší, když si lidé věci náležitě vyjasní a jsou k sobě upřímní, jako jste byla vy, paní Buntová, přímo obdivuhodně.“
Jedli jsme v tu chvíli doverskou tresku a Beatrice jako by právě zjistila, že v její porci ryby je hodně kostí, tak se na ni soustředila. Litsi lehkým konverzačním tónem prohodil, že dostal pozvánku na otevření nové galerie v Dover Street příští středu a jestli by se tam teta Casilia s ním nechtěla jít podívat.
„Ve středu?“ princezna se podívala na Litsiho i na mne. „Co se kde běží ve středu?“ zeptala se.
„Folkestone,“ odpověděl jsem.
Princezna Litsiho pozvání přijala, protože do Folkestonu stejně většinou nejezdila. Ona i Litsi pak ještě prohodili několik společenských frází, aby otupili ostří střetnutí Fielding - Buntová. Pak jsme se všichni přesunuli do obývacího pokoje. Litsi nás zase rozsadil tak šikovně, abych já skončil u telefonu, ale ten po celý večer mlčel. Žádné vzkazy, výhrůžky ani vychloubání, nic. Stejně jsem ale nedoufal, že by snad Nanterre sbalil stan a zmizel.
Když konečně Roland, princezna a Beatrice odešli spát, Litsi vstal a podíval se na mne. „Takže ty ses obsadil do role návnady, jak vidím?“ zeptal se.
„Nehodlám se nechat sežrat.“ Usmál jsem se a vstal jsem taky.
„Nechoď na žádné terasy.“
„Ne. A ty se dobře vyspi.“

Ještě jsem obešel dům, ale všechno se zdálo být dobře zabezpečené. Když byl čas, vydal jsem se k autu, abych se vypravil pro Danielu.
Slepá ulička vypadala opravdu strašidelně a já si dal víc práce než jindy s pečlivou prohlídkou motoru a spodku. Všechno se zdálo být v pořádku. Dojel jsem do Chiswicku bez nesnází.
Daniela vypadala bledá a unavená. „Dnes to byl nápor,“ vzdychla. Ve funkci koordinátorky redakce aktualit měla za úkol rozhodovat, jak se která aktualita zpracuje a podle toho vysílala na místo štáb. Byl jsem u Daniely ve studiu několikrát a viděl jsem ji při práci, takže mi bylo jasné, kolik duševní energie a rozhodnosti musí vydávat, aby byla tak úspěšná, jak je. Poznal jsem, že má představivost, elán a jiskru a že po maximálním vypětí často ochabne do unaveného mlčení.
Škoda, že mlčení mezi Danielou a mnou už nebylo takové to tiché porozumění beze slov, ale spíš trapné ticho, jako bychom si byli cizí. V listopadu, prosinci a lednu jsme spolu strávili krásné, vášnivé dny, ale z Daniely pak radost z našeho vztahu jako by vyprchala během jediného týdne.
Jel jsem s ní k Eaton Square a nemohl se zbavit myšlenky na to, jak velice ji mám rád a jak velice bych si přál, aby všechno bylo jako dřív. Když jsem konečně

zastavil v naší slepé uličce, vyhrkl jsem bez uvažování:
„Danielo prosím tě..., prosím... řekni mi, kde se stala chyba?“
Řekl jsem to neobratně, ze zoufalství, proti princezninně moudré radě, a sotva jsem to vyřkl, už jsem litoval. To poslední, co bych chtěl slyšet, bylo otevřené přiznání, že má ráda Litsiho. Napadlo mě, že ji k tomu možná doháním, propadl jsem panice a rychle jsem řekl: „Ne, neodpovídej nic, zapomeň na to. O nic nejde.“
Otočila se ke mně a pak se zase odvrátila.
„Ze začátku to bylo strašně krásné, viď?“ řekla. „Stalo se to tak rychle..., bylo to jako zázrak..“
Ne, to bylo nad mé síly. Otevřel jsem dvířka a chystal se vystoupit.
Zarazila mne. „Ne, počkej, musím..., když už jsem začala...“
„Prosím tě mlč, nic mi neříkej.“
Když promluvila, vyhrklo z ní vše, co v sobě tak dlouho tlumila. „Asi před měsícem, jak jsi měl ten hrozný pád v Kemptonu a já tě viděla, jak ležíš na nosítkách, v bezvědomí, když tě pak nakládali do sanitky..., dostala jsem průjem, strašně jsem se bála, že umřeš..., najednou mi přišlo nesnesitelné, že žiješ věčně v takovém nebezpečí..., tolik bolesti..., představovala jsem si, jak budu žít v cizí zemi..., že se k tomu zavážu pro celý život..., že už to nebude jenom radost z nečekaně krásné romance, ale že se odsoudím k životu daleko od domova a věčně budu mít strach... Taky jsem nečekala, že tu bude taková zima a že bude věčně pršet, vyrostla jsem v Kalifornii..., a pak se tu najednou objevil Litsi..., on toho tolik ví... a je s ním všechno takové jednoduché, snadné, bez rizika, chodíme na výstavy, netluče mi srdce..., když jsi mi volal, tak jsem poznala, že si děláš starosti, a tenhle týden jsem to na tobě i viděla, ale nějak jsem nedokázala ti říct...“ Odmlčela se. „Řekla jsem to tetě Casilii. Zeptala jsem sejí, co mám dělat.“
Měl jsem sucho v krku. „Co ti řekla?“
„Řekla mi, že si v tomhle musím poradit sama. Pak jsem sejí zeptala, jestli si myslí, že bych si zvykla žít trvale v cizí zemi jako ona a mít přitom věčný strach, jestli se nezabiješ nebo nějak strašlivě nezmrzačíš..., a neříkej mi, že se to nemůže stát, zrovna minulý týden se jeden žokej zabil... Taky jsem se jí ptala, jestli si nemyslí, že jsem úplný vrták.“
Polkla. „Řekla mi, že se nezměníš, že tě nic nezmění, že jsi takový, jaký jsi, že tohle musím vzít na vědomí. Taky řekla, že ani tak nejde o to, jestli dokážu žít v Anglii a s tebou, jako spíš jestli dokážu žít jinde bez tebe.“
Znovu se na chvíli odmlčela. „Řekla jsem jí, jak mi je dobře s Litsim, jak jsem s ním klidná. Ona řekla, že Litsi je moc milý... a že časem přijdu na to, co a jak má být..., že se mi vyjasní..., že budu vědět, co chci... Řekla, že čas vyřeší všechno... a že ty budeš trpělivý..., a to jsi..., měla pravdu..., jsi... Ale já takhle dál nemůžu..., to věčně nejde..., není to fér. Včera a dneska jsem se přinutila jít na dostihy, abych viděla, jestli to zvládnu..., nejde to. Já se ani nekoukám. Snažím se nemyslet na to, co právě děláš, že tam vůbec jsi. Slíbila jsem tetě Casilii, že to zkusím..., ale když tam jsem, tak si povídám s Litsim a radši -vůbec...,“ zmlkla. Unavená, nešťastná.
„Mám tě hodně rád,“ řekl jsem pomalu. „Chceš, abych nechal ježdění?“
„Teta Casilia říkala, že kdybych to od tebe žádala a kdybys na to přistoupil, že by to dopadlo katastrofálně, že bychom se do pěti let zaručeně rozvedli. Myslela to velmi vážně. Řekla, že to od tebe chtít nesmím, že by to bylo strašně nefér, že bych tě zničila, a to jen proto, že nejsem tak statečná jako ty.“ Měla oči plné slz.
Zadíval jsem se do tmavé uličky a přemýšlel o nebezpečí a strachu, svých starých známých, dávno ochočených. Není dost dobře možné, aby člověk někoho naučil jak s nimi žít, k tomu musí každý dospět sám. Je pravda, že hodně pomáhá zvyk, jako ve všem, ale i tak, odvaha se může vytratit v jediném dnu. Člověk odvahu získá, ale taky ji může zničehonic ztratit, třeba když všechno najednou překročí hladinu únosnosti.
„Pojď, jdeme dovnitř, je zima,“ řekl jsem. „A děkuju ti za upřímnost.“
„Co..., co chceš dělat?“
, Jít dovnitř a jít spát.“
„Ne...“ V slzách se smála. „Myslím, co chceš vyvodit z toho, co jsem ti řekla?“
„Vyčkám,“ odpověděl jsem. „Jak mi radila princezna Casilia.“
„To ti řekla? Ty ses jí svěřil?“
„Ne, jistěže ne. Řekla to prostě jen tak, z ničeho nic, když jsme spolu stáli v padoku v Ascotu.“
„Aha,“ hlesla Daniela malým hláskem. „Já se s ní radila v úterý, když jsi byl v Devonu.“
Vystoupili jsme z vozu a já zamkl dvířka. Co mi Daniela řekla, bylo dost zlé,

ale nebylo to zase tak hrozné a neodvolatelné, jako kdyby se vyznala, že má ráda Litsiho. Dokud si nesundá zásnubní prstýnek, mám pořád ještě kousíček naděje.
Šli jsme spolu svorně kolem bloku na náměstí a domů. Na schodech jsme si ještě krátce popřáli dobrou noc. Já odešel nahoru, lehl si na postel a trpěl bolestmi, na které aspirin neplatí.
Když jsem ráno sešel dolů do ranní jídelny, Litsi s Danielou už tam byli. Litsi seděl u stolu, četl si Sporting Life a Daniela mu hleděla přes rameno.
„Je to tam?“ zeptal jsem se.
„Jestli je tu co?“ zeptal se Litsi, aniž zvedl hlavu.
„Přece ten inzerát na toho, kdo ti dal ten vzkaz.“
„Ano. Je to tu,“ řekl Litsi. „A je tu tvoje fotografie.“ To mě nijak nevzrušilo, fotografie v novinách patřily k mému povolání. Šel jsem si nalít grapefruitovou šťávu.
„Tady píšou...“ Litsi začal číst: „Šampión Kit Fielding zachránil na závodišti lidský život tím, že přemluvil diváky, aby si svlékli kabáty...“ Zadíval se na mne. „Neřekls nám ani slovo o tom, že to byl tvůj nápad.“
Daniela se na mne taky upřeně dívala. „Proč jsi nám to neřekl?“ Napil jsem se šťávy.
„Asi jsem měl záchvat nemístné skromnosti.“
Litsi se rozesmál. „V tom případě ti nebudu děkovat.“
Daniela se mě zeptala: „Nechceš topinku?“
„Ano... prosím.“
Šla k příborníku, ukrojila krajíček černého chleba a vložila ho do toustovače. Sledoval jsem ji a Litsi, jak jsem si povšiml, sledoval mne. Naše pohledy se střetly, ale já nedokázal uhodnout, co si Litsi myslí, ani jestli na mně vidí, co si myslím já.
„Co tvoje svaly?“ zeptal jsem se ho.
„Jsou zatuhlé.“
Přikývl jsem. Topinka vyskočila z přístroje, Daniela ji položila na talířek a ten pak přede mne na stůl.
„Děkuju.“
„Nemáš zač,“ řekla lehce, ale pořád to nebylo takové jako dřív. Snědl jsem horkou topinku a spokojil se s málem.
„Máš toho dnes hodně?“ zeptal se mne Litsi.
„Pět jízd.
„Jedeš tam?“
„Teta Casilia prohlásila, že pojedeme všichni.“
„To je vlastně pravda.“ Chvíli jsem přemýšlel. Pak jsem se obrátil k Daniele. „Poslyš, neškodilo by, kdybys před Beatricí jen tak prohodila..., ale aby to určitě nepřeslechla..., že příští týden máš v pondělí poslední noční.“
Překvapeně se na mne zadívala. „Ale já nemám poslední, jedu dál celý týden podle rozvrhu.“
„Jenže já bych rád, aby si Beatrice myslela, že pro tebe v pondělí V noci jedu naposledy.“
„Ale proč? Já neříkám, že jí to neřeknu, ale proč?“
Litsi ze mne nespustil oči. „Co ještě?“ zeptal se.
Prohodil jsem lehkým tónem: „Neuškodí hodit udici. Když se ryba na návnadu nechytne, zase se tolik nestalo.“
„A když se chytne?“
„Tak ji vylovíme.“
„Jakou udici a jakou návnadu?“ zeptala se Daniela.
„Chceme udat čas a místo, aby se nám podařilo odstranit neodstranitelné.“
Obrátila se k Litsimu. „Ty mu rozumíš?“
„Obávám se že ano,“ odpověděl. „Kit včera zcela jasně Beatrici řekl, že pokud on je tady, postará se, aby Roland smlouvu o zbraních nepodepsal. Kit je taky zatím jediný, na koho Nanterre nezaútočil, ačkoli mu předtím už dvakrát vyhrožoval. Kit mu nabízí čas a místo, a my toho chceme využít v náš prospěch. Pochopil jsem, že čas je noc z pondělka na úterý, tedy úterý brzo ráno, když pro tebe pojede do práce.“
„A místo?“ zeptala se Daniela s očima jako talíře.
Litsi se na mne ohlédl. „Místo se snad nabízí.“
Po krátkém tichu řekla Daniela: „Naše slepá ulička.“
Přikývl jsem. „Až Thomas poveze princeznu a Beatrici dnes na dostihy, vzpomene si najednou, že se pro něco naprosto nezbytného musí vrátit do garáže. Zajede s rollsem do uličky, otočí se na konci, pak zajede ke garáži a zastaví za mým mercedesem, aby si Beatrice měla čas všechno vzadu pěkně prohlédnout. Thomas se taky jen tak zmíní, že ten mercedes je můj, a ještě něco utrousí o tom, že tě tím mercedesem každou noc vozím z práce. Pokud nás Beatrice nezklame, je naděje,

že se tam Nanterre dostaví. Když se nedostaví, nic se nestalo.“
„Ty tam budeš?“ zeptala se mne Daniela, ale nečekala na odpověď. „To se ptám hloupě, že?“
„Objednám ti vůz se šoférem, aby pro tebe do Chiswicku zajel,“ ubezpečil jsem ji.
„Nemohl by Thomas... ?“
„Ne, nemohl. Thomas říká, že tohle si nenechá za žádnou cenu ujít. Bude tady, a Sammy taky. Nehodlám na ten dvůr jít sám.“
„Já budu v práci úplně k ničemu,“ bránila se Daniela. „Já tam snad ani nepůjdu.“
„Musíš jít,“ přesvědčoval ji Litsi. „Všechno musí probíhat stejně jako jindy.“
„A co když přijde? Co když ho chytíte? Co uděláte?“
„Já mu předložím návrh, jaký těžko odmítne,“ řekl jsem. Oba chtěli vědět, co tím myslím, ale já jim to zatím nechtěl říct.

14
Do Sandownu jsme jeli všichni až na Rolanda, toho jsme ponechali v péči Sammyho. Nahrávací telefon jsem dal do kanceláře k paní Jenkinsové a poprosil jsem přítomné, aby určitě nahráli, kdyby někdo volal kvůli vzkazu Daniele, a aby se toho někoho, pokud by se ozval, zeptali na jméno a jak se s ním lze spojit.
„Možná se zeptá na odměnu,“ vysvětloval jsem útlé paní sekretářce, Dawsonovi a Sammymu. „Kdyby se ptal, tak ho ujistěte, že odměna bude.“ Všichni horlivě přikyvovali a na nic se neptali.
Litsi, Daniela a já jsme odkládali odjezd, dokud se neodsune Thomas s Beatricí a princeznou. (Beatrice hubovala, že dvakrát za týden na dostihy je moc.) Thomas za ní zavřel dvířka, mohutně na mne mrkl a pak si teprve sedl za volant.
Uvědomil jsem si, jak jsou všichni princeznini lidé spolehliví i důvěřiví, když bez váhání poslouchají pokyny aniž vědí, o co vlastně jde, všem stačilo ujištění, že je to v princezniné zájmu.
Když jsme pak zašli dozadu do uličky, nebylo už po rollsu ani stopy. Potom jsem krásně vyděsil Litsiho i Danielu při pravidelné kontrole auta. Měl jsem půjčené zrcadlo na kolejničkách, někdy takové užívají automechanici, když potřebují rychle prohlédnout spodek. V zrcadle jsem nic nepatřičného neviděl, ale stejně jsem ty dva ještě do vozu nepustil. Nejdřív jsem nastartoval, kousek popojel a prudce zabrzdil.
„Tohle děláš pokaždé před vyjetím?“ zeptal se mne Litsi zamyšleně, když konečně nastoupili.
„Teď pokaždé.“
„Proč neparkuješ jinde?“ zeptala se Daniela.
„Taky mě to už napadlo, ale ono je rychlejší takhle si to zkontrolovat, než hledat volné místo někde blízko.“
„Taky ti jde trochu o to, aby Nanterre věděl, kde tvůj vůz najde, pokud to už neví.“
„Hm.“ „Přála bych si, aby to všechno nebylo pravda,“ vzdychla Daniela.
Když jsme dojeli na závodiště, odešli ti dva jako obvykle společně na oběd a já do práce. Litsimu se celkem zdařilo ujít novinářům, zato moje jméno uvedl příliš velký počet deníků, takže mi všelijací cizí lidé potřásali rukou a vůbec, celé to odpoledne mi bylo trapně.
Ovzduší všeobecné chvály pochopitelně bylo nemálo proti srsti Maynardu Allardeckovi. Ten mě sledoval s neuvěřitelnou úporností, jako by se vší silou snažil mě nachytat při nějakém přestupku.
Ačkoli tu pro ten den nebyl pracovně, stál v padoku před každým dostihem a nespouštěl ze mne oči. Po dostihu čekal na schodech vážnice a zase mne sledoval zlým, nepřátelským pohledem.
Jinak vypadal vznešeně jako vždy, pilíř společnosti, člověk, který by cizí finanční aktiva ani nerozpoznal, i kdyby mu padala přímo do klína. Když jsem se s princezniným Abseilem chystal do třetího dostihu, princezna si okamžitě všimla, že Maynard je v padoku jen kousek od její skupinky.
„Pan Allardeck vás stále upřeně sleduje,“ poznamenala, když jsem se připojil k ní, Daniele, Litsimu a Beatrici.
„Ano, já o tom vím.“
„Kdo je pan Allardeck?“ zeptala se Beatrice.
„Otec manžela Kitovy sestry,“ odpověděla Daniela suše a úplně ji zmátla.
„Musí ti jít na nervy,“ poznamenal Litsi.
Přikývl jsem. „O to mu nejspíš jde. Takhle se na mě dívá už celé odpoledne.“
„Nevypadáš ale, že bys o ty nervy přicházel.“
„Ne, zatím ne.“ Otočil jsem se k princezně. „Už dávno jsem se vás chtěl zeptat..., co vlastně říkal po tom vítězství Cascadea? Minulý týden.“
„Tvrdil, že jste koně nemilosrdně mlátil. Doslova. Kdyby se mu bylo podařilo na

koni najít stopy po biči...“ Pokrčila rameny. „Chtěl, abych mu dosvědčila, že jste se ke koni choval tvrdě a surově.“
„Děkuju vám, že jste mu to nepotvrdila.“
Přikývla. Věděla, že to myslím vážně.
„Na Abseila budu hodný,“ sliboval jsem.
„Ale zase ne moc,“ usmála se. „Byla bych opravdu ráda, kdybychom vyhráli.“
„Tedy, ten ale kouká! Kdyby pohledy zabíjely, už by bylo po tobě,“ řekla Daniela.
Princezna se rozhodla, že nejlepší obrana je útok. Předstírala, že teprve v tu chvíli Maynarda zahlédla, zdvihla ruce v rukavičkách na pozdrav a řekla: „Pane Allardecku! To máme dnes krásný den, což?“ Šla k němu blíž, aby spolu mohli prohodit několik slov.
Smekl a uklonil se a pak poněkud chraptivě odpověděl že ano, jistě. Princezna na to řekla, jak je příjemné, když na chvíli vysvitne slunko po tom zachmuřeném počasí minulých dní a Maynard s ní opět souhlasil. Pak princezna dodala, že je sice zima, ale že, pravda, v tuto roční dobu je s tím nutno počítat. Maynard přikývl. Princezna se na | nás krátce ohlédla a znovu na Maynarda promluvila. „Mně se v Sandownu opravdu líbí, vám ne? A moji koně tu vždy tak krásně běží, takže mi dělají radost.“
Tato zdánlivě nevinná poznámka způsobila, že se na mne Maynard zadíval s ještě větší nenávistí. Byl to opravdu vražedný, smrtící pohled.
„Proč ho to tak rozzuřilo?“ ptal se mne nechápavě Litsi.
„To ti teď nemůžu vysvětlovat.“
„Tak jindy.“
„Třeba.“
Byl dán pokyn: „Jezdci do sedel!“ Princezna se na Maynarda sladce usmála, popřála mu příjemné odpoledne a šla k Abseilovi. Mně řekla: „Vraťte se ve zdraví.“
„Ano, princezno.“
Zavadila nenápadně pohledem o Danielu a já v tu chvíli pochopil, co si myslí: že se musím vrátit ve zdraví, jinak svou milou navěky ztratím.
„Jeďte, jak nejlépe umíte,“ dodala ještě princezna, čímž vlastně předchozí pokyn popřela. Přikývl jsem a odklusal s Abseilem ke startu.
Uvažoval jsem o tom, že by jistě bylo snadné jet celý kurs opatrně a bezpečně, do určité míry jsem jezdil opatrně už od začátku týdne, ale kdybych tak jezdil pořád, mohl bych toho rovnou nechat. Opatrnost a snaha zvítězit se spolu nesnášejí. Příliš opatrný žokej může přijít o dobrou pověst, o majitele, o kariéru... a v mém případě taky o sebe-úctu. Představa, že bych musel volit mezi svou prací a Danielou, mne strašila celou minulou noc a dnes od rána už při dvou proutěnkových dostizích. Všechno, co jsem dělal, jsem dělal s vědomím, že je Daniela někde na tribuně. To mě dřív tolik nestrašilo, teprve od chvíle, kdy se mi svěřila se svým strachem a duševními zmatky.
Abseil, osmiletý bělouš, byl zkušený, nadšený skokan, dokázal vyvinout slušnou rychlost, ale příliš vytrvalý nebyl. Už jsme společně přišli opakovaně první, ale často, ba častěji jako druzí, třetí nebo čtvrtí, protože kůň nedokázal dostatečně přidat v rozhodujícím okamžiku. Jeho hlavním kladem byla odvaha, s jakou zdolával překážky, kdybych ho brzdil v téhle jeho vášni, přiklopýtali bychom nejspíš někde na konci pole.
V Sandownu je dráha na pravou ruku, mírně zvlněná. Na vzdáleném úseku jde v krátkých vzdálenostech za sebou sedm překážek a dobří skokani tam dokážou zazářit. Jezdím v Sandownu rád a pro Abseila je to taky šikovná dráha, jedinou nevýhodou je mírné stoupání v rovince, tam by mohl ztratit síly. Aby kůň zvítězil v Sandownu, musí se dostat s převahou na špici před posledním obloukem a jít na poslední tři překážky svou maximální rychlostí. Kdyby pak začal ztrácet síly, může si ještě vedení udržet až k cílovému sloupku. Abseil měl vysloveně chuť závodit, snažil se mi to taky všemožně sdělit. „Tancuje bujností,“ řekl Wykeham. Toho se muselo využít, protože na cheltenhamský Zlatý pohár se kůň nepřipravoval, na to nebyl zase dost dobrý.
Start na dvě míle a pět furlongů překážek byl asi v polovině vzdálené části kursu, za vodou. Ten den startovalo osm koní, což je docela výhodné pole, a Abseil byl jako druhý favorizovaný. Koně vyběhli v sevřené skupince, poměrně mírnou rychlostí, protože se nikomu nechtělo do čela, takže jsem přes první tři překážky skutečně mohl jít s čistým svědomím opatrně, stejně jako do prvního oblouku a přes další tři překážky (v příštím okruhu budou poslední) a pakt do mírného stoupání kolem tribun.
Když jsme se stočili na vrcholu stoupání na pravou ruku do druhého okruhu, nastal okamžik pravdy. Musel jsem se rozhodnout. Buď jsem mohl koně navést na první překážku se svažujícím se doskokem (tam už skončilo hodně nadějí) v plném

tempu, nebo jsem ho mohl nepatrně zatáhnout, jít opatrně a ztratit na překážce možná čtyři délky...
Abseil byl v soutěživé náladě, tak jsem ho pobídl. Bylo rozhodnuto. Přes překážku jsme přeletěli tak, že jsme ve vzduchu předstihli dva jiné koně, kůň dopadl ze svahu dokonale, bez ztráty tempa či rytmu a do oblouku už šel na druhé pozici.
Sedm překážek na vzdálené části dráhy bylo rozmístěno tak, aby kůň, který šel správně na první šel správně i na všechny ostatní, jako by měl zelenou vlnu. Celý vtip spočíval v tom včas koně srovnat, aby na odskoku nemusel krátit nebo prodlužovat krok. Tomuhle umění se každý dobrý žokej naučí už v mládí a časem mu přejde do krve. Abseil si dal poradit, maličko zkrátil krok daleko před překážkou, a pak už radostně cválal dál a přes všech sedm šel přímo dokonale.
Rozhodl jsem se skoro podvědomě, ani jsem vlastně jinak nemohl. Já jsem já a to, co v sobě mám a co dokážu, leží přede mnou. Nemůžu to v sobě zapřít ani pro Danielu.
Abseil se dostal do čela před favorita na druhé ze sedmi překážek a já mu v duchu našeptával: „Leť, kamaráde, do toho, tohle je ono, je to tvoje šance, nemůžu si pomoct, že jsem, jaký jsem, tohle je život..., tak leť!“
Přenesl se přes otevřený příkop a pak přes vodu. Pak přes další tři překážky na vzdálené části dráhy. Když šel do posledního oblouku, byl na špici o dobrých třicet yardů.
Ještě zbývaly tři překážky.
Kůň běžel s chutí, uši vztyčené. Zahodil opatrnost stejně jako já. Na třetí od konce šel v plném tempu, následovala předposlední, na poslední jsem se mu položil na krk, abych mu co nejvíc odlehčil, hlavu vedle hlavy.
Na stoupající rovince rychle ztrácel síly, s tím jsem počítal. Musel jsem ho udržovat v rytmu a správném vyvážení, ale dobře jsem cítil, jak začíná kolísat a říká mi, že toho má zrovna dost.
„No tak, vydrž, už tam budem, vydrž, do toho, přece to teď nevzdáš, uličníku milovaný, už jen kousek..., vydrž...“
Slyšel jsem bouřlivý křik diváků, což jindy nebývá. Taky jsem ale slyšel, jak za námi jde jiný kůň, cítil jsem dusot jeho kopyt a koutkem oka jsem zahlédl, jak jeho jezdec zuřivě mává bičem, jistě postřehl, že Abseil ztrácí síly... Cílový sloupek se objevil v poslední chvíli, včas, ne o tři kroky pozdě.
Abseil byl na sebe právem pyšný, měl věru proč. Mohutně jsem ho poplácával po šíji, říkal jsem mu, jak je dobrý, že odvedl krásný kus práce, že je přímo skvělý. Klusal k odsedlání ještě stále se vztyčenýma ušima, pružně jako baletka. Princezna byla zardělá a zářila jako vždy po těsném vítězství.
Sklouzl jsem na zem, usmál se na ni a začal rozpínat přezky.
„Tomuhle říkáte být na koně hodný?“ zeptala se s humorem.
„Tomu říkám dát koni šanci.“
Abseil se doslova klaněl davům, dobře věděl, že tleskají jemu. Znovu jsem ho poplácal a poděkoval mu. Pohodil šedou hlavou a otočil se tak, aby na mne viděl oběma očima. Odfrkl si a znovu hlavu sklonil.
„Oni s vámi mluví,“ řekla princezna.
„Někteří ano.“
Obtočil jsem řemeny kolem sedla a chystal se jít do vážnice, když vtom mi Maynard Allardeck zastoupil cestu podobně jako Henri Nanterre v Newbury. Z Maynarda čišela nenávist hlasitě a pronikavě.
Zůstal jsem stát. Vždy jsem se snažil vyhnout hovoru s Maynardem, věděl jsem, že ať řeknu, co řeknu, v dobrém to nepřijme. Stáli jsme proti sobě. Jeden z nás musel uhnout a ten jeden jsem byl já, protože při jakémkoli střetu mezi rozhodčím a žokejem prohraje vždy žokej.
Vtom se po mém boku objevila princezna. „Ach pane Allardecku, vy mi asi chcete blahopřát. Bylo to hezké vítězství, což?“
Maynard smekl a statečně prohlásil, jakou má radost, že ji potkalo takové štěstí navzdory tomu, že její žokej šel tak brzy do čela, až na rovince málem odpadl.
Využil jsem příležitosti a rychle Maynarda obešel. Ještě jsem zaslechl, jak mu princezna vlídně vysvětluje: „Ale pane Allardecku, kdyby nebyl šel tolik dopředu, nemohl by se v čele udržet.“ To už jsem mířil k vážnici.
Vděčně jsem si říkal, že princezna není jen velká dáma, ale že dokonce chápe, co se v průběhu dostihu děje, a to se hned tak o každém majiteli říct nedá.
Maynard mi dělal starosti. Opravdu jsem měl dojem, že se snaží vyvolat konflikt, a že se napříště budu muset možnému kontaktu za každou cenu vyhnout. Film, který jsem o něm natočil, by ho sice všude, kde mu na tom záleželo, zcela znemožnil, ale byl použitelný jen jako obrana, z životní nutnosti, lehkovážně jsem s ním zacházet nesměl, protože zajišťoval bezpečnost Bobbymu a Holly, chránil před Maynardovou chorobnou nenávistí nejen mne, ale hlavně ty dva. Kdybych film

použil, Maynard by měl zničený život a už by se vůbec nesnažil udržovat svou zuřivost a zlobu na řetěze. Pak bychom byli všichni tři zase ve skutečném nebezpečí.
V tu chvíli mne ale čekaly další povinnosti, další dostihy. Dvakrát jsem ještě absolvoval jízdu od startu až do cíle naplno, bez opatrnosti a naštěstí taky bez úrazu. Maynard mě nepřestával sledovat zlým okem, já byl důsledně slušný. Podařilo se mi prožít odpoledne bez incidentu.
Oblékl jsem se do civilu a šel za princeznou. Našel jsem u ní lorda Vaughnleyho a Danielu s Litsim. Beatrice nikde.
„Můj milý příteli," lord Vaughnley se na mne vlídně usmíval," Přišel jsem, abych poblahopřál princezně Casilii. Výborně, příteli, výborný výkon, krásný, taktický dostih."
„Děkuju vám," řekl jsem zdvořile.
„A včera! To bylo opravdu skvělé, skvělé!"
„Včera mi nic neběželo," usmála se princezna.
„Ne, ne, nemyslím vítěze, myslím, jak zachránil tomu člověku v Bradbury život."
„Jakému člověku?" podivila se princezna.
„Ale nějakému chytrákovi, který lezl, kam neměl, a spadl z terasy. Copak vám to Kit nevyprávěl?"
„Ne," zamyslel se, „nejspíš ne. No prostě, dnes si o tom všichni celé odpoledne povídají a také to bylo ve všech novinách."
„Já dnes ještě noviny nečetla," řekla princezna.
Lord Vaughnley jí ochotně poskytl celkem přesné informace z druhé ruky, zatímco se Litsi s Danielou vytrvale dívali z oken a já se trápil tím, že si nemůžu dopřát dort se šlehačkou. Lord Vaughnley konečně vyčerpal svou zásobu superlativů.
„Abych nezapomněl," obrátil se ke mně a sáhl po velké hnědé obálce, ležící na stole. „Mám tu něco pro vás. Víc jsme nenašli. Doufám, že vám to bude k čemu." Obálku mi podal.
„Mnohokrát děkuju."
„V pořádku." Lord Vaughnley se dobromyslně rozhlédl. „Tisíceré díky za čaj, princezno Casilie, a ještě jednou blahopřeji." Odešel v oblaku dobré vůle.
Princezna se za ním užasle dívala. Pak se obrátila k Daniele a Litsimu. „Vy jste byli oba v Bradbury..., viděli jste to?"
„Ne," odpověděla Daniela. Já si to přečetla dnes v novinách." „Proč mi o tom nikdo nic neřekl?"
„Kit nechtěl, aby se s tím nadělalo."
Princezna se na mne zadívala. Pokrčil jsem rameny. „To je pravda, to jsem opravdu nechtěl, a byl bych vám neobyčejně zavázaný, kdybyste se o tom nezmiňovala před paní Buntovou."
Už se mne nestačila zeptat proč. V tu chvíli se dostavila Beatrice, jako bychom ji byli přivolali. Tvářila se náramně spokojená sama se sebou, a když mě zahlédla, byla ještě spokojenější. Pak se s chutí zakousla do dortu se šlehačkou a nespouštěla ze mne přitom oči, jako by se radovala z mého nenasyceného hladu. No co, říkal jsem si kysele, tohle vydržím snáz než co jiného, to je dnes už to nejmenší.
Princezna oznámila Beatrici, že už je dávno po posledním dostihu, a odvedla ji k rollsu. Nebyla naděje, že by snad Litsi jel s nimi, i kdyby sám chtěl, protože se ho Daniela cestou k parkovišti držela jako klíště, a stejně než jsme došli k mému vozu. Po své zpovědi se mnou nechtěla zůstat o samotě, to mi bylo jasné, taky mi bylo od rána jasné, že bez Litsiho by vůbec na dostihy nejela. Zítra se běží v Sandownu a mě napadlo, že by možná pro všechny zúčastněné bylo snadnější, kdyby tam nejezdila.
Když jsme došli k vozu, trvala Daniela na tom, aby si Litsi sedl dopředu vedle mne, sama se usadila vzadu. Než jsem nastartoval, otevřel jsem velkou hnědou obálku od lorda Vaughnleyho.
Uvnitř jsem našel jeden malý výstřižek z novin, pak další, větší, barevný, z nějakého časopisu a jednu velkou černobílou fotografii osm krát deset lord Vaughnley k tomu přiložil na vizitce prosbu, abych vše vrátil do redakce Towncrieru, protože to jsou originály a redakce má jen xerokopie. „Co to máš?" zeptal se Litsi.
Podal jsem mu velkou černobílou fotografii. Byla na ní skupinka lidí při předávání ceny po nějakém dostihu, těch, kteří cenu přijímali i těch, kteří ji předávali. Daniela se podívala Litsimu přes rameno: „Co je to za lidi?" zeptala se.
„Trofej přejímá Henri Nanterre."
Oba vydechli a zadívali se na obrázek zblízka.
„Ten vedle něho je francouzský trenér Villon, takže to nejspíš bude na závodišti

v Longchamp. Podívejte se, jestli něco není napsané na rubu, třeba se tam něco dočtete.“
Litsi fotografii otočil: „Je tu napsáno: Po Prix de la cité, Villon, Nanterre, Duval.“
„Duval je žokej.“
„Takže takhle tedy vypadá Nanterre,“ řekl Litsi zamyšleně. „Toho si člověk zapamatuje snadno.“ Podal fotografii Daniele. „Co tam máš ještě za lahůdky?“
„Tohle je z nějakého anglického časopisu, z loňského roku před Derby. Villonovi zřejmě v Derby běžel kůň a v tom článku píšou, že to bylo krátce po jeho triumfu v Longchamp. O Nanterrovi se zmiňují jako o jednom z jeho majitelů.“
Novinový výstřižek nebyl o nic víc informativní. Kůň Prudhomme, majitel francouzský průmyslník H. Nanterre, startoval v Newmarketu a na konci dostihu zahynul na srdeční selhání. Vše.
„Není tam, od koho je ta fotografie? Podívej se prosím,“ otočil jsem se k Daniele.
Podívala se na rub. „Tady stojí jen Copyright Towncrier.“ Pokrčil jsem rameny. „Asi tam jeli na nějaký větší dostih, nejspíš na Arc de Triomphe.“
Vzal jsem si výstřižky i fotografii a vrátil všechno do obálky.
„Má velmi výrazný obličej,“ řekla Daniela. Myslela samozřejmě Henriho Nanterra.
„Hlas má taky velmi výrazný.“
„Ale moc nám to nepomohlo,“ vzdychl Litsi.
Nastartoval jsem a vyjel do Londýna. Doma jsme zjistili, že se mezitím nic zajímavého neodehrálo a že se Sammy následkem toho začíná nudit.
„Už tím, že tady jste, odvádíte práci,“ ubezpečil jsem ho.
„Jo, jenže von nikdo neví, že tu jsem.“
„To byste se divil,“ řekl jsem suše. „Všechno, co se v tomhle domě odehraje a řekne, se okamžitě dozví ten, před kým chráníte majitele domu. Takže koukejte nespat.“
„No to bych přece nikdy!“
„V pořádku.“ Ukázal jsem mu fotografii z Towncrieru. „Tenhle člověk,“ ukázal jsem na Nanterra. „Kdybyste ho zahlédl, tak buďte ve střehu. Nosí u sebe pistoli, může a nemusí být nabitá, a je absolutně nevypočitatelný.“
Dlouze, zamyšleně si fotografii prohlížel. „Dobrý, toho bych poznal,“ řekl.
Odnesl jsem si kořist od lorda Vaughnleyho do bambusového pokoje. Pak jsem zatelefonoval Wykehamovi, vyslechl vzkazy u mne doma a vyřídil, co bylo třeba. Obvyklá rutina. Když jsem sešel dolů na skleničku před večeří, bavila se tam právě princezna s Danielou a Litsim o francouzských impresionistech. Cézanne..., Pissaro..., Renoir..., Degas..., ta jména jsem aspoň znal. Šel jsem k tácu s lahvemi, abych si nalil skotskou.
„Mně se neobyčejně líbí Berthe Morisot,“ prohlásil právě Litsi. „Vám ne?“
„Co ten pán maloval?“ zeptal jsem se.
„Ten pán byl paní.“
Povzdechl jsem si a nalil si na prst whisky. „Tak tedy co malovala?“
„Mladé ženy, děti, hru světla.“
Sedl jsem si do křesla, pomalu upíjel a díval se na Litsiho. Aspoň se ke mně nechová nadřazeně, říkal jsem si. Litsi ještě dodal: „Jejích obrázků je ve veřejných galeriích málo, ty skoro nevidíš, většinou jsou v soukromých sbírkách, něco je v Paříži a něco ve washingtonské Národní galerii.“
Musel vědět, že není pravděpodobné, že bych se s těmi obrázky kdy setkal.
„Jsou to krásné obrazy,“ řekla princezna, „takové zářivé.“
„A Mary Casattová,“ řekla Daniela, „ta byla taky vynikající.“ Otočila se ke mně. „Byla to Američanka, ale studovala u Degase ve Francii.“
Klidně bych s ní chodil po galeriích, pomyslel jsem si, kdyby ji to těšilo.
„Až jednou,“ prohodil jsem lehce, „tak mě budeš muset trochu vzdělat.“
Odvrátila se. Zdálo se mi, že jí je do pláče, a to jsem způsobit nechtěl. V tu chvíli ale přišla Beatrice na svou Bloody Mary a já byl skoro rád.
Beatrice měla nadobro zkaženou náladu, což způsobil Sammy.
Zase se mu podařilo do ní na schodech vrazit a prý to komentoval slovy: „Račte prominout, ale já nejsem zvyklej na pomalý vozidla.“
Viděla, jak se bavím, což ji tím víc popudilo. Litsi se schoval za skleničku. Princezně to mírně zaškubalo ve rtech, ale ubezpečila svoji švagrovou, že Sammyho napomene, aby byl ohleduplnější. Beatrice pak prohlásila, že stejně za všechno můžu já, protože já ho do domu přivedl. Všechny nás to rozveselilo a navodilo to docela příjemný večer, mnohem snesitelnější než některé z minulých večerů. Bohužel se ale nikdo neozval na můj inzerát a neozval se ani Nanterre.
Druhý den časně zrána, ještě před sedmou, mě Dawson vzbudil domácím telefonem, že prý mě volá Wykeham Harlow.
Rázem jsem byl vzhůru. Sáhl jsem po státní lince. „Wykehame...?“

„...K...Kite...," koktal, sotva mluvil. „P...P...prosím přijeď sem..., přijeď hned..., hned."

15

Položil telefon, aniž mi řekl, co se vlastně stalo. Okamžitě jsem vytočil jeho číslo, ale nebral to. S pocitem velmi nepříjemného mrazení jsem si rychle vzal něco na sebe, běžel k vozu, provedl nejnutnější kontrolu a rychle ujížděl prázdnými ulicemi k Sussexu.

Wykeham se mi po telefonu zdál blízký zhroucení, hlas se mu nebezpečně chvěl rozčilením a strachem. Než jsem k němu dojel, převládl v něm hněv, třásl se nezvladatelným, bezmocným vztekem.

Když jsem zastavil na parkovišti, čekal tam s Robinem Curtissem, veterinářem.

„Co se stalo?" zeptal jsem se, sotva jsem vystoupil.

Robin znechuceně mávl rukou a Wykeham jen rozzuřeně vyštěkl: „P...pojďte se podívat."

Šel jsem za ním do dvora sousedícího s dvorem, kde stávali Cascade a Cotopaxi. Wykeham šel nejistým krokem, ale záda měl vzpřímená rozhořčením. Došel k jedněm zavřeným vrátkům a položil na ně dlaň.

„Tady," řekl.

Stání bylo zavřené, ale ne na závoru. Závora byla zbytečná, protože kůň už zevnitř utéct nemohl.

Otevřel jsem spodní i horní vrátka a uviděl na zemi ležící tělo.

Ryzák s bílými znaky.

Byl to Col.

Neschopný slova jsem se obrátil k Wykehamovi a Robinovi. Taky mě přemohl strašlivý vztek a upřímné zoufalství. Nanterre byl na nás příliš rychlý, pomyslel jsem si. Roland de Brescou už dlouho odolávat nedokáže.

„Totéž jako předtím," řekl Robin. „Žihadlo." Sklonil se, odhrnul koni kadeř hřívy a ukázal na malý otvor na bílém čele. „Kolem rány je hodně oleje," řekl. „Pistoli musel ten někdo od minule řádně promazat." Spustil kadeř a narovnal se. „Kůň je úplně studený, muselo se to stát brzo, řekl bych, že ještě před půlnocí."

Col..., tak udatný v Ascotu, připravený na Cheltenham, na Zlatý pohár.

„Kde byla hlídka?" Konečně se mi podařilo promluvit.

„Tady," řekl Wykeham. „Chci říct byl tady, ne ve stáji, ale na dvoře."

„Už asi odešel, že?"

„Ne, požádal jsem ho, aby tady počkal, dokud nepřijedete. Sedí v kuchyni."

„Tentokrát je to ale jen Col..., žádný jiný?"

Robin přikývl. „Aspoň něco."

Ale hodně málo, pomyslel jsem si. Cotopaxi a Col patřili mezi tři nejlepší princezniny koně, nemohla to být náhoda, že právě tihle museli tak skončit.

Obrátil jsem se k Wykehamovi. „Co Kinley? Byl jste se podívat na Kinleyho?"

„Ovšem, hned. Je pořád v tom rohovým stání, ve vedlejším dvoře."

„Pojišťovně se to moc líbit nebude," poznamenal Robin a díval se chmurně na mrtvé zvíře. „Když to byli ti první dva, mohla to být smůla, že byli zrovna tak mimořádní. Ale když jsou už tři...," pokrčil rameny. „No co, tohle není moje věc."

„Jak věděl, kde Cola hledat?" Ptal jsem se současně Robina a Wykehama, ale i sebe. „Stál Col vždycky tady?"

„Jo." Přikývl Wykeham. „Teď je budeme muset promíchat a bude z toho zmatek..."

„A co Abseil?" zeptal jsem se. „Je v pořádku?"

„Kdo?"

„Vítěz ze včerejška."

Wykehamovi se vyjasnilo. „Jo ten. Ano, je v pořádku."

Abseil byl snadno k poznání, stejně jako ti ostatní. Nebyl ryzák, ani tmavý hnědák jako Cascade, ale bělouš s tmavší hřívou a ohonem.

„Kde je?" zeptal jsem se.

„V posledním dvoře, u baráku."

Býval jsem u Wykehama často, ale vždy proto, abych jezdil práci. Wykeham mě pravidelně zavezl na planiny, a tam jsem pak školil jednoho koně po druhém. Nikdy jsem na koni ze stájí nevyjížděl, ani jsem se tam na koni nevracel. U některých koní, jako třeba u Cotopaxiho, jsem věděl, kde stojí, o většině jsem ale neměl přehled.

Položil jsem ruku na Colovu přední nohu. Byla tuhá a studená. Ta přední, která nás v Ascotu zachránila, když udržela plnou váhu koně.

„Budu to muset oznámit princezně," řekl Wykeham nešťastně. „Ledaže byste vy, Kite..."

Přikývl jsem. „Ano, řeknu jí to, v Sandownu."

Nejistě přikývl. „Co nám tam běží?“ zeptal se.
„Pro princeznu Helikon, pak ještě tři další.“
„Dusty bude mít seznam...“
„To jistě,“ ubezpečil jsem ho.
Wykeham se ještě jednou dlouze zadíval na mrtvou krásu, spočívající na zemi.
„Toho lotra, co to udělal, bych zabil vlastníma rukama... jeho vlastním žihadlem.“
Robin si povzdechl a zavřel dvířka stání. Nabídl se, že jestli Wykeham bude chtít, zařídí odvoz koně.
Wykeham mlčky přikývl. Všichni tři jsme vyšli ze dvora a zamířili k domu. Robin šel do kanceláře telefonovat. Psovod seděl v kuchyni. Byl nesvůj a provinilý. Černý dobrman mu ležel u nohou.
„Vyprávějte tady Kitovi, co jste povídal mně,“ vyzval ho Wykeham.
Psovod v modré uniformě byl ve středním věku a měl sklon k tloušťce. Mluvil útočným tónem špatného svědomí, nebyl moc chytrý a já v duchu litoval, že místo něj neposlali někoho jako Sammy. Sedl jsem si ke stolu proti němu a zeptal se ho, jak se stalo, že mu proklouzl Colův vrah.
„Jsem za to nemoh, za to jsem nemoh, to se nedalo, když bouchly ty bomby.“
„Jaké bomby?“ podíval jsem se na Wykehama, ale ten už zřejmě předtím všechno vyslechl. „Proboha jaké bomby?“
Psovod měl knír a ten knír si ukazovákem a palcem vytrvale hladil.
„No jak já měl vědět, že to nejsou pravý bomby? Rámus dělaly hroznej!“řekl.
„Začněte radši od začátku, ano? Začněte tím, jak jste nastoupil do služby. Už jste..., sloužil jste tady už?“
„Jo, pět nocí, od pondělka do pátku.“
„Aha, dobře. Tak popište, jak to bylo včera.“ „Přišel jsem do služby kolem sedmý, to zrovna končily večerní stáje, byl tu hlavní stájník. Tak jsem se usadil v kuchyni a každou půl hodinu jsem všechno vobcházel. To se tak dělá.“
„Jak dlouho vám taková obchůzka trvá?“
„Patnáct minut, možná dýl. Vona je v noci hrozná zima.“
„Zašel jste do všech dvorů?“
„Pokaždý,“ řekl uraženě. „Kam se ještě chodíte dívat?“
„Zajdu do seníku, do stodoly, co je traktor a co jsou brány, podívám se kolem hnojiště a tak.“
„Dobře, pokračujte. Kolikrát jste to obešel, než vybuchly ty bomby?“
Počítal na prstech. „Řek bych devětkrát. Mezitím se sem přišel kouknout hlavní stájník, to von vždycky, ale všude byl klid. Tak jsem se zase vrátil sem, vohřát se, a v půl jedenáctý jdu znova. No a vyjdu a najednou takový strašný rány a randál tam vzadu. Tak se tam jdu s Rangerem podívat...“ Podíval se na psa. „To by přece šel každej, že jo? To dá rozum.“
‚Jistě. Když říkáte vzadu, myslíte kde přesně?“
„No, ta první byla za hnojištěm. Tu jsem ale našel až potom, teda co z ní zbylo, s baterkou.“
„Vy jinak s baterkou nechodíte?“
„Vono to na těchhle dvorech ani není zapotřebí, všude se svítí.“
„Hm. Dobře. Kde byla ta druhá?“
„Pod bránama.“
Wykeham jako řada dalších trenérů občas vláčel výběhy, aby je udržel v dobrém stavu.
Zamračil jsem se. „Rozbilo to ty brány?“
„To ne, to nebyly takový bomby.“
„Jaké tedy?“
„No když bouchly, tak metaly takový jiskry, jako zlatý, všude, pálivý..., pár jich na mě spadlo..., byl to ohňostroj. To jsem pak poznal, když jsem našel ty škatule vod toho. Ale bylo na nich napsaný Bomby.“
„Kde jsou teď?“
„Tam co bouchly. Já na ně nesahal, akorát jsem je botou překlopil, abych viděl, co je na nich napsaný.“
„Jak se v tom okamžiku choval váš pes?“
Psovod se na svého partnera s nechutí zadíval. „Měl jsem ho na vodítku. Vždycky ho mám na vodítku, to je jasný, že jo. Nelíbily se mu ty rány, ty jiskry, ani ten smrad. Prej je naučenej, aby se nelekal střelby, ale rachejtle se mu nelíběj. Štěkal, div že se nestrhal, a snažil se utýct.“
„Snažil se běžet určitým směrem, ale vy jste ho zadržel?“
„Jo.“
„Možná se snažil běžet za tím člověkem, který zastřelil Cola.“
Psovod zalapal po dechu. Pak si několikrát pohladil knír, a když znovu promluvil, byl vysloveně útočný. „Ranger štěkal na ty bomby!“

Přikývl jsem. Teď už nemělo smysl se přít.
„Nějakou ránu z dálky jste asi nezaslechl, že?“
„Ne, to teda ne. Mě až uši bolely vod toho rámusu a do toho Ranger štěkal jako pominutej.“
„Co jste pak udělal?“
„Nic,“ řekl. „Jsem si myslel, že to tam narafičili mladý stájníci, jsou to pěkný uličníci. Tak jsem pokračoval v obchůzce jako jindy. Všude bylo všechno v pořádku..., aspoň to tak vypadalo.“
Podíval jsem se na Wykehama. Zasmušile poslouchal. „Vy jste ten ohňostroj taky slyšel?“ zeptal jsem se ho.
„Ne, já spal.“ Chvíli váhal, pak dodal: „Já teď strašně mizerně spím..., poslední noci jsem nespal vůbec, a to se nic nedělo. Když si něco nevezmu, tak neusnu. Tak jsem si teda včera vzal prášek.“
Povzdechl jsem si. I kdyby Wykeham byl vzhůru, stejně by nejspíš běžel tam, odkud se ozývaly rány, a na věci by se nic nezměnilo.
Zeptal jsem se psovoda: „Vy jste tu byl taky ve středu, když se tu snad objevil nějaký vetřelec, že?“
„Jo, byl jsem tady. Ranger kňučel, ale nikoho jsme nenašli.“
Nanterre s úmyslem zabíjet zřejmě přišel do stájí už ve středu, ale odradilo ho, že ve stájích hlídal pes. Vrátil se tedy o dva dny později a postaral se o diverzní manévr.
Usoudil jsem, že nejspíš byl v Ascotu, když věděl, jak vypadal Col. Já ho na závodišti neviděl, v Bradbury taky ne, ale byla tam spousta lidí a já tam měl své povinnosti, žádný div, že jsem ho přehlédl.
Zadíval jsem se na Rangera.
Zeptal jsem se jeho pána: „Jak se chová, když někdo přichází? Jako třeba když jsem teď přišel já?“
„Vstane, jde ke dveřím a kňučí. Voň je to celkem tichej pes. Neštěká. Proto je jistý, že když štěkal, bylo to na ty bomby.“
„Když jste tady v kuchyni..., co obyčejně děláte?“
„Udělám si kafe. Jím. Jdu na záchod. Čtu si nebo se dívám na televizi.“ Uhladil si knír. Ty otázky mu nebyly po chuti. „Nespím, jestli vám jde vo to.“
Samozřejmě že mi o to šlo, a samozřejmě, že si asi občas zdříml. Po čtyřech ledových a klidných nocích to bylo pochopitelné, ale nikoliv omluvitelné.
Obrátil jsem se k Wykehamovi. „Přes víkend zdvojnásobíme nebo i ztrojnásobíme hlídky. Nonstop.“
Přikývl. „Budeme muset.“
„Už jste to ohlásil na policii?“
„Ještě ne, ale už na to půjdu.“ S nechutí se ohlédl na psovoda. „Těm to budete muset taky vyprávět.“
Psovod vstal, ohlásil, že už se zdržel o hodinu déle, než musel, a že jestli s ním policie bude chtít mluvit, tak ať si ho vyhledá prostřednictvím jeho firmy. A teď že jde spát.
Když odcházel, Wykeham se za ním znechuceně díval. Pak řekl: „Co se vlastně proboha děje, Kite? Princezna ví, kdo ty koně zabíjí, a vy taky. Tak mi to koukejte říct.“
Usoudil jsem, že není fér udržovat ho v nevědomosti, řekl jsem mu tedy ve stručnosti, o co jde. Že se jistý člověk snaží přinutit pana de Brescou, aby podepsal něco proti svému svědomí tím, že napadá všechny členy rodiny, kde a jak může.
„Ale to je..., to je... teror.“ Řekl to slovo s odporem, jako by se ho štítil, jako by ho urážela už samotná existence takového pojmu.
„V malém.“
„V malém! To snad tvrdíte, že smrt tří velkých koní je malá věc?“
To jsem netvrdil. Bylo mi nanic a měl jsem strašlivý vztek, když jsem na ty mrtvé koně pomyslel. Z hlediska světového terorismu to ale malá věc byla. Kořen zla byl určitě stejný - přesvědčení, že člověk nejsnáz docílí svého, když zničí nevinné.
Zavrtěl jsem se. „Nemohl byste mi ukázat, kde stojí všichni princeznini koně?“
Wykeham přikývl. Vyrazili jsme společně do zimy, abychom obešli všechny dvory. Stání po Cascadeovi a Cotopaxim byla ještě prázdná. V prvním dvoře už žádný z princezniných koní nebyl. Ve druhém dvoře byl jen Col. V dalším byli Hillsborough a Bernina a v rohovém stání Kinley.
Dobrá třetina Wykehamových svěřenců byla v tu dobu na práci na planinách. Právě když jsme odcházeli z Kinleyho dvora, bylo slyšet klapot kopyt, jak se koně vraceli. Ve stájích bylo rázem živo. Hluk, hovor, stájníci seskakovali z koní a zaváděli je do stání. Proplétali jsme se mezi nimi, jak koně hřebelcovali, podestýlali, nosili vodu, seno, vynášeli ze stání sedla, zavírali vrátka na

závoru a odcházeli ke snídani.
Šel jsem se podívat na všechny své staré kamarády: na North Face, Dhaulagiriho, Iciclea, Icefalla a na mladého Helikona, čtyřletého proutěnkáře, přihlášeného na ten den do Sandownu. Wykeham znal dobře polovinu koní podle jména, u těch, u kterých si nemohl vzpomenout, čekal, až mu napovím. Jinak ale o každém koni věděl všechno, jejich kariéru, povahu, všechno. Znal je tak důvěrně, že mu jména připadala zbytečná. Jeho sekretář byl velmi zdatný, když dokázal uhádnout, koho kam chce Wykeham přihlásit.
V posledním dvoře jsme došli k Abseilovi a otevřeli horní vrátka jeho stání. Kůň šel za světlem a vystrčil zvědavě hlavu. Podrbal jsem ho na šedém nose a zatahal za horní pysk, položil si hlavu na jeho a jemně mu dýchl do nozder. Několikrát si otřel nos o mou tvář a pak hlavu vztyčil. Uvítací obřad skončil. Wykeham si nás nevšímal, sám taky takhle s koňmi komunikoval, aspoň s těmi Abseilova typu. Byli i takoví, kteří by člověku nos ukousli.
Wykeham sáhl do hluboké kapsy, vylovil mrkev a koni ji nabídl. Horní vrátka zase zavřel a Abseil zůstal v šeru.
Pak Wykeham plácl plochou dlaní na sousední stání. „Tady normálně stojí Kinley, teď je tu prázdno. Nejsem rád, že musí být v tom rohu, je tam tma a kůň se tam nudí.“
„Už to nebude dlouho trvat, aspoň doufám,“ utěšoval jsem ho a potom jsem navrhl, abychom si šli prohlédnout bomby.
Wykeham už je předtím viděl. Šel mi je ukázat. Jak jsem správně očekával, zbývaly z nich spodní části kartónových krabic, asi tak deset na deset centimetrů, s křiklavými nálepkami s červenými a žlutými plameny a nápadným nápisem Zlatá bomba. Horní část krabic shořela.
„Radši to necháme tak, jak to je, pro policii,“ navrhl jsem.
Wykeham přikývl, ale poznamenal, že ten ohňostroj policii jen utvrdí v přesvědčení, že všechno dělají nějací kluci.
Vrátili jsme se do domu. Wykeham zavolal na policii, kde mu slíbili, že se věci věnují, já zavolal Dawsona. Požádal jsem ho, aby vyřídil princezně, že jsem u Wykehama a přijedu rovnou do Sandownu.
Společně s Wykehamem jsme se nasnídali a zajeli pak jeho velkým džípem na planiny Downsu, abychom se podívali na cvaly druhé skupiny koní. Tam, pod širokým větrným nebem, Wykeham zčistajasna prohlásil, že si nejspíš opatří asistenta. V minulosti už asistenty měl, to jsem věděl, ale žádný u něho dlouho nevydržel. Za mého působení se až do té chvíle nějak bez asistenta obešel.
„Vážně?“ podivil jsem se. „Já myslel, že asistenty nemůžete vystát.“
„Protože žádný z nich za nic nestál. Jenže teď už přece jen stárnu..., budu muset najít někoho, kdo by se líbil princezně, a taky abyste spolu vyšli. Tak kdybyste o někom náhodou věděl..., to víte, já už se teď mezi lidi nedostanu.“
„Dobře.“ Nebyl jsem rád. Wykehamovi sice vynechávala paměť, ale i tak byl ještě stále nenahraditelný. „Doufám, že se nechystáte do penze?“
„Kdeže, ne, to nikdy. Nejradši bych umřel tady, mezi svými koňmi.“ Najednou se rozesmál a v očích se mu objevila jiskra, jaká tam asi hořívala stále, dokud byl ještě titán. „Stejně jsem měl skvělý život,“ řekl, „nemohl být lepší.“
„Tak se ho držte.“
Přikývl. „Co my víme. Třeba napřesrok vyhrajeme Velkou národní.“
Wykehamovi startovali v Sandownu čtyři koně. Tři v prvních třech dostizích, jeden v pátém. Princeznu jsem viděl až před třetím, ve kterém startoval její Helikon.
Stála s Beatricí, Litsim a Danielou. Ta mě jen krátce pozdravila a pak se snažila dělat, jako že tam nejsem, a dívala se soustředěně na koně obcházející padok. Nicméně skutečnost, že se vůbec na dostihy Vypravila, že to ještě nevzdala, mně musela stačit. „Dobré jitro,“ řekla princezna, když jsem se jí uklonil. „Říkal mi Dawson, že brzy ráno volal Wykeham... zase.“ Tvářila se nejistě, a když se na mne podívala, objevil se jí ve tváři strach.
Poodešla od ostatních a já za ní. „Zase?“ zeptala se zdrceně. „Kteří to jsou?“
„Jen jeden. Col.“
Čelila té ráně jediným mžiknutím. „Stejně... jako předtím?“
„Ano. Bylo to žihadlo.“
„Chudák.“
„Je mi to moc líto.“
, Já to svému muži neřeknu,“ prohlásila. „A vás prosím, Kite, abyste to nikomu nevyprávěl, ani ostatním.“
„Zítra to ale pravděpodobně bude v novinách. Nebo nejpozději v pondělí,“ řekl jsem. „A tentokrát to asi rozmáznou víc.“
„Ach...“ Ta představa ji děsila skoro stejně jako Colova smrt. „Nechci, aby se nátlak na mého muže ještě stupňoval,“ vysvětlovala důrazně a rozčileně. „Tu

proklatou smlouvu podepsat nemůže. Kdyby ji musel podepsat, tak by ho to zabilo. Nepřežil by to, kdyby se zneuctil ve vlastních očích, přál by si umřít... Přitom celá ta léta, kdy se mu muselo žít těžce, žil rád.“ Bezmocně rozhodila ruce. „Mám ho tuze ráda, Kite.“
V duchu se mi vybavilo, jak moje babička říkávala: , Já toho starého uličníka mám tuze ráda,“ když mluvila o mém vzpurném a hádavém dědečkovi. Bylo to podobné vyznání lásky k člověku, který možná na první pohled příliš milování hodný nebyl.
Že princezna promluvila tak otevřeně, bylo překvapující, ale zdaleka už se to nezdálo být absurdní, jak by tomu bylo před příchodem Henriho Nanterra. Uvědomil jsem si, jak velice se náš vzájemný vztah během uplynulých osmi dní změnil. Aby zachránila čest svého muže, jeho život, společný život..., na to potřebovala nadčlověka, já jí sotva mohl stačit. Byla to hrozná odpovědnost.
„Neříkejte mému muži nic o Colovi,“ opakovala princezna.
„Ne, neřeknu.“
Zadívala se na Beatrici.
„Nikomu to nebudu vykládat,“ sliboval jsem jí. „Ale ono se to nejspíš provalí samo, tady na závodišti. S Wykehamovými koňmi přijel Dusty a další stájníci, ti to všichni vědí, řeknou to jiným stájníkům..., obávám se, že se to roznese.“
Zachmuřeně přikývla, odvrátila se od Beatrice a zadívala se na Helikona. Právě nás míjel. Chvíli ho pozorovala.
Nastartovala přitom obranný mechanismus. „Co si o něm myslíte?“ zeptala se. „Co od něho můžeme očekávat?“
„Má svou hlavu, je dost nezkušený, ale pokud by se mi ho zdařilo usměrnit, mohl by zaběhnout dobře.“
„Druhý Kinley ovšem z něho nebude?“
„Zatím se nezdá.“
„Dělejte, co můžete.“
Slíbil jsem jí to jako obvykle. Pak jsme se přidružili k ostatním. Jistě si mysleli, že jsme se bavili jen o koních.
„Všiml sis, kdo se na tebe pořád dívá?“ zeptala se mne Daniela. Ujistil jsem ji že ano, že ty oči vidím všude.
„Nejde ti to na nervy?“ „Jaké nervy?“ usmál se na ni Litsi.
„Mluvíte o Maynardu Allardeckovi?“ zeptala se Beatrice. „Nechápu, co se vám na něm nezdá. Je to roztomilý člověk.“
Roztomilý člověk v tu chvíli ke mně vysílal po žhavém paprsku nenávistné myšlenky, jako by se mě na dálku snažil duševně rozložit. Napadlo mě, v jakém asi musí být sám podivném duševním stavu, když ho stále cosi nutí k tomu nenávistnému sledování. Bylo to až zneklidňující. Uhrančivé oko, jak se mu bránit, nevím.
Přišel povel „do sedel“ a já vyjel s temperamentním Helikonem na dráhu. Byl nervózní a vzpurný, žádná radost. Cestou ke startu jsem se ho snažil trochu srovnat, ale jako by člověk rovnal kolo ostnatého drátu. Princezna ho koupila jako ročka a vkládala do něj velké naděje. Kůň sice opravdu dobře skákal, ale zatím se ani Wykehamovi, ani mně nezdařilo napravit mu hlavu.
Startovalo asi dvacet koní, takže jsem s Helikonem šel raději hned dopředu, aby ho v sevřeném poli jiní koně netísnili, bál jsem se, aby se nepolekal a nezbrzdil. Musel jsem ho ale mít pevně v ruce, jinak by taky mohl převzít velení a utéct se mnou.
Potřásal hlavou a bránil se vedení hned zpočátku, pak se mi ale opravdu zdařilo ho srovnat, takže běžel ve slušném tempu a já si na třetí proutěnce myslel, že to nejhorší máme za sebou, že ho budu moct trošku přitáhnout a nasadit taktické tempo.
Neměli jsme ten den štěstí. Při čtvrtém skoku se kůň běžící těsně před námi zapletl do překážky a s mohutným žuchnutím šel k zemi. Válel se a zmítal sebou na doskoku. Helikon spadl přes něj a mě v dost velké rychlosti shodil. Co se dělo pak, jsem pořádně neviděl, ale muselo to být velké, jako hromadná bouračka na dálnici. Později jsem se dozvěděl, že tam ztroskotalo pět koní. Jeden z nich si na mne nejspíš lehl, což není zrovna zdraví prospěšné.

16

Ležel jsem v trávě a opatrně prováděl hodnocení. Připadal jsem si jako rozšlápnutý brouk, ale úplně při smyslech. Hlavně že jsem neměl zlomené nohy, toho jsem se „vždy bál ze všeho nejvíc.
Jeden z ostatních žokejů si ke mně přisedl na bobek a ptal se mne, jestli jsem v pořádku. V tu chvíli jsem ještě nebyl schopný odpovídat.
„Má vyražený dech,“ řekl ten žokej někomu, kdo stál za mnou, a mě napadlo, že jsem na tom jako Litsi v Bradbury. Prima. Můj kolega mi rozepnul a sundal helmu,

ale já mu ještě stále nedokázal poděkovat.
Pak se mi dech vrátil, jak už to bývá. Než přijela sanitka s lékařem, došel jsem k příjemnému závěru, že nemám zlomeného vůbec nic a že je čas zdvihnout se a pokračovat v životě. Vstal jsem. Na různých místech jsem byl jako zmlácený, ale s tím člověk počítá. Usoudil jsem, že bylo opravdu velké štěstí, když mi taková bouračka prošla tak lacino.
Jeden z mých kolegů to štěstí neměl. Ležel nehybný, bílý jako stěna, tichý, a sanitáři se kolem něj úzkostlivě shlukli. V sanitce cestou nazpět k tribunám začal tiše sténat a chroptět, což všechny přítomné vyděsilo, ale aspoň projevil známky života.
Když jsme dojeli k ošetřovně a zadní dveře sanitky se rozevřely, vylezl jsem jako první a ihned jsem narazil na ženu svého nešťastného kolegy. Čekala tam, mladá, hezká, ve vysokém stupni těhotenství, obličej stažený strachem.
„Je Joe v pořádku?“ zeptala se mne. Ale vtom už ho vynášeli na nosítkách a na první pohled bylo jasné, že v pořádku zdaleka není. Viděl jsem na ní, jak jí to otřáslo, jak zbledla, že má najednou sucho v ústech..., viděl jsem její zoufalství.
Tak tohle prožila Daniela, napadlo mne najednou. Tohle viděla, tohle cítila a prožila.
Vzal jsem Joeovu ženu kolem ramen a přitiskl ji k sobě. Přesvědčoval jsem ji, že Joe zaručeně v pořádku bude, určitě. Jak jeden, tak druhý jsme věděli, že to vědět nemůžeme.
Joea odnesli na ošetřovnu. Dveře se zavřely. Po chvíli vyšel lékař a šetrně Joeově ženě sdělil, že jejího muže bude muset poslat do nemocnice, že čeká na městskou sanitku.
„Můžete jít dovnitř, jestli chcete být u něho,“ řekl jí ještě lékař a pak dodal, ať jdu taky dovnitř, aby se na mne mohl podívat.
Pečlivě mne vyšetřil a pak se zeptal: „Tak co přede mnou tajíte?“
„Nic.“
„Ale jděte, přece vás znám. Ať sáhnu, kam sáhnu, tak máte co dělat, abyste nekřičel au.“
„Tak tedy au.“
„Kde?“
„Hlavně kotník.“
Stáhl mi vysokou botu a já řekl „au“ docela od srdce. Jak jsem ale správně odhadl, nic nebylo zlomeného. Doktor řekl, že postačí, když si kotník budu pořádně stahovat obinadlem a dám si pár dní klidu. A že prý v pondělí na dostihy můžu, pokud jsem opravdu takový blázen, a jestli se mi podaří tam dojít.
Pak se znovu věnoval Joeovi. Někdo zaklepal na dveře, jedna ze sester šla otevřít a přišla mi vyřídit, že na mne venku kdosi čeká. Obul jsem si botu, prohrábl si vlasy a vyšel ven. Čekal na mne Litsi s Danielou.
Litsi držel Danielu kolem ramen. Tvářila se, jako by nejraději byla všude jinde, jenom ne tam, kde je.
Uvědomil jsem si, jak vypadám, že nedokážu nekulhat, že jsem celý od trávy a mám roztrhané rajtky.
Litsi si mě pořádně prohlédl a já se na něj usmál.
„Otrhánek,“ řekl jsem.
„Vidím,“ přikývl. „Vyslala nás teta Casilia, abychom zjistili, jak na tom jsi.“
V tu chvíli jsem věděl, kolik statečnosti projevila Daniela, že vůbec přišla, když nevěděla, jestli znovu neprožije co tehdy v lednu. Díval jsem se na ni, ale mluvil jsem k Litsimu: „Prosím vyřiďte jí, že jsem v pořádku. V pondělí pojedu.“
„Jak chceš jet?“ zeptala se Daniela.
„Sednu si na koně, dám nohy do třmenů a vezmu do rukou otěže.“ „Nemluv jako idiot! Jak můžeš žertovat..., ne, neodpovídej! Já dobře vím, že na tuhle otázku máš jen dvě odpovědi, snadno nebo těžko, podle toho, co se ti zrovna zdá vtipnější.“
Najednou se neovládla a dala se do smíchu. Pravda, byl to trochu smích z úlevy. Opřela se o Litsiho a zabořila nos do jeho kabátu.
„Přijdu pak za vámi nahoru,“ řekl jsem. Litsi přikývl a chystal se s Danielou k odchodu. Než se ale otočili, otevřely se dveře ošetřovny a vyběhla Joeova žena. Byla ráda, že mne vidí. „Kite,“ prosila mne, „mám žaludek naruby..., prosím tě, kdyby přijela ta městská sanitka, kdyby odváželi Joea do nemocnice, ať mi neujedou, nedovol, aby odjeli beze mne... Prosím tě, řekneš jim to?“ „Spolehni se.“
Zašeptala: „Děkuju,“ a běžela si ulevit. Daniela se za ní dívala s rozšířenými zorničkami: „Ale to je..., to je přece úplně stejné, jako když já... Je na tom její muž hodně zle?“ „To se zatím neví.“
, Jak se s tím dokáže vyrovnat?“

„To nevím, to doopravdy nevím. Pro Joea je to mnohem snadnější... nebo pro mne.“
„Jdu se podívat, jestli něco nepotřebuje,“ řekla Daniela rázně, odpoutala se od Litsiho a rozběhla se za Joeovou ženou.
Litsi se za ní díval. „Teď ale vážně,“ obrátil se ke mně. „Jak můžeš žertovat?“
„Teď vážně, o Joeovi vážně žertovat nemůžu, ani o jeho ženě. O sobě - proč ne?“
„Prosím tě, stojí ti to za to?“
„Litsi, kdyby tobě někdo nabídl, že budeš umět malovat, jak bys chtěl, taky bys asi byl ochotný za to ledaco snést, ne?“
Usmál se. „To je pravda.“
„Tak vidíš, o to tu jde. Životní naplnění.“
Stáli jsme v zátiší závodiště, hlavní proud dění vířil před dalším dostihem kolem tribun. Přiběhl ke mně Dusty a podezíravě, ostře si mne prohlížel.
„Vyvrtl jsem si kotník,“ ohlásil jsem mu. „Budete muset na pátý] dostih získat Jamieho, vím, že je volný. Ale v pondělí už smím do sedla. Co Helikon, je v pořádku?“
Krátce přikývl a odešel. Slovy neplýtval.
Litsi řekl: „Je zázrak, že to s tebou nedopadlo hůř. Vypadalo to děsně. Teta Casilia se dívala dalekohledem a až do chvíle, kdy jsi vstal, bylo vidět, že má strach. Pak řekla, že člověk s takovým rizikem musí počítat a že se prostě čas od času něčemu podobnému nevyhne.“
„Má pravdu.“
Litsi, sám v civilizovaném obleku, si prohlížel skvrny od bláta a trávy na princezniných barvách, mé roztrhané rajtky, a jak stojím jako čáp na jedné noze.
„Že to vydržíš, když se ti to stalo už tolikrát.“ Viděl, jak mi zacukalo ve rtech a dodal: „A neříkej mi že snadno nebo těžko, podle toho, co se ti zdá vtipnější.“
To mě rozesmálo. „Víš, za prvé s tím člověk nikdy nepočítá,“ vysvětloval jsem mu. „Vždycky je to nečekané.“
„Ale když už tě to potkalo, jak si s tím poradíš?“
„Snažím se myslet na něco jiného, jím kupu aspirinů a soustředím se na to, abych byl co nejdřív zase fit. Nejsem rád, když moje koně jezdí jiní, jako třeba dnes. Chci být v sedle. Já,si je připravil, tak jsou moji.“
„Taky rád vítězíš.“
„Jistě, rád vítězím.“
Městská sanitka přijela jen o chvilku dřív, než se vrátila Joeova žena s Danielou. Stáli jsme pak všichni pohromadě, když Joea nakládali. Byl jen částečně při vědomí a sténal. Obličej měl šedý. Pak sanitáři pomohli nastoupit jeho ženě. Ještě jsme zahlédli její mladý, vyděšený obličej, jak se na nás dívá, než se za ní zavřely dveře vozu. Pomalu odjeli.
Litsi a Daniela se zadívali na mne a já na ně. Nebylo co dodat. Pak vzal Litsi Danielu kolem ramen a odvedl ji. Odkulhal jsem pomalu do šatny, osprchoval se a převlékl do civilu. Zase minul další den, tentokrát s pádem.
Když jsem vyšel z vážnice, zastoupil mi cestu Maynard Allardeck. Byl jako vždy dokonale oblečený, dokonalý anglický džentlmen, od perfektního klobouku k ručně šitým botám. Měl proužkovanou hedvábnou kravatu a rukavice z vepřovice. Oči měl šílenější než kdy jindy.
Nebylo mi to milé. Zůstal jsem stát.
Byli jsme na kryté terase před vážnicí, odkud vedly jen tři schůdky dolů k prostoru pro odsedlávání koní, kteří se umístili na prvních čtyřech místech. Přes ten od schůdků pokračovala úzká betonová cestička k další části padoku. Koně z pátého dostihu už odsedlali a odvedli, takže v blízkosti zbývala jen hrstka lidí, dav zmizel.
Maynard mi zastoupil cestu ke schůdkům, abych se dostal dolů, budu ho muset obejít.
„Fielding,“ vyštěkl. Nebylo to oslovení, použil jména jako nadávky, jak to Allardeckové dělali odnepaměti. Proklínal mne, moje předky, hlavně ale mne, a v ústech se mu hromadila jedovatá iluč. Nepředstavitelnou nenávist však držel pevně na uzdě.
Byl o deset čísel vyšší a vážil o dobrých pětadvacet kilogramů víc než já, byl ale taky o dvacet let starší a bez tréninku. Nebýt toho mého nešťastného kotníku, snadno bych kolem něho prokličkoval, ale takhle, jen jsem udělal úkrok stranou, on okamžitě taky.
„Pane Allardecku,“ řekl jsem neútočně, „princezna Casilia mne očekává ve své lóži.“
Jako by neslyšel. Když jsem ale udělal další úkrok, už se nepohnul. Nepohnul se, ani když jsem ho míjel, ale po dvou dalších krocích, těsně nad schůdky, mi prudce vrazil do zad.
Ztratil jsem rovnováhu, skulil se ze schůdků až na betonovou cestu a tam se

ještě jednou převalil v kotoulu. Skoro jsem čekal, že po mně Maynard skočí. Ne, stál nad schůdky, díval se na mne, pak se pomalu odvrátil a o kousek dál se přidal ke skupině nějakých pánů.
Jeden z trenérů, pro kterého jsem příležitostně jezdil, stál náhodou poblíž a pomohl mi vstát.
„On do vás strčil," řekl nevěřícně. „Já to viděl, to by člověk nevěřil! On vás úmyslně shodil dolů."
Stál jsem na jedné noze a trochu jsem se oprášil. „Děkuju," řekl jsem.
„Ale on do vás strčil! Přece si musíte stěžovat!"
„Komu?"
„Kite...," pak se teprve náležitě zorientoval, „on to byl Maynard Allardeck..."
„Ano."
„Ale tohle přece nejde, nemůže vás takhle napadat. Zranil jste si nohu."
„Ne, s tím on nemá nic společného, měl jsem ve třetím dostihu pád."
„To byl pěkný masakr..." Váhavě se na mne zadíval. „Kdybyste si přece jen chtěl stěžovat, dosvědčím, co jsem viděl."
Znovu jsem mu poděkoval a řekl, že bude lepší nechat to být, což on nemohl pochopit. Ohlédl jsem se krátce na Maynarda. Stál ke mně zády, jako by vůbec o mojí existenci nevěděl. Odešel jsem nahoru k princezně dost vyvedený z míry. Jak do mne strčil, to nebyla žádná tragédie, ale byl to příznak Maynardovy vražednosti, jako symbolické zabití, odlehčující výbuch, jako když ze sopky vyletí pára a nedojde k velké erupci.
S nepříjemným mrazením jsem uvažoval o tom, že film snad sopku udrží v relativním klidu, a já si musím na ty malé výbuchy páry zvyknout. Budu je muset přijímat jako bezpečnostní ventily snižující tlak. Ani trochu jsem si nepřál, aby vybuchl bez zábran. No co, říkal jsem si, tak třeba ještě někde spadnu ze schodů. Musím si dávat dobrý pozor, kdy a kam jdu.
Princezna stála na balkoně, zachumlaná v kožichu, sama a mlčenlivá.
Šel jsem k ní. Dívala se doprázdna a zkrušovaly ji neveselé myšlenky, to bylo vidět.
„Princezno..."
Otočila se a zaostřila na mne.
„Nevzdávejte to," řekl jsem.
Napřímila hrdě záda, jako na znamení, že se nevzdá. „Ne," řekla. , Je Helikon v pořádku?"
„Dusty říká že ano."
„To je dobře," povzdechla si. „Nevíte, co nám vlastně běží příští týden? Já mám nějak v hlavě prázdno."
Já toho v hlavě taky moc neměl. „Icefall má běžet ve čtvrtek v Lingfieldu."
Jak se stalo, že Helikon upadl?" zeptala se, a já jí vysvětlil, že kůň v tom byl nevinně, že ho podrazil jiný.
„Šel už docela spořádaně," dodal jsem. „Dospívá a je snáz ovladatelný. Příští týden ho vezmu na cvičné překážky, aby se mu vrátila sebedůvěra."
Aspoň trochu jsem ji v ten neveselý den potěšil, to na ní bylo vidět. Nezeptala se mne, jak se cítím, nikdy se neptala. Vycházela z předpokladu, že následky pádu jsou věc ryze osobní a nikomu do nich nic není, nechtěla se vtírat. Zaujala ten postoj, protože sama byla tak velice uzavřená. Mně to nevadilo, naopak. Nesnesl bych, kdyby někdo kolem mne poskakoval a litoval mne.
Šli jsme za Litsim, Danielou a Beatricí dovnitř na čaj. Pak se tam objevil lord Vaughnley. Chodil v tu dobu za princeznou skoro pravidelně.
Tvářil se ustaraně, ale jakmile mne zahlédl, jak klidně popíjím čaj, upokojil se. Po několika minutách mne nenápadně odlákal od ostatních do odlehlého koutu. Poděkoval jsem mu za materiály, které mi včera poslal.
„Za co že? Ach tak..., ale příteli, opravdu nemáte zač děkovat, opravdu není zač. Chtěl jsem s vámi mluvit o něčem docela jiném. Totiž obávám se, že se cosi muselo vyzradit..., je to velmi nepříjemné."
„Co se vyzradilo?" zeptal jsem se nechápavě.
„Ten film o Maynardu Allardeckovi, který jste pořídil."
Po zádech mi přeběhl mráz. Film měl zůstat utajený, to bylo životně důležité!
„Obávám se," pokračoval lord Vaughnley, „že Allardeck ví, že jste jednu kopii poslal na ministerstvo. Ví tedy, že definitivně ztrácí naději na povýšení do šlechtického stavu a že jste to způsobil vy." Ustaraně se usmál, ale neodpustil si novinářský závěr: „Nikdy sir Maynard, nikdy lord Allardeck, zásluhou Kita Fieldinga."
„Jak se to sakra mohl dozvědět?"
„To já nevím," řekl lord Vaughnley rozpačitě. „Ode mne určitě ne, příteli, to vás mohu ubezpečit. Nikdy jsem o tom nikde slovo neztratil. Ale znáte to, začne se o tom jaksi šeptat..., narážky..., snad někdo z ministerstva..., já opravdu

nevím.“
Zachmuřeně jsem se na něho zadíval. „Jak dlouho už to ví?“ zeptal jsem se.
„Snad od minulého týdne.“ Nešťastně potřásl hlavou. „Já se to doslechl dnes dopoledne při jednání výboru té dobročinné společnosti, ve které jsme s Allardeckem oba členy. On je předseda, samozřejmě. To je ta dobročinná společnost pro podporu pozůstalých po státních zaměstnancích v nouzi, jestli si vzpomínáte.“
Vzpomínal jsem si velmi dobře. Právě pomocí dobročinnosti k pozůstalým po státních zaměstnancích v nouzi se Maynard pokoušel vyšplhat mezi urozené.
„Doufám, že nikdo z té vaší společnosti film neviděl?“ zeptal jsem se polekaně.
„Ne, ne, to ne, příteli. Jen se tam ví, že něco takového existuje. Jeden z členů, jak jsem pochopil, se na to Allardecka zeptal.“
No nazdar, pomyslel jsem si. Malou prasklinou může vytéct hodně vody.
„Řekl jsem si, že byste to měl vědět,“ pokračoval lord Vaughnley. „Nezapomeňte, příteli, že já na tom filmu nemám o nic menší zájem než vy. Kdyby se úplně zveřejnil, přestal by působit jako zábrana.“
„Maynard by přišel o svou pověst.“
„Byl by schopen obchodovat i bez ní.“
„Jsou jen dvě kopie, které jsem dal z ruky, jednu máte vy, jednu jsem poslal na ministerstvo. Další tři mám v bance v trezoru. Pokud ten film nezveřejníte vy nebo ti lidé z ministerstva..., ale ne, ti by to neudělali, dělají se vším tajnosti.“
„V každém případě jsem si řekl, že byste to měl vědět.“
„Jsem rád, že to vím.“
Tím se mnohé vysvětluje, pomyslel jsem si. Proto se Maynard v posledních dnech chová tak podivně. Když uvážím, jak musí běsnit, pak to, že mne shodil ze schodů, je příklad nevšedního sebeovládání.
Stejně..., mám přece stále ten film a Maynard jistě nestojí o to, aby ho kdekdo viděl, i teď když ví, o co jsem ho tím filmem už připravil.
Lord Vaughnley se omluvil princezně, že si na tak dlouho přivlastnil jejího žokeje, a pak se mne zeptal, jestli mne ještě zajímá Nanterre a jestli stojím o další informace.
„Určitě,“ řekl jsem. Přikývl a dodal, že možná ještě něco někde vypadne z počítače.
„Potíže?“ zeptal se Litsi, když lord Vaughnley odešel.
„Potíže s Allardeckem, ne s Nanterrem,“ ušklíbl jsem se.
‚Ale Fieldingové mají s Allardecky potíže už celá staletí. Nanterre je teď mnohem aktuálnější.“
Potom jsme se společně dívali na poslední dostih, já víceméně duchem nepřítomný. Pak jsme se vydali na cestu domů. Litsi i Daniela zhrdli rollsem a prohlásili, že jedou se mnou.
Cestou na parkoviště jsem se několikrát zastavil, abych trochu ulevil bolavé noze. Nikdo to nekomentoval, ale když jsme došli k mému vozu, prohlásila Daniela kategoricky: „Řídím já. Můžeš navigovat.“
„Při automatické převodovce nemusím mít nohu na spojce,“ namítl jsem.
„Povídám, že jedu já,“ odsekla. „Nepojedu tvým vozem poprvé.“ Byla to pravda, už mne za podobných okolností vezla.
Sedl jsem si bez dalšího reptání na sedadlo pro spolujezdce a jen u lékárny jsem Danielu poprosil, aby mi zastavila.
Zastavila a zeptala se: „Co ti mám koupit? Jdu pro to.“
„Pružné obinadlo a minerálku.“
„Aspirin?“
„Ten mám tady v přihrádce.“
Zaběhla rychle do lékárny a vrátila se s nákupem. Hodila mi sáček s věcmi do klína.
Obrátila se k Litsimu, a jakmile vyrazila na Londýn, začala mu trpce a břitce vyprávět: „Chceš znát scénář? Já ti to povím. Stáhne si kotník obinadlem a obloží ledem, aby moc neotekl. Po těle mu do zítřka naskáčou černé modřiny ve tvaru podkov a všechno ho bude bolet, přitom si bude přát, aby to nikdo neviděl, aby si nikdo nevšiml, že sotva chodí. Když se ho zeptáš, jak se cítí, řekne, že cítí všechna nervová zakončení. Nechce, aby ho někdo litoval. Stydí se za zranění, je mu trapně, dělá, co může, aby je ignoroval.“
Když domluvila, poznamenal Litsi: „Zdá se, že ho dobře znáš.“
To ji umlčelo. Jela dál s potlačeným vztekem a trvalo dost dlouho, než z ní vyprchal.
Spolykal jsem pár aspirinů a zapil je minerálkou. Uvažoval jsem o tom, co Daniela řekla. Litsi měl pravdu, znala mne dobře. Bohužel jsem ale měl dojem, že toho lituje.

Po chvíli se mne Litsi zeptal: „Kite, tys mi vlastně nikdy nevysvětlil, proč se Maynard Allardeck tak dopálil, když princezna řekla, že její koně v Sandownu vždy běží dobře. Na tom přece vůbec nic není?“
„Skromnost mi brání v odpovědi,“ usmál jsem se.
„Tak ji přemoz.“
„Ona mi tím vyslovila pochvalu, a to se Maynardovi pranic nelíbilo.“
„Chceš říct, že její koně dobře běží, protože to s nimi tak umíš?“
„Řekněme, že mám potřebnou zkušenost.“
„Ten člověk je blázen,“ řekl Litsi.
Maynard byl opravdu nebezpečný. Nijak mne netěšilo pomyšlení, že na vraždu si člověk taky může někoho najmout za peníze. Řekl jsem si, že je lepší se takovými strašáky nezabývat, a zeptal se radši Daniely, jestli se jí podařilo utrousit před Beatricí, že má v pondělí poslední noční.
Daniela se po dost dlouhé odmlce přiznala že ne.
„To mě mrzí, mělas to před ní říct,“ řekl jsem ustaraně. „Slíbilas mi to.“
„Já jí to říct nemůžu..., to nejde..., co kdyby tě Nanterre zastřelil?“ „Žádný strach, nezastřelí mne. Ale jestli ho nenachytáme..., princezna mi dnes řekla, že kdyby Roland musel podepsat tu smlouvu se zbraněmi, aby nás uchránil, umřel by hanbou, doslova. Prý by pak už nechtěl žít. Má hrozný strach, aby to nevzdal..., ona ho má moc ráda... chce, aby žil. Takže Nanterra musíme zneškodnit, a to co možná nejdřív.“
Asi pět kilometrů bylo ticho. Daniela mlčela. Nakonec promluvil Litsi.
„Já to Beatrici řeknu,“ prohlásil odhodlaně.
„Ne!“ bránila se Daniela.
„Včera v noci zabil Nanterre dalšího z princezniných koní. Princezna si nepřeje, aby se to Roland dozvěděl,“ řekl jsem. „Taky nechce, aby se to dozvěděla Beatrice, protože ta by mu to hned donesla.“
Oba polekaně vydechli.
„Pak už se nedivím, že byla tak smutná,“ řekl Litsi. „Já nejdřív myslel, že je to jen kvůli Helikonovu pádu.“
„O kterého koně přišla?“ zeptala se Daniela.
„O Cola, jel jsem ho v Ascotu.“
„Toho, co málem vyhrál?“ zeptal se Litsi.
„Toho, co se připravoval na Zlatý pohár,“ řekla Daniela. Nadechla se. „Jestli Litsi řekne Beatrici, že mě v pondělí povezeš naposledy, nepopřu to.“
Strávili jsme další stísněný večer doma. Roland byl u večeře a konverzace vázla, protože jsme stále mysleli na to, o čem se smí a nesmí mluvit.
Litsimu se zdařilo zcela přirozeně mezi řečí sdělit Beatrici, že pro Danielu pojedu v noci naposledy v pondělí, protože pak už Daniela noční mít nebude. Princeznu ta novinka nemálo překvapila.
Beatrice do sebe příslušnou informaci vstřebala velice uspokojivě. Podívala se na mne a já skoro viděl, jak se jí v hlavě roztočila kolečka a jak si v ní pečlivě zaznamenává kritický čas a místo.
Napadlo mne, jestli vůbec tuší, na čem se chce podílet. Bylo mi jasné, že je ochotná připravit jakoukoli past, aby se mne zbavila, ale taky jsem věděl, že nemá tušení ani o Colově smrti, ani o útoku na Litsiho. O tom jsme se nesměli ani zmínit, protože kdyby o tom věděla, ihned by to řekla svému bratrovi a on by takový nátlak už neunesl, nebo by ona naopak podlehla nevítaným výčitkám svědomí a past by nenalíčila.
Beatrice byla vskutku klíčová figura. Buď nám mohla všechno vyhrát, nebo prohrát.
Nanterre se ten večer zase neozval. Ani se neozval nikdo na můj inzerát, přestože už vyšel v dostihových novinách a v Towncrieru dva dny po sobě a na nápadném místě. Ten, kdo tehdy Litsimu fingovanou zprávu předal, buď inzerát neviděl, nebo se přihlásit nechtěl.
No co, říkal jsem si zklamaně, když jsem se belhal do postele, tak to nevyšlo, i když se mi to zprvu zdálo jako docela dobrý nápad. Ale to se Evě asi taky zdálo, když chtěla od Adama, aby jí utrhl jablko.
Dawson mi zavolal domácím telefonem příští ráno před sedmou. „Máte hovor,“ řekl.
Ne, to snad ne! Proboha, přece ne znovu!
Sahal jsem po telefonu s opravdovým strachem, měl jsem co dělat, aby se mi netřásla ruka.
„Poslouchejte,“ ozval se cizí hlas. „Ten vzkaz pro Danielu..., já nechci nepříjemnosti, ale to s tou odměnou, to se myslí jako vážně?“

17
Měl jsem sucho v ústech. „Ano, to se myslí úplně vážně.“ „Kolik?“
Zhluboka jsem se nadechl, bál jsem se tomu věřit, srdce mi bušilo. „Hodně.

Záleží na tom, kolik mi toho řeknete. Rád bych se s vámi sešel.“
„To teda nevím...,“ řekl neochotně.
„Odměna by byla vyšší,“ řekl jsem, „a přinesl bych peníze s sebou.“ Už se mi dýchalo líp a ruce se mi přestávaly třást.
„Já nechci žádný nepříjemnosti.“
„Nebudete žádné mít. Řekněte mi, kam za vámi mám přijet, a já přijedu.“
„Jak se jmenujete?“ zeptal se.
Po vteřinovém zaváhání jsem řekl: „Christmas.“
„Tak dobrý, pane Christmas, ale když se máme sejít, tak teda aspoň | za stovku.“
Mluvil útočně, podezíravě i opatrně. Zvláštní směs.
„Ano, souhlasím.“
„Na prkno, v hotovosti.“
„Dobře.“
„A když vám řeknu to, co chcete vědět, tak chci jednou tolik.“
„Pokud mi povíte pravdu, tak ano.“
„Hm,“ zahučel nevlídně. „Tak teda..., vy jste v Londýně, že jo? Tohle je londýnský číslo.“
„Ano.“
„Tak se teda sejdeme v Bradbury,“ řekl. „Dole ve městě, ne na závodišti. Koukejte tam bejt ve dvanáct, budu na vás čekat v hospodě..., jmenuje se Kings Head a je asi vpolovině High Street.“
„Přijdu tam. Jak vás poznám?“
Uvažoval a hlasitě přitom oddechoval. „Budu mít v ruce Sporting Life s vaším inzerátem.“
„A... vy se jmenujete...?“
Na tuhle otázku už měl odpověď připravenou. „John Smith,“ řekl rychle. „Tak se teda uvidíme, pane Christmas, platí?“
„Ano.“
Zavěsil. Ležel jsem v posteli a byl jsem spíš ustaraný, než abych se radoval. Ryba sice zabrala, ale háček ještě nedržel dost pevně. Ryba jen okusovala vnadidlo, opatrně a podezíravě. Tiše jsem doufal, že se ten člověk opravdu v určeném čase na dané místo dostaví, a že to opravdu bude ten člověk, kterého potřebuju.
Mluvil, jako by byl z venkova, nehovořil žádným dialektem, ale docela stejně jako všichni lidé v okolí Lambournu, v Berkshiru, kde jsem žil. Nezdál se mi zvlášť chytrý ani rafinovaný a podle částky, o kterou si řekl, jsem si snadno udělal představu o jeho příjmech a nárocích.
Velká odměna... Když jsem nic nenamítal proti částce sto liber, rychle ji zdvojnásobil. Pro toho člověka zřejmě dvě stě liber bylo hodně peněz.
Byl to sázkař, určitě. Litsi přece říkal, že tehdy měl v ruce dostihové noviny, Knihu formy a kolem krku dalekohled. Teď už mi bylo jasné, že sázel v malém, hazardér, pro kterého výhra jednoho sta liber představovala terno. Asi bych měl být rád, že nesází po stovkách, protože pro někoho takového by „velká odměna“ představovala tisíc liber.
Ulevilo se mi. Pak jsem se odhodlal vstát, což není po těžkých pádech nikdy snadné, jde to vždy pomalu a skřípavě. Pytlíky s ledem se přes noc proměnily v pytlíky s vodou, ale kotník už nebyl tak oteklý. Sundal jsem si obinadlo, prohlédl si tmavnoucí modřiny a znovu si nohu zavázal. Vešel jsem se do boty a to byla výhra.
V kalhotách, košili a svetru jsem sjel výtahem do suterénu a šel si ukrást další kostky ledu z lednice. Nastrkal jsem je do polyetylenových sáčků, které jsem si nacpal za ponožku. Vtom se ve dveřích zjevil Dawson v županu. Šel se podívat, co se děje v jeho kuchyni, a když mne viděl, jen povytáhl obočí, stejně jako včera večer, kdy jsem mu ukradl všechen led, co v domě byl.
„Udělal jsem dobře, když jsem ten hovor přepojil na vás?“ zeptal se.
„Udělal jste velmi dobře.“
„Ten člověk řekl, že se to týká inzerátu a že spěchá, protože volá z budky.“
„Vážně volal z budky?“ Stáhl jsem si nohavici přes vycpanou ponožku. Cítil jsem, jak už chlad začíná pronikat obinadlem.
„Ano, bylo slyšet, jak to tam klape. Poslyšte, neudělají se vám takhle omrzliny?“
„Zatím se mi to nikdy nestalo.“
Pak mi Dawson rezignovaně ohlásil, že budu mít snídani připravenou za půl hodiny v ranní jídelně. Poděkoval jsem mu a šel vzbudit Litsiho. Ten mi celý rozespalý oznámil, že v neděli začíná žít až v deset.
„Zabrala nám ryba,“ ohlásil jsem mu a vyprávěl o Johnu Smithovi.
„Víš s jistotou, že to není past nastražená Nanterrem?“ zeptal se Litsi. Rázem byl vzhůru. „Nezapomeň, že Nanterre si možná ten inzerát taky přečetl. Třeba

chytá na návnadu on tebe..., ale to tě asi taky napadlo.“
„Ano, napadlo. Ale ten John Smith na mě dělal dojem, že nehraje. Kdyby šlo o past, mluvil by s větší suverenitou.“
Litsi se zamračil. „Jedu s tebou.“
Zavrtěl jsem hlavou. „Bylo by to sice příjemné, ale Sammy má volno, protože jsme všichni doma, a kdybychom odjeli oba...“
„Dobře,“ přikývl. „Ale nelez na žádnou terasu. Co dělá kotník? Nebo se nesmím ptát?“
„Už je to tak napolovic v pořádku. Daniela trochu přehání.“
„Ani se mi nezdá.“ Prohrábl si vlasy. „Máš dost peněz pro toho Johna Smithe?“
„Mám, u sebe doma. Stavím se tam cestou. Vrátím se nejspíš během odpoledne.“
„Když všechno dobře dopadne,“ dodal suše.
Po obzvlášť pečlivé kontrole vozu jsem vyjel do Lambournu. Jistě, bylo dobře možné, že John Smith byl návnada, i když mně se zdálo, že to je málo pravděpodobné. Nanterre by musel najít zatraceně dobrého herce, aby sehrál tak věrohodně reakci pana Smithe se všemi jemnými odstíny, sám by nikdy nedokázal napodobit jeho způsob řeči. John Smith mohl taky být někdo, kdo se pokoušel ze mne vylákat odměnu a nic za to, mohl to být podvodník, ale nebezpečný se mi nezdál.
Doma u mne byla zima a neútulno. Prohlédl jsem si poštu, co se mi tam od pondělka nahromadila, vybral důležitější dopisy a staré noviny a zbytečnosti jsem vyhodil do koše na papíry. Prolistoval jsem noviny z toho dne, nedělní, a našel jsem asi na třech místech na sportovní stránce buď celý odstavec, nebo aspoň zmínku o Colově smrti. Pisatelé se vždy taky vraceli ke smrti Cotopaxiho a Cascadea a zdůrazňovali nevyjasněnou otázku, kdo a nikoli proč koně zabíjel.
Pokud jsem věděl, tak Beatrice od svého příjezdu anglické noviny nikdy nečetla a já jen doufal, že u toho setrvá a nedá se do čtení našeho tisku právě dnes.
Vyzvedl jsem si doma taky nějaké věci. Čisté oblečení, hotové peníze, dopisní papír, malý magnetofon (kapesní formát), prázdné kazety, a v neuspořádané zásuvce jsem vyhledal několik fotografií.
Naložil jsem do vozu taky videokameru, kterou jsem používal, když jsem natáčel film o Maynardovi, videokazety a baterky. Neměl jsem vlastně v plánu videokameru použít, vzal jsem ji s sebou spíš jen tak „pro všechny případy“. Pak jsem si došel do kuchyně pro takovou malou šikovnou věc, kterou se dá auto nastartovat na dálku. Fungovalo to jako vysílačka, přijímač byl ve voze napojený na startér. Mám rád takové hračky a tahle se obzvlášť hodila za mrazivého počasí, člověk si mohl nastartovat a zahřát motor doma, v teple, než se sám vrhl do sněhové vánice.
Pak jsem si přehrál vzkazy ze záznamníku a vyřídil, co bylo třeba. Než jsem se vydal do Bradbury, ještě jsem si nacpal za ponožku čerstvé pytlíky s ledem. K cíli jsem dojel deset minut před domluvenou hodinou.
Zjistil jsem, že hospoda Kings Head je malý zděný domek z nedávných let, a že je to převážně pivnice. Žádné kouzlo zašlých časů, dřevěné trámy, starodávné půllitry, tlumená světla. Taky žádné parkoviště. Tím vším naopak oplýval hostinec Bradbury Arms na protější straně hlavní ulice malého městečka.
Zaparkoval jsem u chodníku a vešel do výčepu Kings Head. Byl tam terč na šipky, nízké stoly a lavice a chudě vybavený pult.
Ani jeden zákazník.
Zkusil jsem to vedle v baru, kde byly rádoby elegantní skleněné stolky se skleněnou deskou a celkem pohodlná dřevěná křesílka. Nikde nikdo.
Pak se u baru objevil nějaký člověk a zeptal se mne, co si dám. , „Malé pivo.“ (Načepoval mi a já zaplatil.
Usadil jsem se a položil na skleněnou desku stolku před sebe objemnou obálku, obsahující fotografie Henriho Nanterra, které jsem získal od lorda Vaughnleyho, magnetofon, další čtyři fotografie, dva svazky bankovek ve dvou obálkách a dopisní papír. Na Johna Smithe jsem měl všechno připravené, ale John Smith nikde.
Do baru vešlo několik místních lidí, znali se navzájem, u barmana si objednali „jako vždycky“ a po mně, po „cizinci“ se zvědavě ohlíželi. Ani jeden z nich neměl v ruce noviny. Nebyla mezi nimi ani jedna žena. Zvláštní.
Pak jsem slyšel, jak se někdo strefuje šipkami do terče ve výčepu. Vzal jsem obálku a pivo a šel se tam podívat.
Mezitím tam přišli tři lidé. Dva si hráli se šipkami, třetí seděl u stolu a díval se na hodinky.
Vedle něho ležel jeden Sporting Life tak, aby bylo vidět můj inzerát.
Oddechl jsem si. Šel jsem si sednout vedle toho člověka, aby mezi námi zůstaly ty noviny.
„Pan Smith?“ oslovil jsem ho.

Nervózně sebou trhl, přestože mě sledoval, jak se k němu blížím.
Mohlo mu být možná padesát, měl světle hnědou bundu na zip, černé vlasy pečlivě sčesané přes pleš a smutně zahnutý nos, jako by mu ho někdo kdysi rozbil. Budil dojem nespokojeného, neúspěšného člověka.
„Já jsem Christmas," představil jsem se.
Zadíval se na mne a zamračil se. „Já bych vás měl znát, ne?"
„Je to možné. Dal byste si něco k pití?"
„Dojdu pro to," řekl. Rychle se zdvihl a šel k baru. Odtamtud si mne podezíravě prohlížel. Já sáhl do obálky a zapnul magnetofon. Taky jsem vytáhl první obálku s bankovkami a položil ji na stůl vedle své sklenice.
Po chvíli se vrátil s půllitrem a dobrou třetinu vypil na jeden zátah.
„Proč kulháte," zeptal se a odložil sklenici. Byl ve střehu.
„Zvrtl jsem si kotník."
„Vy jste ten žokej, Kit Fielding."
Vycítil jsem, že ho to vyplašilo, proto jsem mu rychle přisunul pod ruku první obálku s penězi, abych si ho zavázal, aby se nedal na útěk.
„Stovka v hotovosti na prkno," řekl jsem.
„Já za nic nemůžu," bránil se útočně.
„To já vím, klidně si ty peníze vezměte."
Natáhl velkou kostnatou ruku, vzal si kořist a pečlivě přepočítal. Pak si obálku zastrčil do vnitřní kapsy.
„Tak povídejte," vybídl jsem ho.
Ještě se mu do toho nechtělo. Byl nesvůj, věděl, co se stalo, jak a proč, a musel se s tím napřed vyrovnat.

„Poslouchejte, já bych nerad, kdyby se tohle někdo dověděl..." Byl hodně rozčilený. „Já fakt nevěděl, jestli jo, nebo ne..., viděl jsem ten inzerát už v pátek..., ale abych pravdu řek, já správně na těch dostihách vůbec neměl bejt. Já vám tady teď říkám, že jsem tam byl, ale nerad bych, kdybyste to někomu povídal."
„Hm," zahučel jsem nezávazně.
„Totiž, že jo, nějaká ta nezdaněná pětka by mi přišla vhod, to je jasný, že jo. Tak jsem si řek, že když vám to stojí za tu stovku, tak nakonec proč ne."
„Tady mám další," ukázal jsem na hnědou obálku. „Stačí, když mi řeknete, jak to bylo."
„Teda já měl bejt správně v práci. Tak jsem jako filmoval, že mám chřipku. Teda, kdyby na to šéf přišel, tak se nic neděje, von by mě nevyhodil, jen by mi vynadal, ale mně jde vo to, aby se to nedomákla ta moje, je vám to jasný? Vona myslela, že jsem v práci. Přišel jsem domů jako jindy. Vona by s tím strašně nadělala, kdyby věděla, že jsem se ulil a kam. Vona je proti sázení, ale jak. Rozumíte mi?"
„Ano, a vy si rád trochu vyrazíte, že?"
„No na tom přece není nic zlýho."
„Ne."
„Moje neví, že tu jsem," vysvětloval., Já normálně chodím do jiný hospody. Řek jsem jí, že jedu do Bradbury pro něco do auta. Musím vyměnit olej a jedu koupit filtr. Takže, jako že my dva se setkali, to se nesmí dovědět, jasný? Já vám dneska ráno volal, když jsem šel se psem. Takže bych byl moc nerad, kdyby se to provalilo."
Trochu provinile jsem si vzpomněl na svůj malý magnetofon schovaný v obálce a bylo mi jasné, že by se výřečnost pana Smithe vmžiku vypařila, kdyby tušil, že ho mám. Naštěstí patřil mezi lidi, které ani ve snu nenapadne, že by se něco takového mohlo někde skrývat.
„To se určitě neprovalí, pane Smithi," ubezpečil jsem ho.
Když jsem vyslovil jeho jméno, zase to s ním trhlo.
„Víte, já se tak ve skutečnosti nejmenuju, to vás jistě napadlo. Ale myslím si, že když nebudete vědět, jak se jmenuju, bude to lepší, že jo."
„Ano."
Vypil pivo a otřel si rty hnědým kostkovaným kapesníkem. Ti dva hosté, kteří se strefovali do terče šipkami, toho mezitím nechali a odešli, takže jsme ve strohé místnosti zůstali sami.
„Díval jsem se na koně v padoku," vyprávěl, „a zrovna jsem se chystal jít za bookmakerama, když ke mně přišel ten chlápek s tím, že mi dá pět liber, když vyřídím vzkaz."
„Pět?"
„Jo. Tak teda povídám že jo, dejte deset a vyřídím, co chcete. Nebyl zrovna nadšenej, šeredně se na mě podíval, ale nakonec ty prachy vypláznul. Deset liber. To znamenalo, že si vlastně vsadím zdarma, je vám to jasný?"

„Ano.“
„Pak ten chlápek povidá, že jen chce, abych šel za jedním člověkem, co mi ho ukáže, a abych tomu dotyčnýmu vyřídil, že mu Daniela vzkazuje, aby se šel podívat nahoru na vyhlídkovou terasu.“
„Takhle přesně to řekl?“
Jo. Musel jsem to po něm dvakrát vopakovat. Pak mi dal ty prachy a ukázal na nóbl člověka v tmavým kabátě. Než jsem se stačil votočit, tak zmizel. Ale jakýpak copak, že jo, zaplatil mi, abych vyřídil vzkaz, tak jsem to šel vyřídit. Nic jsem na tom špatnýho neviděl. Vono se na tom fakt nezdálo nic špatnýho. Já teda věděl, že ta vyhlídková terasa ještě není votevřená, ale nakonec, když tam chtěl jít, jeho věc, ne?“
„Ano.“
„Tak jsem teda ten vzkaz vyřídil a ten nóbl člověk mi poděkoval a já si šel k bookmakerům vsadit pětku na Applejacka.“
Pan Smith byl rozený smolař. Jel jsem tehdy Pinkeyho a Applejack byl druhý.
„Vy nepijete,“ řekl a zadíval se na moji netknutou sklenici.
Po pivě se tloustne... „Chcete to pivo?“ nabídl jsem mu.
Bez okolků si sklenici vzal a hned se napil.
„Poslyšte,“ řekl pak. „Radši mi rovnou povězte..., ten člověk, co z tý terasy spadnul, byl to ten, co jsem mu předal ten vzkaz?“ Tvářil se úzkostlivě, skoro jako by prosil, že nechce slyšet to, co nejspíš uslyší.
„Obávám se že ano.“
„Já si to hned myslel. Teda, já ho neviděl, když padal, byl jsem vpředu u bookmakerů, rozumíte? Ale pak jsem slyšel, jak si vo tom lidi povídaj, a něco vo kabátech a tak..., nebyl jsem z toho moc chytrej. Teprve druhej den, když vo tom psali ve všech novinách.“ Potřásl hlavou. „Já musel bejt zticha, že jo, protože já jsem vlastně na těch dostihách jako nebyl, když jsem to doma neřek, že jo.“
„Těžká situace.“
„Já přece nemůžu za to, že z tý terasy spadnul,“ řekl dotčeně. „Tak jsem si řek, co budu komu vykládat, zticha budu. Třeba ho shodila dolů ta Daniela. Třeba to byl její muž a třeba mi za ten vzkaz zaplatil její milenec, aby se ho zbavili. Je vám to jasný, jak to myslím?“
Bylo mi to jasné a měl jsem co dělat, abych se nerozesmál.
„Já se nechtěl do ničeho zaplíst, hlavně ne s policajtama. Nakonec, ten člověk se nezabil, samozřejmě teda díky vám, takže vlastně vo co šlo, že jo.“
„Toho člověka nikdo neshodil,“ řekl jsem. „Prostě jen ztratil rovnováhu na nějakém houpavém prkně, co se tam nahoře po zednících povalovalo. Vyprávěl mi to.“
„Jo tak,“ řekl anonymní pan Smith trochu s úlevou, trochu se zklamáním, že se nezapletl do zločinu lásky.
„Toho pána jen velmi zajímalo, odkud se vzal ten vzkaz. Rád by věděl, kdo vám vzkaz předal, proto jsme se rozhodli podat ten inzerát.“!
„Takže vy toho pána znáte?“
„Teď ano.“
„Aha.“
„Ten člověk, co vám dal ten vzkaz...,“ řekl jsem jakoby nic, „uměl byste ho popsat?“
Málem jsem zadržel dech. Pan Smith ale správně odhadl, že to je klíčová otázka a zadíval se významně na obálku. čekal na honorář.
„Dostanete další stovku,“ řekl jsem, „když toho člověka popíšete!
Konečně v něm uzrálo rozhodnutí. „Nebyl to Angličan, A byl takovej vostrej, měl vostrej hlas a vostrej nos.“
„Vybavujete si ho jasně?“ Velmi se mi ulevilo. „Myslíte, že byste ho poznal, kdybyste ho viděl?“
„Jo tak vo tomhle přemejšlím už vod čtvrtka,“ řekl. „Počítám, že bych ho poznal.“
Bez dlouhého váhání jsem z hnědé obálky vyjmul pět fotografií. Všechny byly stejně velké, lesklé, černobílé, na všech bylo předávání ceny vítězi dostihu. Na čtyřech byl v roli vítězného žokeje Fielding, z toho na dvou byla jen žokejova záda. Lepší kontrolní sérii jsem v tak krátkém čase nemohl dát dohromady.
„Kdybyste si prosím prohlédl tyhle fotografie, jestli ho tam někde neuvidíte.“
Vytáhl z kapsy brýle a nasadil si je na plochý nos. Vypadal všedně, ale nijak nešťastně.
Vzal si ode mne fotografie a jednu po druhé si pečlivě prohlížel. Nanterra jsem zařadil jako čtvrtý obrázek. Nezarazil se, odložil fotografii a sáhl po páté. Pak všechny odložil na stůl a já jen doufal, že není vidět, jak jsem zklamaný.
„Je tam,“ řekl vážně pan Smith.
Napjatě jsem čekal, co bude dál. Pokud opravdu Nanterra poznal, byl jsem

odhodlaný přistoupit na jakoukoli hru, kterou si vymyslí.
„Poslyšte, vy jste Kit Fielding, že jo?“ Tvářil se, jako by se sám lekal vlastní troufalosti. „Takže hluboko do kapsy asi nemáte, co? A ten pán, co z tý terasy spadnul, asi taky není zrovna chudej. Rozumíme si? Dejte mi ještě sto padesát a já vám ukážu, kterej to je.“
Zhluboka jsem vydechl. Pak jsem předstíral, že chvíli váhám.
„Dobře,“ řekl jsem nakonec. „Tak tedy za sto padesát.“
Vzal fotografie a jistou rukou sáhl po té, na které byl Nanterre., Je to tenhle,“ ukázal.
„Tady máte vašich sto padesát liber.“ Podal jsem mu druhou malou obálku se sto librami, vytáhl z kapsy náprsní tašku a z peněz, které jsem v ní měl, jsem ještě odpočítal padesát. „Děkuju vám,“ řekl jsem.
Přikývl a zase si peníze pečlivě uložil jako předtím.
„Pane Smithi, kdybych vám nabídl další stovku, co byste byl ochoten pro mne udělat?“
Díval se na mne přes brýle. „Jako jak?“ Bylo zcela jasné, že zamítavý postoj je mu dosti vzdálený.
„Kdybych napsal na papír jednu větu,“ řekl jsem, „byl byste ochoten se pod ni podepsat? Stačí, když napíšete John Smith.“
„Jakou větu?“ zeptal se už zase vyplašeně.
„Víte co, já to napíšu, vy si to přečtete a sám se rozhodnete, jestli to chcete podepsat nebo ne.“
„Za stovku?“
„Ano.“
Vytáhl jsem obyčejný list obyčejného dopisního papíru, připravil si pero a napsal:
Na dostizích v Bradbury (datum) jsem byl požádán předat vzkaz v tom smyslu, že Daniela chce, aby jistý člověk přišel na vyhlídkovou terasu. Člověka, který mne o předání vzkazu požádal, poznávám na snímku, který jsem označil.
Podal jsem list papíru panu Smithovi. Přečetl si text. Nebyl si jistý, co by mu mohlo hrozit, když se pod text podepíše, ale sto liber je sto liber.
„Mám se podepsat jako John Smith?“ zeptal se.
„Ano. Ale s rozmachem, aby to bylo jako podpis.“
Podal jsem mu pero. Bez dalšího váhání se podepsal.
„Výborně.“ Vzal jsem mu list papíru z ruky a uschoval ho do obálky spolu se všemi pěti fotografiemi. Pak jsem znovu vytáhl náprsní tašku a odpočítal sto liber. Viděl jsem, jak pan Smith lačně hledí na bankovky, které mi zbývaly.
„Mám tam ještě sto padesát liber. Kdybyste si je vysloužil, dalo by vám to se vším všudy, když si to sečtete, pět set.“
Tahle hra se mu začínala líbit. Řekl: „Co byste za ty prachy chtěl?“
„Vaše skutečné jméno a adresu, abych si ušetřil námahu a nemusel vás sledovat domů. Rád bych, abyste mi to napsal na jiný papír.“
Vytáhl jsem z velké hnědé obálky další list papíru. „Máte ještě moje pero,“ upozornil jsem Smithe. „Tak buďte tak hodný a pište.“
Zatvářil se, jako by dostal palicí do hlavy.
, Já přijel autobusem,“ hlesl.
„I autobus je možné sledovat.“
Skoro jako by se mu dělalo nevolno.
„Neřeknu vaší ženě, že jste byl na dostizích,“ uklidňoval jsem ho „Když mi napíšete jméno a adresu, nebudu vás muset sledovat a ona se nic nedozví.“
„Za sto padesát?“ řekl chraptivě.
„Ano.“
Napsal jméno a adresu tiskacími písmeny.
A. V. HODGES
44, CARLTON AVENUE
Widderawn, BRADBURY
„Co znamená to A. V.?“ zeptal jsem se. !
„Arnold Vincent,“ odpověděl bezelstně.
„Dobře. Tak tady máte zbývající peníze.“ Přepočítal jsem mu je. A ne abyste je hned rozházel.“
Nejdřív se zatvářil polekaně, pak se dal do rozpačitého smíchu. „To já zase tak často na dostihy jezdit nemůžu, rozumíte? Vona moje žena : moc dobře ví, kolik mám prachů.“
„Teď to neví,“ řekl jsem vesele. „Vřele vám děkuju, pane Smithi.“

18
Měl jsem spoustu času, tak jsem si řekl, že neuškodí, když si pana Smithe prověřím. Potloukal jsem se kolem, zatímco si v autoopravně kupoval olejový

filtr, a než mu přijel autobus. Pak jsem autobus nenápadně sledoval až do Widderlawnu.
John Smith vystoupil a šel do Carlton Avenue, kde si odemkl vchod dobře udržovaného řadového domku číslo 44.
Celý spokojený jsem jel zpět do Londýna. Když jsem vstoupil do haly, vycházel právě Litsi z knihovny.
„Viděl jsem tě přijíždět," řekl lenivým hlasem. (Okna knihovny vedla dozadu.)
„Jsem upřímně rád, že jsi tu." Pochopil jsem, že mne už vyhlížel.
„Nebyla to past," řekl jsem.
„To vidím."
Usmál jsem se a Litsi řekl: „Jestli se někdo tváří jako kočka, která ukradla slaninu, tak jsi to ty."
Ukázal jsem na knihovnu. „Pojd se mnou, všechno ti to povím." Vzal jsem s sebou tašku s věcmi a velkou hnědou obálku. Vešli jsme do dřevem obložené místnosti se zasklenými knihovnami, perskými koberci, tylovými záclonami a červenými sametovými závěsy. Knihovna byla podlouhlá, krásně prostorově řešená, a sloužila většinou k přijímání hostů, kteří nebyli natolik blízcí, aby je rodina zvala nahoru. Připomínala mi čekárny u exkluzivních soukromých ordinací. Litsi se mi podíval na boty. „Ty čvachtáš!" řekl užasle.
„Máš pravdu." Odložil jsem tašku a obálku a zul si levou botu. Jeden z polyetylenových sáčků se protrhl.
K Litsiho estetickému zděšení jsem druhý, nepoškozený sáček vytáhl z ponožky a vysypal z něj led do květináče s palmou. Oba prázdné sáčky jsem hodil do koše. Pak jsem si stáhl promočenou ponožku, přehodil ji přes tašku s věcmi a znovu si nazul mokrou botu. „Předpokládám, že tohle všechno fungovalo jako tvoje přenosné chladicí zařízení," poznamenal Litsi.
„Předpokládáš správně."
„Já si myslel, že to spíš chce teplo."
„Chlazení působí rychleji."
Odnesl jsem obálku ke stolku se dvěma křesly a stolní lampou. Rozsvítil jsem a sedl si. Litsi se posadil proti mně. V knihovně bylo stále šero, muselo se tam svítit prakticky celý den. Chudé světlo pošmourného šedivého dne nemělo šanci proniknout záclonami až na konec místnosti.
„Pan Smith ti to všechno poví sám," řekl jsem.
Položil jsem magnetofon na stůl, přetočil kazetu a spustil. Litsi, důstojný civilizovaný pán, naslouchal s absolutním, neskrývaným zaujetím, což u něho nebylo běžné. Ke konci nahrávky povytáhl obočí. Věděl jsem, že to je znamení, že mu něco není zcela jasné.
Ukázal jsem mu listinu, kterou pan Smith podepsal, a zatímco si ji četl, nakreslil jsem kroužek kolem hlavy Henriho Nanterra na příslušné fotografii.
„Pan Smith skutečně bydlí, kde napsal. Sledoval jsem ho až k domu, abych si to ověřil."
„Když jsi byl ale v každém případě odhodlaný ho sledovat, proč jsi mu dával těch posledních sto padesát liber?"
„Tak..., aspoň jsem nemusel od sousedů zjišťovat, jak se jmenuje." Litsi se tvářil pochybovačně. „On si to zasloužil," dodal jsem.
„Co s tím teď chceš udělat," zeptal se Litsi.
„Když budeme mít štěstí, tak..." Řekl jsem mu to.
Vděčně jsem vyjel výtahem do třetího patra k bambusovému pokoji, uklidil jsem si věci, osprchoval se a převlékl. Taky jsem si novým obinadlem převázal kotník a rozhodl se, že další ledování nebude.
Už jsem se v té vznešené místnosti začínal cítit jako doma. Beatrice už zřejmě nepomýšlela na násilnou invazi, ale nenechávala mě ani v nejmenším na pochybách, jak těžce mou přítomnost snáší. Čím líp jsem se v pokoji cítil, tím víc jsem ji chápal.
Když jsem sešel dolů na skleničku před večeří, v obývacím pokoji nebyla, našel jsem tam jen princeznu a Danielu. Litsi chystal pití.
Uklonil jsem se princezně, protože jsem ji ten den viděl poprvé. Danielu jsem políbil na tvář. „Kde jsi byl?" zeptala se lehce.
„Na rybách."
„Chytil jsi něco?"
„Ano, návnadu na žraloky."
Zadívala se na mne rozesmátýma očima. Na chviličku to byla stará Daniela, ale jen mžik. Vzal jsem si od Litsiho sklenici, kde bylo na prst skotské, a snažil se nepropadat smutku. Pak vstoupila do místnosti Beatrice. Měla skelné oči. Zůstala stát uprostřed pokoje, jako by nevěděla co dál.
Litsi jí začal připravovat koktejl, jak ho měla ráda. Napadlo mě, že by z něj byl dobrý král, ale ještě lepší barman. Měl jsem ho skutečně rád. Beatrice došla

k pohovce, kde seděla princezna, a sklesla vedle ní, jako by ji nohy neunesly.
„Prosím, Beatrice," řekl Litsi vesele a postavil před Beatrici načervenalý nápoj. „Je tam trochu worcesteru a kapka citronu." Beatrice se na skleničku nepřítomně zadívala. „Casilie," řekla stísněně, jako by jí slova vázla v hrdle. „Casilie, já byla strašná husa."
„Ale Beatrice...," brzdila ji princezna.
Beatrice se zničehonic rozplakala. Ne tiše, hlasitě vzlykala a kvílela. Princezna upadla do rozpaků, ale Litsi Beatrici přispěchal na pomoc s velkým bílým kapesníkem a útěšnými slovy.
„No tak, no tak. Povězte nám, co vás trápí, jistě to dáme nějak do pořádku, no!" Beatrice znovu zakvílela, ústa stažená do zoufalého kroužku, a tiskla si Litsiho kapesník k očím.
„Prosím tě ovládni se, Beatrice, moje milá," řekla princezna skoro přísně. „Nemůžeme ti nijak pomoct, když nám neřekneš, co se stalo."
Beatrice se ovládla a odložila poněkud divadelní projev. Byla ale opravdu nešťastná. Představení, které mělo vzbudit soucit přítomných, zcela nevyšlo, ale soucit potřebovala.
„Já si nemůžu pomoct," sušila si oči opatrně, aby si nerozmazala make up, přikládala kraj kapesníku pod dolní víčka, když sklopila horní, zůstávaly na kapesníku černé čárky. Napadlo mne, že kdo si zoufá opravdu ze srdce, si takhle oči neutírá.
„Když já byla taková husa!"
„V jakém slova smyslu, moje milá?" zeptala se princezna. Z její otázky jasně vyplývalo, že švagrovou považuje za husu obecnou už dávno.
„Já. . ., já. . . mluvila s Henrim Nanterrem."
„Kdy?" zeptal se Litsi rychle.
„Teď. Nahoře, ze svého pokoje."
„Vy jste mu volala?"
„Jistě." Pak Beatrice začala trochu uvažovat, pokud toho ovšem byla schopna. „Tedy chci říct..."
Litsi na ni nedotíral. Zeptal se jen: „Co řekl, že se vás to tak dotklo?"
„Já..., já..., on byl ze začátku tak milý, když za mnou přijel do Palm Beach..., já se v něm strašně zmýlila..., strašně."
„Co vám teď řekl?" zeptal se Litsi znovu.
„Řekl," podívala se na Litsiho vytřeštěně, „řekl, že si myslel, že se Roland zlomí, když jste málem přišel o život. . . Chtěl vědět, jak to že ne..., ale já vůbec nevěděla, že jste se mohl zabít, řekla jsem mu, že o tom vůbec nic nevím a že o tom zaručeně nevědí ani Roland, ani Casilia, a on se tak strašně rozzuřil..., řval na mě..." Potřásla hlavou. „Musela jsem si držet sluchátko od ucha..., jinak by mi snad praskl bubínek."
Princezna se tvářila ohromeně a zděšeně.
„Litsi? Co se vlastně stalo? Nikdo jste mi neřekli. . ."
„Henri se chvástal," vyprávěla Beatrice nešťastně, „že nalíčil na Litsiho nehodu a že to málem dopadlo, nebýt tady toho..., toho...," nenapadlo ji žádné vhodné slovo pro mou osobu, tak se spokojila tím, že na mne jen ukázala, „že Litsiho zachránil." Beatrice polkla nasucho. „Mě nikdy, nikdy ani ve snu nenapadlo, že by byl schopný něčeho tak hrozného..., že by opravdu dokázal někomu ublížit. A pak řekl..., řekl..., že si myslel, že Roland a Casilia jistě nechtějí přijít o další koně. . . a jak se tvářili na to, když přišel o život Col. . . , a když jsem mu řekla, že o tom vůbec nevím, tak na mne zase křičel..., řval..., byl nepříčetný..., že prý vůbec nepočítal s tím, že oba tak dlouho vydrží vzdorovat..., a že už ho to nebaví a že na ně přitlačí." Beatrice byla vskutku otřesená.
„Řekl, že se mu ten žokej pořád plete do cesty, že před něj věčně staví překážky, jako že najímá hlídky se psy a instaluje nahrávací telefony..., tak že se musí nejdřív zbavit toho žokeje. Pak prý přijde na řadu Daniela. . ., tu že připraví o krásu. . . a pak už prý Roland zaručeně podepíše." Oči měla vytřeštěné, ale už neslzela. „Prý vám to mám říct, prý mám říct Rolandovi, čím vyhrožuje. Že mám říct, že sem volal, a já to náhodou zdvihla."
Princezna, pobouřená, ale se zády rovnými jako bříza, prohlásila: „Nedovolím, abys cokoli Rolandovi řekla."
Beatrice pokračovala ve zpovědi: „Henri to pak položil a já zůstala sedět u telefonu. Říkala jsem si, že to přece nemohl myslet vážně, že by přece nemohl Daniele tak ublížit... Daniela je přece taky moje neteř, nejen Rolandova..., to bych přece nemohla dopustit, že jen tak straší..., ale on tehdy v noci Danielu opravdu honil, a ty koně skutečně zabil, chlubil se tím..., nechtěla jsem věřit, že se Litsiho pokusil zabít..., zabít! To je přece absurdní..., ale měl tak strašlivě zlý hlas..., nechtěla jsem věřit, že to je on." Otočila se prosebně k

princezně. „Casilie, já jsem hloupá, ale přece nejsem zlá!“
Poslouchal jsem její zpověď se stoupajícím neklidem. Byla by věru veliká chyba, kdyby její pozdní pokání pokazilo naše pečlivě upředené plány. Uvítal bych, kdyby i nadále odhodlaně bojovala proti nám. „Zatelefonovala jste mu pak?“ zeptal jsem se. Nerada se mnou mluvila. Neodpověděla, dokud se jí na totéž nezeptal Litsi.
„Ano, hned,“ řekla vášnivě a jako by prosila o rozhřešení. „On už tam ale nebyl.“
„Už?“ řekl Litsi.
Beatrice naladila podstatně skromnější tón: „Řekl mi, že na tom telefonním čísle už nebude. On tam stejně většinou nebyl. Totiž...“
„Kolikrát jste mu volala a v kterou denní dobu?“ zeptal se Litsi klidně.
Po krátkém zaváhání odpověděla: „Dnes a včera kolem šesté, ve čtvrtek ráno a... ve středu...,“ snažila se rozpomenout, „taky večer v šest a předtím v pondělí dvakrát, to když jsem zjistila. „Když jste zjistila co?“ zeptal se Litsi zase mírně. Zatvářila se zkroušeně. „Když jsem zjistila, jaké má Daniela auto a jakou má to auto barvu. Chtěl to vědět. Mě ve snu nenapadlo...,“ znovu zakvílela. „Nenapadlo mě, nemohla jsem tušit, že chce Danielu přepadnout..., když mi to pak řekl do telefonu, nechtěla jsem tomu věřit..., když to řekl Litsimu..., když řekl, že mladé ženy nemají jezdit v noci po Londýně samy. Danielo!“ Prosebně se k ní otočila. „Nikdy bych ti vědomě neublížila, nikdy!“
„Ve čtvrtek jste nicméně Henrimu řekla, že jedu s Danielou na dostihy do Bradbury,“ poznamenal Litsi.
„Ano, protože mě požádal, abych mu hlásila všechno. Chtěl vědět o všem, co se tady děje, každou maličkost, pokaždé, když jsme spolu mluvili. Řekl, že přece pro mě musí být důležité, aby mu to dobře dopadlo, že mu mám pomáhat, že každá podrobnost je důležitá, i ta sebemenší.“
Zeptal jsem se stejně smířlivým tónem jako Litsi: „Jak moc to pro vás bylo důležité, paní Buntová?“
Stejně ji to podráždilo. Ošklivě se na mne podívala a neodpověděla.
Litsi se zeptal jinak: „Slíbil vám Henri nějakou..., odměnu, když uspěje?“
Beatrice se nejistě zadívala na princeznu. Ta se tvářila nepřístupně a dívala se do klína. Tu by nic na světě nepřimělo, aby špehovala ve prospěch nepřítele svých hostitelů, svého bratra. Bylo mi jasné, že se velmi ovládá, aby na ní nebylo vidět pohrdání a znechucení.
„Mám rentu z kapitálu de Brescou,“ vysvětlovala Beatrice omluvně Litsimu,, jenže s tím vystačím jen tak tak, udržet si pozici v Palm Beach stojí peníze. Moje večírky kupříkladu..., nic velkého..., jen tak asi padesát dobrých přátel..., obsluha..., zaměstnávám jen jeden manželský pár, a to těžko stačí... A Henri říkal..., Henri slíbil...“ Zaváhala.
„Milion?“ napověděl jí Litsi.
„Ne, tolik ne,“ bránila se. „Řekl, že jakmile se zbraně začnou vyrábět a jakmile uzavře první větší smlouvu..., a to by prý určitě bylo do roka..., tak mi daruje dvě stě padesát tisíc... a po následující tři roky sto tisíc ročně. Není to zase tolik, ale bylo by to značné zpříjemnění...“
Večírky pro stovku lidí, pomyslel jsem si trpce. O jednu příčku výš na společenském žebříčku zámožných. Celkem by získala půl milionu dolarů. To by jí věru život usnadnilo.
„Že jsem se snažila Rolanda přemluvit, na tom jsem nic špatného neviděla,“ omlouvala se dál. „Když jsem přijela do Londýna, byla jsem přesvědčená, že to Roland podepíše a já že potom od Henriho dostanu ty hezké peníze.“
„Uzavřel s vámi písemnou dohodu?“ zeptal jsem se.
V tu chvíli si neuvědomila, že mluví se mnou. „Samozřejmě že ne, přece mi dal slovo a je džentlmen.“
Sotva to vyřkla, musela si uvědomit, že Henri Nanterre je sice všechno možné od aristokrata až po dobrodruha, ale džentlmen zaručeně není.
„Slíbil mi to,“ opakovala chabě.
Velice mi záleželo na tom dozvědět se, co všechno Nanterrovi stačila říct, než si uvědomila, do čeho se zapletla, než se v ní hnulo svědomí. Jestli neřekla všechno, co jsme chtěli, bylo po skvělých plánech. „Paní Buntová,“ začal jsem mírně, „když vám Henri Nanterre řekl, že nejdřív musí odklidit toho žokeje, řekl vám taky, kdy a jak to chce udělat? A kde?“
„Ne,“ řekla bez zaváhání a nepřátelsky se na mne dívala. „Ani se vás neptal, kdy a kde by mne našel? Jako když jste mu to řekla o Daniele a Litsim?“
Mlčela. Litsi pochopil, o co mi jde. „Beatrice, pokud jste Nanterrovi napověděla, v jaké situaci by mohl být Kit zranitelný, musíte nám to říct, opravdu.“
Vzpurně se na něho podívala. „On za všechno může,“ myslela mne, „on může za to,

že Roland zamítl Henriho plán. Sám Roland mi to řekl. A tenhle ten...," ukázala na mne, „ten mi to řekl přímo, tehdy u večeře..., všichni jste ho slyšeli..., řekl, že dokud tady bude on, postará se o to, aby Roland nic nepodepsal..., myslí si, že může všechno, vy ho všichni posloucháte... Henri tvrdí, že kdyby tu nebyl, mohlo to být vyřízené hned ten první den, ještě než jsem přijela. To on za všechno může! On dohnal Henriho ke všem těm hrozným věcem. On může za to, že přijdu o peníze. Tak když mě Henri požádal, abych mu zjistila, kdy a kde bude ten žokej sám..., tak..., slíbila jsem mu, že to zjistím a řeknu..., a to jsem udělala..., a ráda!" „Teto Beatrice, jak jsi mohla!" vykřikla Daniela. „Zabral můj pokoj," odsekla Beatrice. „Můj pokoj!" Chvíli bylo ticho. Pak jsem se smířlivě zeptal: „Kdybyste nám prosím řekla, co jste řekla Henrimu Nanterrovi, tak bych na příslušné místo v příslušnou dobu nešel..."
„Musíš nám to říct!" zavelela princezna ostře. „Kdyby se Kitovi něco stalo a bylo to z tvé viny, Beatrice, už nikdy nepřekročíš práh tohoto domu a nebudeš přijímána ani na zámku." Tato nejkrutější výhrůžka Beatrici zdrtila. „A co víc," zahřímal Litsi, „já nejsem ani váš bratr, ani váš synovec, neváže mne k vám nic, žádná příbuzenská pouta, nemám vůči vám žádné zábrany ani povinnosti. Vy jste předala informace, kvůli kterým jsem mohl přijít o život. Pokud jste se dopustila téhož vůči Kitovi, a to jste zřejmě učinila, a jestli Nanterre skutečně Kita zabije, pak jste spoluvinná na zákeřné vraždě a já sám osobně o této skutečnosti budu informovat policejní orgány."
Beatrice se dočista zhroutila. Jistě ani ve snu nečekala, do čeho se řítí, a Litsiho výhrůžka byla strašlivá, čpěla z ní tma a plíseň vězeňské kobky. Začala neochotně vypovídat: „Řekla jsem Henrimu, kde parkuje, když je tu. A dnes večer jsem mu řekla, že zítra v noci pojede naposledy pro Danielu..., že jde k vozu tak kolem půl druhé ráno. Henri řekl, že to je skvělé..., ale pak začal mluvit o Bradbury..., a o těch mrtvých koních..., začal křičet, a já si najednou uvědomila..., jak mě zneužil." Obličej její stáhl jako k pláči, ale když viděla, že nikdo není připraven ji litovat, ovládla se. Podívala se na jednoho po druhém, ale soucit hledala marně.
Litsi se zatvářil vítězně a já v duchu taky jásal. Princezna byla naopak ohromená a zděšená.
„Ty tmavé dvory! Kite, tam nesmíte!"
„Ne," uklidňoval jsem ji. „Zaparkuju jinde." To jednoduché řešení ji uklidnilo. Zato Daniela se na mne zasmušile podívala, věděla dobře, že to neudělám. Mrkl jsem na ni.
Div že se nedala do smíchu. „Jak můžeš?" řekla., Jak můžeš žertovat? Ne, neodpovídej..., snadno, já vím."
Princezna a Beatrice se na ni nechápavě a nesoustředěně podívaly.
„Jste si naprosto jistá, že už se s Henrim Nanterrem nemůžete spojit?" zeptal jsem se Beatrice.
„Ano, jsem." Tvářila se nejistě. „Ale..., ale..."
„Jaké ale, Beatrice?"
„On sem dnes večer zavolá. Chtěl, abych řekla Rolandovi, čím vším vyhrožoval, a o Litsiho nehodě a těch koních..., a že teprve kdyby i pak Roland nechtěl smlouvu podepsat..." Zavrtěla se. „Přece jsem nemohla dopustit, aby ublížil Daniele. To přece nemůžu!"
Zadívala se na svou nedotčenou skleničku, sáhla po ní a napila se, jako by se právě připlazila z vyprahlé pouště. Princezna vstala, na švagrovou se nechtěla ani podívat, a vykročila ke dveřím. Na mne mávla, ať jdu s ní.
Následoval jsem ji. Zavedla mne do jídelny, kde už bylo všechno připravené k večeři, a požádala mne, abych za sebou zavřel. Poslechl jsem.
Zeptala se mne velmi úzkostlivě: „Kite, co jsme teď od Beatrice vyslechli..., mění to něco na věci?"
„Ne," řekl jsem s takovou úlevou, jakou nemohla ani tušit.
„Takhle to nemůže jít věčně, to bychom nevydrželi. Nesmíme riskovat, že by se Daniele něco stalo, vy to nesmíte riskovat." Byla to vskutku hrozná situace, a s tím právě Nanterre počítal.
„Ne, to jistě riskovat nechci. Ale prosím, počkejte do úterý. Máme plán, máme páku, ale potřebujeme silnější páku. Když nám dopřejete čas, tak vás Nanterra zbavíme."
„Vy a Litsi?"
„Ano."
„Ten člověk, který spadl z vyhlídkové terasy..., to byl Litsi," řekla a čekala, že jí to potvrdím.
Přikývl jsem a vyprávěl jí o tom fingovaném vzkazu. O tom, že jsme posla našli, jsem se nezmínil.
„Ach bože. To už musíme hlásit na policii." „Prosím vydržte do úterka, pak

bychom to ohlásili, kdyby to jinak nešlo.“
Přikývla bez námitek, protože policejní vyšetřování bývá spojeno s ohlasy v tisku. Já tiše doufal, že tak daleko nebude třeba zajít, nechtěl jsem, aby měl pan John Smith Arnold Vincent Hodges problémy se svou paní.
Poprosil jsem princeznu, jestli by nebylo možné, abych si jen asi deset minut promluvil s panem de Brescou o samotě. Bez řečí mě vyvezla nahoru výtahem a zavedla mě k němu. Prý je teď zrovna ta nejvhodnější doba, protože pan de Brescou s námi nebude večeřet.
Pak nás opustila. Na pokyn pana de Brescou jsem se usadil do jednoho z červených kožených křesel.
„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se zdvořile, hlavu opřenou o vysoké opěradlo vozíku. „Chcete zdvojnásobit stráže? Mimochodem, seznámil jsem se se Sammym, je zábavný.“ Usmál se.
„Ne, monsieur, žádné další stráže. Jen jsem se vás chtěl zeptat, jestli bych nemohl zítra ráno navštívit vašeho právníka pana Geralda Greeninga. Dovolil byste, abych ho navštívil?“
„Má to něco společného s Henrim Nanterrem?“
„Ano, monsieur.“
„Můžete mi prozradit, proč s ním chcete mluvit?“ Vysvětlil jsem mu to. Unaveně prohlásil, že našemu plánu nedává žádnou naději a že za Geraldem chodit nemusím. Gerald prý přijde na Eaton Square. Pobaveně jsem si pomyslel, že lidé se dělí na ty, kteří chodí za právníky, a na ty, za nimiž chodí právníci domů.
Roland de Brescou mne požádal, abych v seznamu vyhledal Greeningovo číslo do bytu a abych je hned vytočil. Když prý bude Gerald doma, chtěl by s ním mluvit sám. Během chvíle bylo všechno domluveno.
„Zastaví se cestou do kanceláře,“ řekl a podal mi sluchátko, ať je zavěsím. „V půl deváté bude u nás snídat, postarejte se o to.“
„Ano, monsieur.“
Nepatrně přikývl. „Dobrou noc, Kite.“
Sešel jsem dolů do jídelny. Při večeři bylo ještě větší ticho než jindy. Pak skutečně zavolal Nanterre.
Jakmile jsem zaslechl jeho hlas, stiskl jsem okamžitě nahrávání, ale ne amplion.
„Chci mluvit s někým jiným, s kýmkoli, s vámi ne,“ řekl.
„Ne.“
„Chci mluvit s Casilí,“ křičel.
„Ne.“
„Dejte mi Rolanda.“
„Ne.“
„Tak Beatrici!“
„Ne.“
„Budete litovat!“ křikl a praštil telefonem.

19
Geralda Greeninga jsme s Litsim uvítali v ranní jídelně, kde si dopřával bohatou snídani. Dawson připravil uzené rybičky i vajíčka na slanině.
„Hm, hm,“ zamručel Gerald Greening, když jsme mu vysvětlovali, co máme v úmyslu. „Hm..., to by neměl být problém. Mohl byste mi prosím podat máslo?“
Byl kulaťoučký a dobromyslný. Spokojeně si hladil bříško. „Byla by ještě topinka?“
Pak vytáhl z kufříku velký poznámkový blok a začal si pilně zapisovat. „Ano, ano,“ psal usilovně. „Takže..., vy byste rádi, abych tyto vaše záměry vyjádřil v náležité nenapadnutelné právní formě, ano?“
Řekli jsme že ano.
„A chcete to mít vyhotovené ještě dnes dopoledne včetně pečetí?“
Ano prosím, přikývli jsme, ve dvou vyhotoveních prosím.
„To nebude problém.“ Roztržitě mi podal šálek, abych mu u příborníku nalil čerstvou kávu. Podíval se na hodinky.
„Mohl bych to přinést..., řekněme ve dvanáct. Stačí?“
Ano prosím, jistě.
Našpulil rty. „Dřív bych to nezvládl, musím si připravit perfektní koncept, pak to někdo musí bezchybně přepsat a musím to překontrolovat a musím sem s tím dojet.“ Bylo nám jasné, že to dřív nejde. „Ještě něco?“ zeptal se.
„No.“ Litsi došel ke konferenčnímu stolku pro hnědavý formulář z kufříku francouzského notáře. „Kdybyste nám k tomuhle prosím něco řekl.“
„Ale ten Francouz to přece odnesl, když to pan de Brescou odmítl podepsat,“ vykřikl Gerald Greening překvapeně.
„Tohle je stejný formulář, jenom nevyplněný,“ řekl Litsi. „My si myslíme, že Henri Nanterre chtěl ten vyplněný a podepsaný zařadit jako stranu jedna celého

spisu. A my bychom s Kitem zase rádi, aby ten formulář tvořil stranu jedna našeho spisu.“ Podal list papíru Greeningovi. „Jak vidíte, je to univerzální smluvní formulář s prázdnými řádky na doplnění podrobností. Je to samozřejmě ve francouzštině. Ten formulář je určitě po vyplnění závazný, jinak by si ho Henri Nanterre nevybral. Já navrhuji, abychom to vyplnili francouzsky, takže by to spolu s ostatními listinami tvořilo závaznou smlovu podle francouzského práva.“ Nasadil svůj nejvznešenější tón. „Byl bych vám vděčen, kdybyste mi pomohl s formulací.“
„Francouzsky?“ vylekal se Gerald Greening.
„Anglicky..., já si to přeložím.“
Pracovali na tom tak dlouho, až dospěli k obapolné spokojenosti. To už Greening jedl čtvrtou topinku. Nezáviděl jsem mu jeho postavu ani chuť k jídlu, záviděl jsem mu, že se nemusí ovládat, a polykal jsem svoje fádní vitaminy s lítostí, že aspoň nevoní jako snídaně.
Odporoučel se po páté topince i se svými poznámkami a slíbil, že se do toho hned pustí. Dodržel slovo. Šofér ho přivezl přesně za deset minut dvanáct, když jsme byli s Litsim v knihovně a prohlíželi si ulici. Šli jsme oba našemu baculatému právníkovi otevřít a zavedli ho do kanceláře, kde jindy kralovala útlá paní Jenkinsová.
Tam jsme přišili francouzský formulář jako první stranu ke Greeningovu impozantně vyhlížejícímu spisu, na druhý exemplář jsme přišili fotokopii. V obou formulářích byly pečlivě vyplněné volné řádky a dole zbývalo víc než dost místa na podpisy.
Pak jsme společně vyjeli výtahem k Rolandovi de Brescou, kde nás čekali monsieur, princezna a Daniela.
Gerald Greening rozmáchlými gesty předložil listiny a všichni včetně Litsiho se museli podepsat čtyřikrát, na oba francouzské formuláře a na poslední strany spisů.
Oba spisy byly po levé straně prošité růžovou stuhou, jako poslední vůle, a u každého místa pro podpis byla pečeť.
Gerald Greening je všechny přinutil odříkávat archaická zaklínadla, jako že „prohlašuji tímto... a na věčnou paměť nechť tato pečeť...“ a pak jeden po druhém museli přitlačit prst na pečeť a podepsat se pod jeho bedlivým dohledem. Já se taky musel dívat.
Pak řekl spokojeně: „Možná že to všechno nebylo bezvýhradně nutné, ale pan Fielding si přál, aby tyto doklady byly zcela a úplně nenapadnutelné jakoukoli právní kličkou či smyčkou, jak se vyjádřil. Doufám, že si všichni jste vědomi toho, co jste tu svým podpisem stvrdili, protože tato smlouva, pokud neshoří nebo nebude jinak zničena, je od této chvíle závazná a nezvratná, neodvolatelná.“
Všichni jsme přikývli. Pan de Brescou se smutkem.
„Výborně,“ zářil pan Greening, podíval se na hodinky a vyčkávavě, s nadějí se rozhlédl.
„Nedal byste si sherry, Geralde?“ zeptala se princezna s tichým pobavením.
„Ale to je vynikající nápad,“ pravil pan Greening, jako by takové hezké překvapení vůbec neočekával. Já se ze společenské části obřadu omluvil, protože jsem musel být v půl třetí ve Windsoru a správně jsem měl vyrazit na cestu před čtvrthodinou.
Litsi vzal oba spisy, vložil je do objemné obálky, ve které je pan Greening přinesl, a podal mi je.
„Nezapomeň zatelefonovat!“ připomínal mi.
„Ne.“
Chvíli váhal, pak řekl: „Zlom vaz!“
Všichni si mysleli, že jde o dostihy, což bylo v pořádku.
Princezně ten den nic neběželo, a do Windsoru tak jako tak jezdila zřídka, protože tam neměla svou lóži. Beatrice strávila den u kadeřníka, aby si trochu poopravila sebevědomí, a Litsi sloužil za Sammyho, kterému jsme dali volno, aby si odpočinul. Vůbec mne nenapadlo, že by Daniela chtěla jet se mnou samotná, ale když jsem vyšel od Rolanda, vyšla za mnou na schodiště a zeptala se: „Kdybych jela s tebou, stihla bych to do práce do půl sedmé?“
„Budeš zpátky o hodinu dřív.“
„Mám jet?“
„Ano.“
Přikývla a šla si do svého pokoje pro kabát. Pak jsme spolu obešli blok do dvora skoro jako za starých časů. Dívala se z bezpečné vzdálenosti, jak kontroluju auto, jak startuju a jak zkouším brzdy. Cestou do Windsoru jsme si povídali o Geraldu Greeningovi, o Beatrici v Palm Beach a o Danielině práci. Samá bezpečná témata. Byl jsem rád, že vůbec se mnou jede.

Měla na sobě nepromokavý kabátek s kožešinovou vložkou, svetr ke krku, černé kalhoty, tmavé bohaté vlasy svázané bavlněným květovaným šátkem. Když o ní moji kolegové žokejové říkali, že je „třída“, nikdy jsem se s nimi nepřel.
Rychle jsem dojel do Windsoru a z parkoviště spěchal k šatnám, k vážnici. Tam už na mne čekal zachmuřený Dusty a významně se díval na hodinky.
„Co ten váš kotník?“ zeptal se mne. „Koukám, že ještě kulháte.“
„Na koni ne.“
Dusty se na mne škaredě podíval a spěchal pryč. Daniela prohlásila, že jde na kávu a nějaký sendvič.
„Nevadí ti, že budeš sama?“
„Ovšem že ne, jinak bych s tebou nejela.“
Během minulých měsíců se spřátelila s ženou mého lambournského trenéra a s ženami několika mých kolegů. Já ale věděl, že si na závodištích připadá osamělá, když tam není s tetou.
„Ve čtvrtém nejedu,“ řekl jsem, „můžeme se dívat spolu.“
„Prima. A utíkej se převléknout, stejně už máš zpoždění.“
Vzal jsem balíček s listinami z auta, nechtěl jsem ho tam nechávat, a svěřil ho v šatně do úschovy svému šatnáři. Jako bezpečnostní schránka byl spolehlivější než Bank of England. Vzal obálku a zastrčil si ji do objemné kapsy vpředu na klotové zástěře. Měl jsem pocit, že si tu zástěru pořídil právě pro podobné případy, protože v šatnách nejsou žádné skříňky na zámek, žokejové používají věšáky.
Z hlediska jezdce to byl pro mne celkem nenáročný den. Jel jsem v druhém dostihu a zvítězil o dvacet délek, takže mi Dusty okamžitě vytkl, že jsem byl moc vpředu, pak jsem jel ve třetím a skončil přesně o dvacet délek za vítězem, takže to mi Dusty samozřejmě taky vytkl. Ve čtvrtém jsem nejel, šel jsem se s Danielou dívat z tribuny. Předtím jsme spolu promluvili jen pár slov, vždy když jsem šel z vážnice do padoku. Řekl jsem jí, že Joe, ten žokej, který utrpěl ten ošklivý úraz, už je při vědomí a zdá se být na dobré cestě, a ona mi zase řekla, že byla na kávě s Betsy, se ženou mého přítele, lambournského trenéra, a že je všechno v pořádku.
Bylo třetího března, sychravý, studený den, a najednou jsem si uvědomil, že cheltenhamský Zlatý pohár je prakticky za dveřmi.
„Betsy říká, že ve Zlatém poháru nebudeš mít co jet,“ litovala mne Daniela, „když je Col mrtvý, a jaká je to škoda.“
„Leda že by si nějaký chudák zlomil klíční kost,“ poznamenal jsem věcně.
„Kite!“
„Tak to v životě chodí.“
Viděl jsem na ní, že jí to nikdo nemusí připomínat, a okamžitě jsem litoval, že jsem nebyl ztichla. Když jsem se chystal k pátému dostihu napadlo mne, jestli ten den není rozhodující jako zkouška, jestli si Daniela nechce ověřit, zda by takový život dovedla snést natrvalo. Až jsem se otřásl. Nebezpečí, že bych mohl Danielu ztratit, se mi zdálo horší než všechna ostatní rizika.
V onom dostihu jsem byl třetí. Jak jedu k odsedlávání, vidím, že tam už na mne Daniela čeká, bledá, rozčilená a viditelně roztřesená.
„Co se stalo?“ zeptal jsem se a rychle sklouzl na zem. „Co je?“
„On je tu,“ řekla vyděšeně, „Henri Nanterre, určitě je to on..., viděla jsem ho.“
„Poslyš,“ řekl jsem, „musím sejít zvážit..., hned se vrátím. Stůj tady a ani se nehni, hned tady u dveří vážnice.“
„Ano.“
Šla, kam jsem ukázal. Já odsedlal, promluvil několik povzbudivých slov s potěšenými majiteli koně, šel si sednout na váhu a odevzdal sedlo, helmu a bič svému šatnáři. Pak jsem se okamžitě vrátil k Daniele. Už se netřásla, ale byla hodně rozčilená.
„Kdes ho viděla?“ zeptal jsem se.
„Na tribuně, během dostihu. Sunul se zdola směrem ke mně, protlačoval se mezi lidmi, omlouval se jim a každou chvíli se díval, kde jsem.“
„Víš jistě, že to byl on?“
„Vypadal přesně jako na té fotografii, jak jsi nám ho popsal. Nejdřív jsem si to neuvědomila..., až po chvíli..., a pak jsem propadla panice. Pohyboval se tak neuvěřitelně rychle v tom davu, jako had.“
„Tak to byl on,“ řekl jsem zasmušile.
„Snažila jsem se mu utéct, vážně jsem propadla panice. Přitom jsem se v tom zástupu nemohla nikam rychle protlačit..., všichni se dívali na dostih a zlobili se, že se jim pletu do cesty..., když jsem se konečně dostala z tribuny..., to bylo už po dostihu, začala jsem utíkat..., utíkala jsem. Co mám dělat? Ty v příštím dostihu jedeš.“

„Já ti povím, co uděláš, ale bude to nuda, i když bezpečná.“ Omluvně jsem se usmál. „Půjdeš na dámskou toaletu, tam si řekneš té paní o židli, řekni jí třeba, že ti je špatně, něco si vymysli a čekej. Zůstaň tam až do konce dostihu, až pro tebe přijdu. Nemůže to trvat déle než půl hodiny, spíš míň. Já pro tebe někoho pošlu se vzkazem, ale nechoď ven, pokud nebudeš mít jistotu, že to je opravdu vzkaz ode mne. Potřebujeme heslo...“
„Vánoce,“ řekla.
„Dobře. Takže nevycházej, dokud ti někdo nepředá tohle heslo, ani kdyby ti vzkazovali, že jsem v nemocnici nebo něco podobného. Řeknu to heslo pro každý případ svému šatnáři..., jen kdyby..., ale ne, já přijdu,“ dodal jsem rychle. Bylo znát, jak ji přemáhá ještě větší strach. „Pojedu zatraceně opatrně. Snaž se, aby Nanterre neviděl, kam jdeš, ale nakonec, i kdyby...“
„Tak odtamtud nevyjdu. Neboj se, nevyjdu.“
„Danielo...“
„Ano?“
„Mám tě moc rád.“
Zamžikala, sklonila hlavu a spěchala pryč. Uvědomil jsem si, že Nanterre jistě věděl z novin, že budu ve Windsoru, a že ho nejspíš napadlo, že kdokoli z domácnosti de Brescou může být zranitelný kdekoli, nejen v temných dvorech. Sledoval jsem Danielu zpovzdálí, dokud nezmizela ve dveřích jediných místností, kam Henri Nanterre nemohl. Pak jsem se šel rychle obléct do dresu a zvážit. Francouze jsem nikde neviděl, což ovšem vůbec neznamenalo, že on nevidí mě. Moje povinnosti na závodišti se ale odehrávaly tak veřejně, že to spíš obracelo situaci v můj prospěch. Na dostizích mě Nanterre těžko mohl napadnout, protože kamkoli jsem se hnul, lidé mne sledovali. V padoku, na koni, na tribuně..., kdekoli se objeví žokej v rajtkách a dresu, lidé se za ním otáčejí. Jezdec se stává anonymním teprve v okamžiku, kdy vyjde z brány ven.
Poslední dostih ve Windsoru jsem jel mimořádně soustředěně, tím spíš, že to byl steeple pro nováčky a člověk nikdy neví, co se může stát. Nejel jsem Wykehamova koně, ale svěřence svého lambournského trenéra, manžela Betsy, a skoro se sluší, abych přiznal, že to byla spíš školní než závodní jízda.
Betsyin manžel byl ale se čtvrtým místem docela spokojený, protože viděl, že kůň dobře skáče. Podotkl jsem, jak bývá zvykem: „Příště zvítězí,“ abych potěšil trenéra i majitele.
Pak jsem se musel jít zvážit, protože jsme se umístili, bleskově jsem se převlékl do civilu, vyzvedl si svoje drahocennosti od šatnáře a napsal krátký vzkaz pro Danielu.
Vánoce jsou za dveřmi, je čas jít.
Nakonec jsem na Dámy pro Danielu poslal Betsy. Za minutu přišla rozesmátá i s Danielou.
Oddechli jsme si úlevou a Betsy nad naším dětinským počínáním pobaveně vrtěla hlavou. Rychle jsme šli k vyprazdňujícímu se parkovišti.
„Viděl jsi Nanterra?“ zeptala se Daniela.
„Ne. Neviděl.“
„Já jsem si jistá, že to byl on.“
„Já taky.“
Můj vůz stál trochu osaměle na konci jedné řady, protože jeho sousedé už odjeli. Zastavil jsem dost velký kus před ním a vytáhl dálkový startér.
„Ale to je přece ta tvoje hračka, když mrzne,“ podivila se Daniela.
„Ano.“ Stiskl jsem startovací páčku.
Žádný výbuch. Motor tiše naskočil a předl. Došli jsme k vozu a já provedl obvyklou kontrolu. Nic nepatřičného jsem neobjevil.
„Co kdyby to bylo bouchlo?“ zeptala se Daniela.
„Lepší bez nás než s námi, ne?“
„Myslíš, že by toho byl schopný?“
„Nevím. Ale radši dělám bezpečnostní opatření, která se nakonec ukážou být zbytečná, než abych si říkal, kdybych byl býval, to si pak člověk připadá trapně.“
Vyjel jsem na dálnici a na první křižovatce jsem z ní sjel a najel znovu do protisměru.
„To je taky, aby sis nemusel říkat kdybych?“ zeptala se Daniela pobaveně.
„Chceš mít obličej poleptaný kyselinou?“
„Ani ne.“
„Tak vidíš. Nevíme, jakým vozem Nanterre na závodiště přijel, a na dálnici se ti klidně stane, že za tebou jede zavěšené auto bůhví jak dlouho a nevšimneš si toho. Byl bych dost nerad, kdyby nás zaskočil tam u vás v Chiswicku, v těch úzkých uličkách.“
Když jsme dojeli k další křižovatce, zase jsem z dálnice sjel a najel směrem na

Londýn. Daniela sledovala provoz za námi.
„Nikdo to jako my neobjíždí," řekla.
„To je dobře."
„Takže klid?"
„Ten člověk, který tě dnes v noci vyzvedne z práce, se jmenuje Swallow. Až pro tebe přijede, tak ať se ho ti mohutní pánové z vaší
recepce zeptají na jméno. Kdyby neřekl Swallow, zavolej té firmě, kde jsem auto objednal." Vytáhl jsem náprsní tašku. „Tady vpředu najdeš jejich vizitku."
Vyndala vizitku a náprsní tašku mi vrátila. „Na co jsi prosím tě nepamatoval?" zeptala se. „To kdybych věděl!"
Navzdory naší okružní jízdě to bylo z Windsoru do Chiswicku opravdu kousek, takže jsme byli na místě o dobrou hodinu dřív. „Chceš už jít dovnitř?" zeptal jsem se Daniely. „Ne..., zaparkuj někde, aby bylo vidět na řeku." Našel jsem vhodné místo, odkud jsme pak sledovali, jak se kalné vody sunou po blátivých březích proti proudu, jak stoupal příliv. Nad hlavou nám křičeli rackové, po vodě letěl skif, jeho vesla čeřila hladinu a veslaři s ohnutými zády se tužili.
„Já..., chtěla bych ti něco říct," řekla Daniela neklidně.
„Ne!" bránil jsem se bolesti.
„Vždyť nevíš, co ti chci říct."
„Dnešní den byl rozhodující..."
„Občas zapomínám, že dovedeš číst myšlenky," řekla Daniela pomalu.
„Neumím, právě že jen občas. To dobře víš." Ztrácel jsem naději.
„Teď se ti to podařilo."
„Bývaly lepší dny," řekl jsem nešťastně.
„Taky horší."
Přikývl jsem.
„Netvař se tak nešťastně! Mě to trápí!"
„Já toho nechám, když si mě vezmeš," řekl jsem.
„To myslíš vážně?"
„Ano."
Netvářila se potěšeně. Tušil jsem, že prohrávám na všech frontách.
Pak řekla stísněně: „Já si tě vezmu, když ježdění nenecháš."
Měl jsem pocit, že jsem jí snad špatně rozuměl.
„Cos to teď řekla?"
„Já jsem řekla..." Odmlčela se. „Tak chceš si mě vzít, nebo ne?"
„To je ale hodně hloupá otázka!"
Naklonili jsme se k sobě a začali se líbat jako po dlouhém odloučení.
Pak jsem navrhl, že bychom si mohli sednout dozadu, což jsme taky udělali. Ne že bychom se chtěli akrobaticky milovat, jednak bylo ještě světlo a kolem chodili lidé, jednak by to v té stísněné prostoře nebylo ono. Jen jsme tam tak seděli, drželi se kolem krku a já nudně do nekonečna opakoval, že se mi nechce věřit, že to je pravda.
„Já ti nechtěla ubližovat," vysvětlovala Daniela. „Víš, když jsme se vrátili z Jezerní oblasti, byla jsem už skoro rozhodnutá, že ti řeknu, že to byl omyl..., konec..., jen jsem nevěděla, jak ti to řeknu."
„Co způsobilo, že sis to rozmyslela?"
„Já ti nevím..., to nebyl jen jediný moment..., spousta věcí..., jako že jsme byli hodně spolu..., žes mi včera tak chyběl... Podivné věci..., jako že si tě Litsi tak váží..., že Betsy řekla, že mám hrozné štěstí..., a pak Joeova žena. Zvracela, hrozně. Všechno z ní šlo horem dolem. Třásla se zimou a byla zpocená..., přitom je v jiném stavu... Zeptala jsem se jí, jak to zvládá, jak snáší ten věčný strach..., řekla, že to je jednoduché, že měla na vybranou buď strach a Joea, nebo život beze strachu, ale taky bez Joea."
Přitiskl jsem ji k sobě. Cítil jsem, jak jí buší srdce.
„Víš, dnes jsem se tam tak procházela, dívala se kolem sebe," vyprávěla, „uvažovala jsem o tom, jestli se mi chce věčně v zimě mrznout na závodištích a mít přitom strach..., dívat se, jak jedeš ke startu... a přitom vědět, že ty nemůžeš vědět, jestli třeba neprožíváš poslední půlhodinu svého života..., a tohle všechno pětsetkrát nebo šestsetkrát do roka. Dívala jsem se na ostatní žokeje, všichni jsou takoví jako ty..., tváří se úplně klidně, jako by šli do kanceláře."
„Jenže je to mnohem lepší než být v kanceláři."
„Ano, pro tebe." Políbila mne. „Vděčíš tetě Casilii za to, že mě donutila, abych se za sebe styděla a začala znovu chodit na dostihy..., hlavně ale vděčíš Joeově ženě. Dnes jsem si snažila představit, jaký by byl život bez tebe..., beze strachu a bez Kita..., měla pravdu, já se s tím strachem smířím."
„A budeš zvracet."
„Horem dolem. Říkala, že takhle na tom jsou všechny manželky žokejů, že je to

skoro všechny potká, a možná i některé muže jezdkyň.“
Zvláštní, říkal jsem si, jak se život dokáže během jediné minuty do základu změnit. Mrak beznaděje, který mne během posledního měsíce tísnil, se náhle rozptýlil a zmizel jako stržená pavučina. Bylo mi lehko, byl jsem šťastný, šťastnější než kdy předtím. Člověk asi musí něco drahého ztratit a zase to nalézt, aby takové štěstí zažil.
„Teď už si to ale nerozmyslíš, viď?“ zeptal jsem se jí.
„Ne, nerozmyslím,“ odpověděla a pak mne o tom hodnou chvíli v té malé prostoře přesvědčovala.
Když přišel čas, zavedl jsem ji do studia a vydal se na cestu zpět na Eaton Square. Jel jsem jako na růžovém obláčku, skoro po paměti, a na zem jsem sestoupil, až když jsem pečlivě zaparkoval na svém obvyklém místě ve slepé uličce.
Vypnul jsem motor a chvíli jsem jen tak seděl, díval se do země a přemýšlel o tom, co mě čeká. Pak jsem se trochu otřásl a zatelefonoval do domu. Litsi to okamžitě zdvihl, zřejmě čekal u telefonu.
„Už jsem ve dvoře,“ hlásil jsem mu.

20

Nevěděli jsme ani jak, ani kdy, ani jestli vůbec přijde. Nabídli jsme mu příležitost, víc než dostatečný motiv, vhodný čas i místo k tomu, aby odstranil neodstranitelné. Jestli naše nepřímé pozvání přijme, bylo u boha.
Henri Nanterre..., už to samotné jméno nahánělo strach.
Představoval jsem si ho na závodišti ve Windsoru, jak se prodírá šikmo vzhůru davem lidí na tribuně, jak se blíží k Daniele. Do toho odpoledne vlastně s jistotou ani nevěděl, jak Daniela vypadá. Viděl ji minulé pondělí, když jí vypustil pneumatiky a když ji pak honil, ale to byla tma, poznal ji podle auta, ne podle tváře.
Ačkoli možná že ji viděl na závodišti v Bradbury, i když ne zblízka. Věděl od Beatrice, že tam bude s Litsim, že se tam chystáme všichni tři.
Možná že ani neočekával, že Daniela pojede do Windsoru, až ji tam pak se mnou viděl, stáli jsme spolu několikrát v padoku a pak na tribuně. Když do Windsoru jel, neměl patrně žádný promyšlený plán. Co by udělal, kdyby se k Daniele protlačil, na to raději nemyslet.
Při těch úvahách jsem neseděl v autě, ale na zemi v garáži na pěnovém polštáři, na místě Danielina malého forda. Jedno křídlo vrat bylo na dlaň pootevřené, jen tak, abych dohlédl na svůj mercedes a na kus slepé uličky směrem k hlavní.
Několik lidí se vracelo z práce. Otevírali své garáže, zajížděli tam, zamykali vrata. Jiní naopak vyjížděli za zábavou. Automechanici už odešli, dílny byly zavřené a tiché. Před vraty garáží parkovalo několik vozů stejně jako můj mercedes, a mezi nimi byla mezera opravdu jen k projetí jednoho auta.
Šero přešlo ve tmu, ruch v uličce zcela utichl a bylo slyšet jen vzdálený hukot města. Seděl jsem docela tiše, kolem sebe připravené zásoby, sodovku, uzeného lososa a jablko. Probíral jsem v duchu všechny možné eventuality, jak by se situace mohla vyvinout.
Každou půlhodinu jsem vstal, protáhl se, obešel Danielino auto a znovu jsem si sedl. Venku se nedělo nic zajímavého a ručičky na mých hodinkách se plazily hlemýždím tempem. Osm hodin. Devět hodin. Deset hodin.
Vzpomínal jsem na Danielu a na to, co mi řekla při rozloučení.
„Kvůli tetě Casilii bych si měla přát, aby tam ten chřestýš přišel. Ale pamatuj si, jestli se necháš zabít, nikdy ti to neodpustím.“
„To si budu pamatovat na věky.“
„Ale ty věky koukej strávit tady na zemi a se mnou.“
„Ano prosím.“ Políbil jsem ji.
Když minula jedenáctá, zíval jsem a říkal si, že si ten chřestýš dává načas. Chodíval jsem do dvora k vozu v půl druhé, abych to do Chiswicku stihl do dvou. Předpokládal jsem, že pokud se Nanterre chystá k přímému fyzickému útoku, ať už jakémukoli, přijde dřív a někam se schová. Před sedmou nepřišel, to jsem celou uličku pečlivě prohledal, než jsem se zavřel do garáže, a jiný vchod než z hlavní ulice do dvorů nevedl. Pokud se Henrimu podařilo proklouznout, aniž bych ho zahlédl, mohlo by to špatně dopadnout.
V jedenáct patnáct jsem se zase protáhl, obešel Danielino auto a uvelebil se znovu na zemi.
V jedenáct sedmnáct přišel za návnadou. Netušil zradu.
Tolik jsem doufal, snažil jsem se doufat, že přijde, toužil jsem po tom, čekal jsem ho..., stejně, když se objevil, mi naskočila husí kůže, docela obyčejně jsem se bál, primitivně, jako kdyby to opravdu byl tygr čenichající kořist.
Šel středem uličky, jako kdyby mířil k autu. Nepochodoval, šel takovým tím svým

rychlým, plazivým, hadím krokem.
Díval se ze strany na stranu, prohlížel si mlčenlivá zaparkovaná auta, a i v mizivém světle, dopadajícím z oken domů v uličce, byl snadno k poznání. Podle ostrého nosu, podle brady a pohybů. Byl to on, nepochybně.
Blížil se ke mně. Pochopil jsem, že nehledá úkryt, ale můj vůz. V jednu chvíli jsem se vyděsil, protože se zadíval přímo na pootevřená vrata garáže, v níž jsem se schovával. Ani jsem se nepohnul. Byl jsem v tmavém a seděl jsem ve stínu. Nic podezřelého neviděl. Šel dál a já si oddychl.
Nanterre je tady, radoval jsem se. Je tady, dívám se na něho, všechny ty spletité plány jsme nekuli nadarmo. Ať se stane, co se stane, je to vítězství.
Nanterre se ohlédl za sebe, ale nikde se nic ani nepohnulo.
Došel k mému vozu, byl sotva na pět metrů ode mne. Naprosto suverénně vytáhl z kapsy svazek paklíčů a hrál si chvíli se zámkem u dveří. Počínal si, jako by se celý život úspěšně živil krádežemi aut.
Páni, řekl jsem si v duchu. Pak jsem slyšel, jak zevnitř auta otevírá kapotu. Pak ji zdvihl a podepřel. Pak se s rozsvícenou baterkou naklonil nad motorem, jako by něco opravoval. Kdyby v tu chvíli někdo do uličky vešel, určitě by si ho nevšiml.
Po chvilce baterku zhasl a kapotu opatrně zavřel. Nepřibouchl, ale jemně ji oběma rukama přitlačil až do zaklapnutí. Pak tiše zavřel dvířka. Jak se pak otáčel k odchodu, viděl jsem, že se usmívá.
Napadlo mne, jestli to, co mi dal do motoru, je taky plastické, jako ty jeho pistole.
Nechal jsem ho trochu poodejít, pak jsem teprve vstal, protáhl se vraty a vyběhl tiše za ním. Nechtěl jsem, aby mne zaslechl předčasně. Teprve když došel k malému bílému vozu zaparkovanému na druhé straně, ostře jsem se rozběhl. Měl jsem tenisky, nedupal jsem. Pak jsem mu zezadu posvítil baterkou na krk. „Henri Nanterre!“ křikl jsem.
Na chvíli zkameněl, jak ve zpomaleném filmu. Lekl se. Pak se začal zuřivě hrabat za bundou, sahal po pouzdře s pistolí.
„Sammy!“ zaječel jsem a Sammy vyletěl z malého bílého auta jako střela. Oba jsme hulákali, až nervy praskaly.
Nanterre si zachoval kamennou tvář. Podařilo se mu vytáhnout pistoli. Zamířil na mne... Sammy se osvědčil, pistoli mu bleskově vykopl z ruky. Tenhle trik skutečně uměl.
Zbraň rachotila po dláždění a Nanterre se dal na útěk. Běželi jsme se Sammym za ním, ale to už mu zastoupili cestu Litsi a Thomas, vyskákali z většího vozu stojícího blíž k hlavní ulici. Oba taky náležitě hulákali a svítili Nanterrovi do očí baterkami.
Zastavili ho a my se Sammym jsme se ho chopili. Sammy přivázal Nanterrovo levé zápěstí k Thomasově pravé ruce nylonovým provazem a utáhl na umělecké uzle. Nebylo to právě nejelegantnější, ale zato účinné. Ačkoli jsme všichni čtyři nadělali tolik rámusu, nikdo se nikde neobjevil, žádný zvědavec, Londýňané jsou poučení. Tmavým slepým uličkám je lepší se vyhnout, a když je tam rámus, tím spíš.
Odvedli jsme Nanterra zpět k mému mercedesu. Thomas ho táhl a Sammy ho zezadu povzbudivě kopal do nohou.
Když jsme došli k pistoli, Sammy ji zdvihl, překvapeně potěžkal a hvízdl.
„Je nabitá?“ zeptal jsem se.
Vytáhl zásobník a přikývl. „Má tu sedm malých zlatíček,“ řekl.
Znovu zásobník zasunul, rozhlédl se, pak skočil stranou a schoval zbraň pod jedno zaparkované auto. Věděl, že bych ji v žádném případě nepoužil.
Nanterre se mezitím vzpamatoval a už se zase choval suverénně, vztekle na nás prskal, že porušujeme zákon. Neřekl jaký, a neměl pravdu, protože v Anglii je zcela v souladu se zákonem, zadrží-li zločince prostí občané.
Protože jsme předem nemohli tušit, jak se věci vyvinou, museli jsme vymyslet univerzální plán. Najal jsem jak malé bílé auto, tak velký vůz, oba s kouřovými skly, a zaparkoval jsem je s Thomasem hned ráno na místa, která jsme si pečlivě vyhlédli, kde nikomu nemohly překážet. Větší vůz byl blíž k hlavní ulici, malý bílý na půl cesty k mému mercedesu.
Litsi, Thomas a Sammy nastoupili do vozů, jakmile jsem prohledal naši slepou uličku a dal jim telefonicky echo, že je vzduch čistý. Všichni tři byli smíření s tím, že třeba budou čekat až do půl druhé.
Neměli jsme tušení, co Nanterre udělá, jestli sem skutečně přijde. Dohodli jsme se, že pokud projde kolem Litsiho a Thomase a schová se někde před malým bílým autem, Litsi a Thomas vyskočí z vozu a začnou hulákat a oslňovat Nanterra baterkami, a my se Sammym jim přispěcháme na pomoc. Kdyby šel dál, až za bílé auto, ve kterém čekal Sammy, měl bych ho už na dohled a ostatní by počkali, až

co udělám. To se taky stalo.
Všichni jsme už předtím došli k závěru, že by se Nanterre mohl rozhodnout, že zůstane s vozem na hlavní ulici a bude v něm čekat v domnění, že já přijdu od Eaton Square. V tom případě, nebo v případě, že by se nedostavil vůbec, byla naše námaha zbytečná a čekalo by nás zklamání.
Taky se mohlo stát, že by přišel a my ho nechytili, že by nám nějak proklouzl, a co by bylo ještě horší, že ho nachytáme, on se vyleká a začne střílet. Mohli jsme snadno přijít k úrazu. Když ale pak ten okamžik skutečně nastal, když Nanterre vytáhl pistoli a namířil ji na mne, když přišla ta chvíle, které jsme se báli, byla tak kratičká, že jsem ani neměl čas dostat strach.
Původně jsme měli v úmyslu zavřít se s Nanterrem (pokud bychom ho chytili) do garáže, ve které jsem čekal. Jak jsme šli uličkou, tak jsem si to ale rychle rozmyslel a zůstal jsem stát u svého vozu.
Ostatní se na mne tázavě podívali.
„Thomasi," řekl jsem, „odvažte ho od sebe a připoutejte ho pořádně ke zpětnému zrcátku u dveří pro spolujezdce."
Thomas bez jediného slova zatáhl prstem za kličku na provaze, a všechny uzly se okamžitě rozpadly. Sammy byl opravdu všestranný. Thomas pak přivázal Nanterra mnohem pevnějšími a trvanlivějšími uzly k pevnému raménku zrcátka, zatímco nám všem Nanterre hlasitě vyhrožoval, že se dopouštíme trestných věcí a že uvidíme.
„Buďte zticha," okřikl jsem ho, ale účinek byl skoro opačný.
„Tak mu dáme roubík," navrhl Thomas vesele a vytáhl z kapsy posmrkaný kapesník.
Při tom pohledu Nanterre okamžitě zmlkl.
„Roubík mu dejte, kdyby někdo šel," řekl jsem a Thomas přikývl.
Obrátil jsem se k Sammymu a Litsimu: „Bylo dost světla na to, abyste zřetelně viděli, jak pan Nanterre otevírá kapotu mého vozu?" zeptal jsem se.
Všichni přikývli že ano.
Nanterre mlčky zalapal po dechu. V tu chvíli si uvědomil, že je ve vážné situaci.
„Pan Nanterre," vysvětloval jsem klidně ostatním, „je amatér, takže zanechal otisky prstů na mém voze všude, kde mohl. Asi by bylo na místě zavolat na policii."
Moji přátelé nehnuli brvou, dobře věděli, že policii volat nechci, zato Nanterre se začal zoufale prát se svými pouty.
„Bylo by tu ale také jiné řešení," dodal jsem.
Nanterre nepřestával tahat za pouta a Sammy se na něho se zájmem díval. Nanterre vyštěkl: „Jaké?"
„Povězte nám, proč jste sem dnes v noci přišel a co jste mi dal do auta."
„Povědět vám..."
„Ano, hezky nám to řekněte."
Vlastně nebyl chytrý. Rozzuřeně ze sebe začal chrlit: „To vás varovala Beatrice..., ta kráva! Podělala se a řekla vám..." Nenávistně se na mne zadíval. „Mně chyběl jen podpis de Brescou, nic jiného, a měl jsem miliony... a vy..., vy..., věčně jste mi stál v cestě."
„Takže jste si řekl, stačí malá bomba, puf, a překážka bude pryč."
„Vy jste mě k tomu dohnal," křičel, „vy si za to můžete..., kdyby bylo po vás, určitě by to podepsal!"
Chvíli jsem čekal. Pak jsem řekl: „Mluvili jsme s tím vaším poslem, s člověkem, který předal váš vzkaz v Bradbury princi Litsimu. Poznal vás a označil na fotografii. Máme jeho písemné prohlášení."
Nanterre zasyčel: „Viděl jsem váš inzerát. Ale kdyby se princ Litsi zabil, nic byste se o žádném vzkazu nedozvěděli."
„Vy jste si přál, aby se zabil?"
„Zabil nezabil..., to mně bylo jedno. Hlavně jsem je chtěl vystrašit. Chtěl jsem, aby de Brescou podepsal." Marně se pokoušel uvolnit pouta. „Pusťte mě!"
Šel jsem do garáže, ve které jsem předtím číhal, a přinesl jsem odtamtud objemnou obálku se spisy.
„Přestaňte cvičit a dobře poslouchejte," řekl jsem ostře.
Nevnímal mne.
„Koukejte poslouchat, nebo jdu pro policii," dodal jsem.
Se zavilým výrazem prohlásil, že poslouchá.
„Svobodu si koupíte jedině tím, že podepíšete tuhle smlouvu."
„Co to je?" Vztekle si prohlížel impozantně vyhlížející listiny. „Jakou smlouvu?"
„Smlouvu o tom, že se jméno stavební společnosti de Brescou a Nanterre mění na stavební společnost Gascony, přičemž se oba rovnocenní společníci zavazují, že soukromou společnost změní ve společnost veřejnou a dají své podíly do veřejného prodeje."

Byl ohromený a rozběsněný.
„To je moje společnost..., moje..., já ji vedu..., na tohle nikdy nepřistoupím!“
„Asi budete muset,“ řekl jsem suše.
Vytáhl jsem z kapsy malý magnetofon, převinul kus pásky a pak jsem záznam pustil.
Zřetelně zazněl Nanterrův hlas: „Zabil nezabil..., to mně bylo jedno. Hlavně jsem je chtěl vystrašit. Chtěl jsem, aby de Brescou podepsal.“
Vypnul jsem magnetofon. Bylo to neuvěřitelné, ale Nanterre mlčel. Nejspíš vzpomínal, co všechno řekl, co říkat neměl.
„Máme svědectví vašeho posla z Bradbury,“ řekl jsem. „Máme vaši výpověď nahranou na pásce. Předpokládám, že mám v autě vaši bombu. Takže tu smlouvu podepíšete, nic jiného vám nezbývá.“
„Nemáte v autě žádnou bombu,“ odsekl vztekle.
„Tak tedy snad ohňostroj?“
Mlčky se na mne díval.
„Někdo jde,“ ozval se naléhavě Thomas a znovu vytáhl kapesník. „Co uděláme?“
Přijelo auto a někdo otevíral garáž.
„Kdybyste snad začal ječet,“ řekl jsem Nanterrovi výhružně, •“budeme tu mít policii, než se nadějete. Budete litovat..., policie nemá ráda lidi, co dávají do aut bomby.“
Vůz zastavil kousek od Sammyho bílého vozu. Vystoupilo z něho několik osob, někdo zavezl vůz do garáže, pak zavřeli vrata. Váhavě Se zadívali směrem k nám.
„Dobrou noc,“ zavolal jsem na ty lidi vesele. To je uklidnilo. Zavolali na nás taky dobrou noc a odešli k hlavní ulici.
„Tak. A teď je na čase, abyste to podepsal.“ „Ne. Já svou společnost neprodám. Ne, ne!“ Trpělivě jsem mu vysvětloval: „Nemáte jinou volbu, ledaže byste si přál jít do vězení za pokus o vraždu prince Litsiho a za pokus o vraždu, pokud jde o mne.“
Stále se nedokázal smířit s nevyhnutelným. Byl pobouřený a rozzuřený, protože měl podepsat smlouvu pod nátlakem, jako předtím Roland.
Vytáhl jsem z kapsy svůj dálkový startér a pečlivě jsem Nanterrovi vysvětlil, co ta hračka umí.
Pak se teprve Nanterre začal třást, a Litsi, Sammy a Thomas začali couvat, dostali strach, teprve v tu chvíli si uvědomili, co asi pod kapotou mého vozu je.
„Budete hodně osamělý...,“ řekl jsem Nanterrovi, „my všichni odejdeme až na konec uličky a vás tady necháme. Princ Litsi a oba muži půjdou až do domu na Eaton Square. Až budou bezpečně doma, nastartuju vůz.“
V tu chvíli byli princ Litsi, Sammy i Thomas už hodný kus od nás. „Zabije vás vaše vlastní bomba,“ řekl jsem s tou největší a nejpřesvědčivější tvrdostí, jakou jsem dokázal sehrát. „Sbohem.“
Otočil jsem se k Nanterrovi zády a vykročil. Po několika krocích jsem už pochyboval, jestli je opravdu dost vyděšený, jestli neprohlédl, že bych to neudělal. Na druhé straně - riskovat to přece nemohl. „Vraťte se!“ zaječel. Teď už měl v hlase nelíčený, smrtelný strach. Bez špetky soucitu jsem se zastavil.
„Vraťte se!“
Šel jsem zpět. Čelo měl zpocené, pot mu stékal po tvářích. Ještě stále se pokoušel vyprostit z pout, ale marně, příliš se třásl.
„Chci vyrábět zbraně...,“ brebentil, „budu mít miliony..., budu mít moc..., de Brescou má majetek..., my jsme nikdy majetek neměli..., chci být bohatý..., světová špička..., chci moc..., dám vám milion liber..., víc..., když Roland podepíše..., abych mohl vyrábět zbraně.“
„Ne,“ řekl jsem stručně a odvrátil se. Ještě jednou jsem mu ale ukázal dálkový startér.
„Dobře..., dobře..., tak ne...“ Vzdal se, konečně se skoro rozbrečel. „Dejte to pryč..., dejte tu věc z ruky!“
Zavolal jsem na Litsiho a ostatní.
Zvolna se vraceli.
„Pan Nanterre podepíše,“ řekl jsem.
„Dejte pryč tu věc,“ chraptěl Henri. Suverenita ta tam. „Dejte to pryč!“
Zastrčil jsem startér do kapsy.
Litsi se zeptal spíš z opatrnosti než ze strachu: „Nemůže se to zapnout samo?“
Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, ta páčka se musí pořádně stisknout.“
Ukázal jsem Nanterrovi obě souběžné smlouvy zblízka a zahlédl, jak mu v očích zlobně zajiskřilo, když zjistil, že první stranu tvoří jeho vlastní formulář, který předložil k podpisu Rolandovi.
„Musíte se podepsat čtyřikrát,“ řekl jsem. „Jednou na první stranu, jednou na obě poslední strany, a tam taky musíte přitlačit prst na pečeť u svého podpisu.

My tři, kdo se záležitostí nemáme nic společného, se pak pod vás podepíšeme jako svědci.“
Vložil jsem mu do třesoucí se ruky pero a položil smlouvy na střechu vozu. Nanterre nejprve podepsal francouzský formulář. Pak jsem nalistoval poslední stránku. Znovu se podepsal a přitiskl prst na pečeť.
S obrovskou vnitřní úlevou jsem mu předložil paralelní smlouvu a celý proces se opakoval. V tichosti a beze slova. Nanterrovi stékaly po tvářích krůpěje potu. Pak jsem se pod něho všude podepsal já a po mně Thomas a Sammy.
„Výborně,“ řekl jsem, když obřad skončil. „Právní zástupce pana de Brescou ihned zahájí patřičné kroky k realizaci smlouvy. Jeden výtisk bude zaslán vašim právním zástupcům ve Francii.“
Vložil jsem listiny zpět do obálky a podal ji Litsimu. Ten obálku zastrčil pod kabát a tiskl ji k sobě.
„Pusťte mě!“ šeptal Nanterre.
„Odvážeme vás od auta, ale volný budete teprve tehdy, až z vozu odstraníte to, co jste tam dal. Pak si jděte.“ Třásl se, ale celkem s lehkostí rozpojil to, co předtím spojil, a odstranil věc, která tvarem i velikostí vypadala jako sáček s cukrem. K detonátoru, čouhajícímu ze sáčku, se choval s velikou úctou. Velmi opatrně detonátor rozebral a jednotlivé součástky zastrkal do různých kapes.
„Teď už mě pusťte,“ sípal a stíral si hřbetem ruky pot z čela.
„Ano. Ale pamatujte si, že stále máme a budeme mít v ruce výpověď vašeho posla z Bradbury, jeho písemné prohlášení a vaši výpověď natočenou před svědky na magnetofonový záznam. Hleďte se v budoucnosti rodině de Brescou vyhnout a běda vám, kdybyste chtěl dělat nepříjemnosti.“
Nenávistně, se zlobou poraženého se na mne podíval.
Litsi řekl: „Nastartuj, ať vidí, že to nebyl žádný žert.“
„Tak pojďte kus dál.“
Všichni jsme poodešli, Nanterre s námi. Vytáhl jsem startér a stiskl páčku. Motor poslušně naskočil a tiše hučel.
Zadíval jsem se na Nanterra, jak se tváří, jak konečně uvěřil, že s námi nejsou žerty, jak se smiřuje s prohrou. Ještě jednou, naposledy, se na nás na jednoho po druhém zlobně, bez studu a bez pokory zadíval. Pak mu Sammy a Thomas ustoupili z cesty. Vykročil pryč, tvář tvrdou, ale ramena svěšená.
Dívali jsme se za ním, jak dochází k ústí slepé uličky na hlavní. Ani jednou se neohlédl.
Sammy uličnicky zavýskal a zatancoval, bez zábran se radoval z vítězství. Pak poskakoval jako kluk, až doskákal k pistoli schované pod autem.
Podal mi ji s divadelním gestem.
„Válečná kořist,“ smál se od ucha k uchu.

21

Popíjeli jsme s Litsim na oslavu brandy v obývacím pokoji. Předtím jsme jeden přes druhého děkovali Thomasovi a Sammymu za jejich pomoc a já pak zatelefonoval Daniele, že neležím v kaluži krve.
„Zaplať pánbůh,“ vydechla. „Já tu byla úplně k ničemu, nedokázala jsem se soustředit na práci.“
Litsi klidně popíjel. Pak řekl líně: „Mám dojem, že jsme si nepočínali příliš morálně.“
„Určitě ne,“ řekl jsem spokojeně. „Udělali jsme přesně to, co chtěl udělat Nanterre, vynutili jsme si podpisy pod nátlakem, výhrůžkami.“
„Asi jsme vzali zákon do vlastních rukou.“
„Ne, spravedlnost do vlastních rukou.“
„A v tom je podstatný rozdíl, jak ty říkáš,“ usmál se.
„Je na svobodě, nebyl potrestaný, je bohatý. V určitém slova smyslu to spravedlivé není. Zato ale nezničil Rolanda a taky už ho zničit nemůže. S tím se musíme spokojit.“
Litsi začal zívat a šel si lehnout. Já čekal na Danielu. Jakmile jsem zaslechl, že přišla, šel jsem jí naproti. S úsměvem mne šla obejmout.
„Předpokládala jsem, že nepůjdeš spát beze mne.“
„To víš že ne, a nepůjdu, pokud to bude možné, až do konce života.“
Tiše jsme vešli do bambusového pokoje, tiše jsme si lehli a tiše se milovali. Pamatovali jsme na to, že ve vedlejší místnosti spí Beatrice. Velikost a radost lásky, říkal jsem si blaženě, není přímo úměrná množství pronesených slov, může být krásná i šeptem. Skoro jsme nemluvili, ale to, jak jsme jeden druhého znovu objevovali, dávalo naší vášni nový rozměr.
Spali jsme jeden druhému v náručí, a když jsme se za svítání probudili, s blažeností jsme se milovali znovu.
„Ty mě máš teď víc rád,“ šeptala mi do ucha.

„Vždycky jsem tě měl moc rád.“
„Ne, takhle ne.“
Pak jsme znovu usnuli, vláční a spokojení. Před sedmou se šla Daniela osprchovat do mé koupelny, oblékla se do toho, v čem v noci přišla, a tiše, způsobně odešla do svého pokoje. Předtím prohlásila, že teta Casilia od své neteře očekává, že bude aspoň předstírat, že pod její střechou spí ve své vlastní posteli.
„Vadilo by jí, kdyby věděla že ne?“ zeptal jsem se.
„Řekla bych, že spíš naopak.“
Pili jsme s Litsim kávu v ranní jídelně, když tam Daniela přišla, oblečená v odstínech zelené a modré. Donesla mi šťávu a opekla topinku. Litsi si nás zkoumavě, zamyšleně prohlížel. Pak jako by se mu rozsvítilo.
„Gratuluju,“ řekl suše.
Daniela prohlásila, jako by o nic nešlo: „Svatba bude.“ O něco později jsme s Litsim šli za Rolandem de Brescou, abychom jemu a princezně předali obě smlouvy.

Roland zašeptal: „Byl jsem naprosto přesvědčený, že Nanterre na zrušení společnosti nikdy nepřistoupí. Když už nebude společnost existovat, nebude moci vyrábět zbraně, že?“
„Pokud by je vyráběl, nebude to mít s vámi nic společného,“ ubezpečil jsem ho. Gascony, název nové veřejné společnosti, Rolanda rozteskňoval i těšil. Bylo to jméno prastaré francouzské provincie, kde byl zámek rodiny de Brescou.
„Jak jste ho dokázali přemluvit, Kite?“ zeptala se princezna, když si nevěřícně a s úžasem prohlížela Nanterrovy podpisy.
„Tak... trochu jsme přitlačili.“
Krátce se na mne podívala. „Lepší se neptat, což?“
„Nic se mu nestalo, přežil to bezbolestně a bez úrazu.“
„A co policie?“ zeptal se Roland.
„Policii jsme do toho nezatahovali. Právě díky tomu, že jsme mu slíbili, že policii nic hlásit nebudeme, ty smlouvy podepsal.“
„Dali jsme mu slovo,“ přidal se Litsi. „Tak jsme ho pak museli nechat běžet.“
Princezna i její muž závaznost daného slova plně respektovali, chápali nás. Když jsem od Rolanda odcházel (Litsi tam ještě zůstal), vyšla princezna za mnou na chodbu.
„Nevím, jak vám poděkovat..., nevím, jaké díky..., všechno je málo...“
„Vůbec nemusíte děkovat. A... my se s Danielou budeme v červnu brát.“
„To jste mne skutečně potěšil,“ řekla rozzářeně a políbila mne na obě tváře. Vzpomněl jsem si na to, kolikrát jsem měl hroznou chuť ji obejmout, a že to dřív nebo později opravdu udělám. Samozřejmě že ne na závodišti.
‚Je mi moc líto vašich koní,“ řekl jsem.
„Ano..., až zase budete mluvit s Wykehamem, řekněte mu prosím, ať se poohlédne po nějaké náhradě. Vím, že nemůžeme očekávat dalšího Cotopaxiho, ale co víme, třeba nám něco poběží ve Velké národní příští sezónu... Taky nezapomeňte, že za týden bude cheltenhamský Zlatý pohár, že máme Kinleyho.“
„Ano, poběží Triumph Hurdle.“
Před polednem jsem odjel na dostihy do Folkestonu. Jel jsem vlakem, s lehkým srdcem, po týdnech jsem se poprvé cítil plný elánu, zdraví a fit. Byl to ohromný pocit, dokud trval.
Bunty Ireland, dostihový dopisovatel Towncríeru, mi předal velkou obálku od lorda Vaughnleyho. „Máš to ještě teplý z počítače.“ Ale na pohmat v obálce skoro nic nebylo. Poděkoval jsem Buntymu a řekl si, že ať tam je cokoli, my už to nepotřebujeme, naštěstí! Obálku jsem ani neotevřel a odvezl ji s sebou do Londýna.
Večeře byla ten den skoro slavnostní, přestože s námi nebyla Daniela. Ta odjela vlastním vozem do práce.
„Já myslela, že už dneska noční nemá,“ řekla Beatrice bezelstně.
„Zasejí změnili rozvrh,“ vysvětloval jsem.
„To je nepříjemné.“
Beatrice se rozhodla, že se vrátí do Palm Beach. Aby prý se jejím psíčkům nestýskalo. Princezna jí zřejmě řekla, že Nanterre svůj plán definitivně vzdal a Beatrice byla rázem mnohem krotší a přestala být hádavá. Bylo to až k nevíře. Já si na ni už zvykl, na její světle oranžové vlasy a kulaté oči, na ruce plné prstenů a floridskou módu v oblečení. Napadlo mě, že bez té čarodějnice bude vlastně skoro nuda. A co víc, jakmile odjede, budu se muset odstěhovat. Jak asi dlouho se zdrží Litsi...
Roland večeřel s námi a nechal otevřít šampaňské. Zpola nalitou skleničkou připil mně a Litsimu. Beatrice se trochu mračila, ale pak rázem rozkvetla, když Roland prohlásil, že vzhledem k nárůstu kapitálu, ke kterému dojde při prodeji společnosti, by jí eventuálně mohl zvýšit rentu. Roland je příliš tolerantní,

pomyslel jsem si: na druhé straně bez Beatrice neměl náš plán šanci.
Roland, princezna i Beatrice odešli brzy spát a zanechali mne a Litsiho v obývacím pokoji samotné. Bylo už hodně pozdě, když jsem si vzpomněl na obálku od lorda Vaughnleyho. Ležela, kam jsem ji položil po návratu z dostihů, na malém konferenčním stolku.
Litsi bez většího zájmu přihlížel, jak obálku otvírám a vytahuju z ní velkou lesklou černobílou fotografii a novinový ústřižek. Taky tam byl krátký redakční vzkaz: Litujeme, o Nanterrovi nic víc nemáme.
Na obrázku byl Nanterre ve smokingu, obklopený podobně oblečenými lidmi, na palubě čísi jachty. Podal jsem fotografii Litsimu a četl výstřižek.
„Obchodník se zbraněmi Ahmed Fuad oslavil své padesáté narozeniny na jachtě Felissima v přístavu Monte Carla v pátek večer. Na oslavu se dostavili hosté až z Kalifornie, Perthu a Darwinu v Austrálii. Hostitel byl mimořádně velkorysý a svým přátelům, sdílejícím jeho zájem o karty, ruletu a dostihy, předkládal v hojnosti kaviár a husí játra.“
Litsi mi vrátil fotografii a já mu podal výstřižek.
„Tak po tomhle Nanterre toužil..., být hostitelem na jachtě ve Středozemním moři, v bílém smokingu, rozdávat vybrané lahůdky, těšit se z toho, jak ho lidé obdivují, jak mu podlézají, lichotí. To chtěl..., být multimilionář a mít moc.“
Otočil jsem fotografii a přečetl si stručný text na přilepeném proužku papíru, seznam jmen a datum.
„To je divné...,“ řekl jsem zaraženě.
„Co je divné?“
„Že se to konalo minulý pátek.“
„Co na tom? Nanterre si tam prostě na večer zaletěl, jako ti ostatní.“
„Minulý pátek v noci zabili Cola.“
Litsi se na mne užasle zadíval.
„Nanterre to udělat nemohl,“ pokračoval jsem, „když byl v Monte Carlu.“
„Přece tvrdil, že to udělal, chvástal se tím před Beatricí.“ „To je pravda,“ mračil jsem se. „Tak si někoho zjednal.“
Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, dělal všechno sám. Vyhrožoval princezně sám, sám honil Danielu, sám na tebe nastražil past, sám mi přišel zamontovat do auta bombu. Ne, ten nikomu nedůvěřoval. V koních se vyzná..., chtěl vidět, jak zabíjejí jeho vlastní klisnu..., dokázal by Cola zastřelit..., ale on to nebyl.“
„Přece se hlásil ke všem těm mrtvým koním.“ „Ano, ale to nejspíš..., dočetl se o nich v novinách..., věděl, že pachatel je neznámý..., tak proč to nepoužít, když chtěl Rolanda a princeznu co nejvíc zastrašit. Stačilo, když to na sebe vzal, když se k tomu hlásil.“
„Ale v tom případě,“ řekl Litsi nechápavě, „kdo? Kdo jiný než Nanterre by si mohl přát smrt jejích nejlepších koní?“ Pomalu jsem vstal. Udělalo se mi mdlo.
Litsi se polekal. „Co je? Co se stalo? Jsi najednou úplně bílý.“ „Ten člověk zabil koně, se kterým jsem mohl zvítězit ve Velké národní. Zabil koně, se kterým jsem mohl vyhrát Zlatý pohár.“ „Kite...“
„Je jeden jediný člověk na světě, který mě tak nenávidí, že by toho všeho byl schopen...,“ měl jsem co dělat, abych to ze sebe vypravil.
„Člověk, který nesnese představu, že vítězím..., člověk odhodlaný připravit mě o to, čeho si nejvíc cením, protože já ho taky připravil o to, o co nejvíc stál...“
Najednou jsem lapal po dechu a skoro se mi točila hlava.
Litsi byl polekaný: „Sedni si!“
„Kinley!“ řekl jsem.
Na tuhých nohou jsem došel k telefonu a vytočil Wykehamovo číslo.
„Já si šel právě lehnout,“ bručel Wykeham.
„Už jste zrušil ty hlídky se psem?“ zeptal jsem se.
„Ano, samozřejmě, přece jste mi ráno volal, že už nebudou zapotřebí.“
„Já se mýlil. Nesmíme riskovat. Okamžitě k vám jedu, ještě teď v noci, a vy znovu objednejte ty hlídky, bezpečnostní opatření musejí být ještě přísnější než předtím, zítra, pozítří..., až do Cheltenhamu, možná i po něm.“
„Já tomu nerozumím.“
„Už jste si vzal prášek na spaní?“
„Ne, ještě ne.“
„Tak si ho neberte, dokud k vám nepřijedu, jasné? A kde je teď Kinley?“
„Zase ve svém stání, samozřejmě, vrátil jsem ho tam. Přece jste řekl, že už mu nic nehrozí.“
,.Přestěhujeme ho zpět do toho rohového stání, jen co k vám přijedu.“
„Kite, to přece nemůžeme, je noc!“
„Chcete, aby byl v bezpečí?“ Proti tomu mohl těžko něco namítat.
Když jsem zavěsil, zeptal se Litsi zvolna: „Ty myslíš, že to dělá Maynard

Allardeck?“
„Ano, to si myslím. Před dvěma týdny se dozvěděl, že ho nikdy nepovýší do šlechtického stavu, protože jsem kopii toho filmu poslal na příslušný odbor ministerstva. Už od dětství stál o to být sir. Tehdy řekl mému dědečkovi, že se mu jednou Fieldingové budou muset klanět, protože bude lord. Vyzná se v koních a umí to s nimi mnohem líp než Nanterre..., vyrostl v dostihových stájích svého otce a mnoho let mu dělal asistenta. Viděl Cascadea a Cotopaxiho v Newbury, oba koně byli dost nápadní..., Cola viděl v Ascotu..., toho si nemohl splést s žádným jiným.“
Vykročil jsem ke dveřím.
„Ráno zavolám,“ řekl jsem.
„Jedu s tebou.“
Zavrtěl jsem hlavou. „Nevyspal by ses.“
„Ne, jedeme..., ty jsi zachránil čest naší rodiny..., tak mi dovol, ať ti to aspoň trochu splatím.“
Upřímně řečeno, byl jsem rád, že nepojedu sám. Obešli jsme dům a vešli do tmavého dvora. Litsi řekl, že bych mohl pro jistotu použít dálkový startér, pokud ho mám s sebou. Nanterre se ale se svými bombami nevrátil. Vůz hladce naskočil na vzdálenost padesáti metrů.
Cestou do Sussexu jsem zastavil u budky a zavolal Daniele, kam a proč jedeme. Bez zaváhání uvěřila všemu špatnému o Maynardu Allardeckovi. Řekla, že se jak v Ascotu, tak v Sandownu tvářil jako šílenec, a že se na mne díval nejen nenávistně, ale taky nepříčetně.
„Pukal nenávistí,“ řekla. „Člověk přímo cítil, jak z něho čiší.“
„Vrátíme se na snídani,“ ubezpečil jsem ji s úsměvem. „Hezky se vyspi.“ Než jsem zavěsil, ještě jsem slyšel, jak se směje.
Cestou jsem Litsimu vyprávěl, jak Maynard využil ohňostroje, aby odlákal hlídku jinam, pryč z Colova dvora. „Víš, v té slepé uličce, když Nanterre tvrdil, že mi žádnou bombu do auta nedal, a já se ho zeptal, jestli tam náhodou nedal ohňostroj, se tvářil nechápavě..., tehdy mi to nepřišlo divné, ale teď jsem pochopil, že vůbec nevěděl, na co narážím. O tom ohňostroji u Wykehama nic nevěděl, nebylo to v novinách.“
Litsi něco souhlasného zahučel. Pak jsme v přátelském mlčení v klidu dojeli až do Wykehamovy vesnice.
„Co tu hodláš dělat,“ zeptal se Litsi.
Pokrčil jsem rameny. „Obejdu stáje.“ Vysvětlil jsem mu, jak jsou členité, kolik je tam dvorů. „Tam se těžko hlídkuje.“
„Ty si opravdu myslíš, že by si Maynard troufl zabít dalšího tetina koně?“
„Ano. Především mu půjde o Kinleyho, protože to je geniální prou-těnkář. Ne že bych si myslel, že přijde právě dnes, spíš bych očekával, že zítra nebo pozítří, ale nehodlám riskovat.“ Odmlčel jsem se. „Nevím, jak se princezně Casilii omluvit..., jak jí vynahradit...“
„Jak to myslíš?“
„Cascade, Cotopaxi a Col zahynuli kvůli mně, kvůli pradávnému záští mezi Allardecky a Fieldingy.“
„Ona to tak určitě nebude brát.“
„Jenže to tak je.“ Zahnul jsem k Wykehamovi na dvůr. „Nedovolím, aby zahynul i Kinley.“
Zastavil jsem na parkovišti. Vystoupili jsme do tiché, jasné noci, hvězdy nad hlavou jako diamanty. Velikost vesmíru člověku vnukala pokoru.
Zhluboka jsem se nadechl toho klidu... a vtom zazněl z ticha neomylný zvuk výstřelu žihadla.
Můj bože..., vyděsil jsem se..., přišli jsme pozdě!
Utíkal jsem, co mi síly stačily. Věděl jsem kam, na poslední dvůr. Utíkal jsem, jako by mne štvali běsi, srdce se mi svíralo a v hlavě jsem měl změť vzteku, strachu a strašlivé lítosti.
Mohl jsem jet rychleji..., mohl jsem vyjet dřív..., měl jsem otevřít obálku od lorda Vaughnleyho hned... Kinley je mrtvý a je to moje vina...
Utíkal jsem, jak nejrychleji jsem mohl, ale nestačilo to, události se vyvinuly ještě rychleji.
Jak jsem vbíhal do dvora, viděl jsem Wykehama ležet na zemi před vchodem ke stájím, pak jsem viděl, jak vstává.
Dvě stání byla otevřená. Uvnitř byla tma, ale na dvoře svítilo světlo. Zahlédl jsem, že v jednom stání leží na zemi kůň a trhá v agónii nohama. Wykeham vešel do sousedního stání.
Užuž jsem dobíhal. Vidím, jak Wykeham bere něco z krabice, ležící na okénku, jak vchází tiše a nehlučně do stání, jak mizí.
Přidal jsem, co jsem mohl.

Pak jsem zahlédl jiného člověka, jak bere koně za úvazek.
Wykeham přiložil tu věc, kterou měl v ruce, tomu druhému k hlavě. Zablesklo se a ozvala se hromová dutá rána...
Když jsem doběhl k vrátkům, stál ve stání rozčilený živý kůň, vylekaně pohazoval hlavou a odfrkával si. Ve vzduchu bylo cítit střelný prach. Wykeham se zbraní v ruce se díval na zem.
Ten živý kůň byl Kinley..., ale já nepocítil ani úlevu, ani radost.
„Wykehame...," řekl jsem.
Otočil se a tupě se na mne zadíval.
„Zabil moje koně," řekl.
„Ano."
„Tak jsem ho zabil. Přece jsem řekl..., že ho zabiju. Tak jsem to tedy udělal."
Zadíval jsem se na mrtvého člověka v dokonale šitém obleku a ručních botách. Ležel na boku, na hlavě nylonovou punčochu, za pravým uchem malý otvor.
Litsi vběhl na dvůr a volal na mne, ptal se celý udýchaný, co se stalo. Zůstal jsem stát ve dveřích stání, jen jsem se otočil. Litsi dovnitř neviděl.
„Litsi," požádal jsem ho naléhavě. „Jdi hned zavolat na policii. Zavolej z mého auta. Stiskni nulu a ozve se ti centrála..., ať tě spojí s policií. Řekni jim, že tady zemřel člověk... nešťastnou náhodou."
„Člověk! Ne kůň?"
„To taky..., ale to jim neříkej..., řekni jim, že člověk."
„Dobře," řekl nešťastně a šel zpět k parkovišti.
Otočil jsem se k Wykehamovi. Měl rozšířené zorničky a začal se třást.
„To nebyla nešťastná náhoda," prohlásil skoro hrdě, hlavu vztyčenou. „Já ho zabil."
„Wykehame..., poslouchejte mě..., posloucháte mě?"
„Ano."
„Kde chcete strávit zbytek života? Ve vězení, nebo na pláních se svými koňmi?"
Mlčky se na mne díval.
„Bude se to vyšetřovat," řekl jsem, „tak si pamatujte, že to byla nešťastná náhoda, slyšíte?"
Přikývl.
„Než jste si šel lehnout, obešel jste ještě stáje."
„Ano."
„V průběhu posledních deseti dní vám někdo zabil tři koně..., policii se nepodařilo zjistit pachatele... Věděl jste, že k vám jedu, abych vám pomohl hlídkovat, pochopitelně jste si dělal starosti."
„Ano."
„Když jste přišel sem do dvora, viděl jste a slyšel, jak někdo zastřelil dalšího z vašich koní."
„Ano."
„Byl to Abseil?" Bál jsem se odpovědi. Wykeham kývl.
Abseil... V Sandownu šel přes poslední tři překážky s takovým elánem, tak odhodlaně, bojoval o vítězství do posledního zlomku vteřiny.
Pokračoval jsem: „Běžel jste sem, abyste vetřelci zabránil v dalším vraždění..., snažil jste se mu vytrhnout žihadlo."
„Ano."
Jenže ten člověk byl mladší a silnější než vy..., uhodil vás pistolí a omráčil, srazil vás k zemi."
„Jak to víte," zeptal se Wykeham zmateně.
„Máte na tváři stopy po tom, jak vás uhodil hlavní. Krvácíte. Nesahejte na to!" okřikl jsem ho, když zvedal ruku a chtěl si tvář ohmatat. „Omráčil vás a vešel do stání, aby zabil dalšího koně."
„Ano. Kinleyho."
„Poslouchejte mě..., měl v ruce tu veterinární pistoli."
Wykeham se začal třást od hlavy k patě. Pak to přešlo.
„Ten člověk vám chtěl zastřelit koně," pokračoval jsem. „ Vy jste se probral a snažil jste se mu v tom zabránit. Chytil jste ho za ruku s pistolí..., snažil jste se mu pistoli vykroutit..., on se bránil..., byl silnější, už už se vám vytrhl, ale vy jste měl ruku na pistoli, a jak jste se o ni rvali, nějak se hlaveň obrátila proti němu a jak vámi trhl, vyšla rána."
Upřeně se na mne díval.
„Vy jste ho nechtěl zabít, slyšíte? Vy jste mu chtěl jenom zabránit ve vraždě dalšího koně, slyšíte, Wykehame?"
„Kite..., K...Kite...," začal koktat.
„Co řeknete, až přijde policie?"
„J...j...já... řeknu, že jsem mu chtěl za...za...zabránit." Polkl nasucho. „On trr...trhl pistolí... proti sobě..., v...vyšla rána."

Ještě stále držel pistoli v ruce.
„Hoďte ji na zem," přikázal jsem mu.
Poslechl mne. Oba jsme se na ni zadívali. Pistole byla těžká, hřmotná, ošklivá, zdroj smrti.
Na okně bylo ještě několik zlatých nábojů plných střelného prachu. Stačí natáhnout kohoutek, vložit náboj, stisknout spoušť a žihadlo bodne.
Vrátil se Litsi. Policie prý už je na cestě. Rozsvítil ve stání. Náhle bylo vidět každou podrobnost.
Sklonil jsem se a zadíval zblízka na Maynardovu hlavu. Kolem místa vstřelu byla nylonová punčocha od oleje a já si vzpomněl, jak Robin Curtiss řekl, že ten někdo musel zbraň promazat, než zabil Cola... Robin si to jistě pamatuje..., určitě nebude pochyb, že to byl Maynard, kdo zabil všechny čtyři koně.
„Víte, kdo to je?" zeptal jsem se Wykehama, když jsem se narovnal.
Tušil to, ale nechtěl tomu věřit.
„Allardeck... ?" řekl nejistě.
„Ano, Allardeck."
Wykeham se sehnul a chtěl mrtvému stáhnout punčochu z obličeje.
,,Ne, nechte to," zarazil jsem ho ostře. „Ani na to nesahejte. Takhle je na první pohled jasné, že přišel maskovaný..., přišel zabíjet..., nikdo nechodí na noční procházku s nylonovou punčochou na hlavě a se žihadlem v ruce."
„Zabil Kinleyho?" zeptal se Litsi úzkostlivě.
„Ne. Tohle je Kinley. Zabil Abseila."
Litsi se tvářil zděšeně. „Chudák teta Casilia..., vyprávěla, jak Abseil skvěle zvítězil v Sandownu. Proč ho zabíjel, když na Velkou národní neměl šanci?" Pak se zadíval na Maynarda a pochopil. „Allardeck asi nesnášel, když jsi ukázal, co umíš, ať už jsi jel cokoli."
Rodová zášť skončila, říkal jsem si. Je konec starých svárů. Zděděná nenávist vymřela s Maynardem. Maynard zemřel dřív, než dopadl k zemi, stejně jako Cascade, Cotopaxi, Abseil a Col.
Takový konec je správný.
Litsi nám řekl, že slíbil, že na policisty počká na parkovišti a ukáže jim kudy jít a kam. Šel policii naproti.
Wykeham se dlouze zadíval na Kinleyho. Kůň stál už klidně, už nebyl rozčilený.
Wykeham se nepřestával na koně dívat. Pohledu na Maynarda se vyhýbal.
„Jsem rád, že jsem ho zabil," vyhrkl vášnivě. „Ano, já vím."
„Koukejte vyhrát Triumph Hurdle," řekl.
Vzpomínal jsem na to, jak jsem koně připravoval, jak jsem ho učil odhadovat a volit správné tempo na určitou vzdálenost, jak jsem dělal vše pro to, aby se jeho přirozené nadání rozvinulo do zkušené dokonalosti.
Slíbil jsem, že budu dělat, co můžu.
Wykeham se usmál. „Děkuju ti, Kite, děkuju za všechno."
Litsi přivedl policisty. Byli dva a tvářili se velmi komisně. Psali si poznámky, dohovořovali se o tom, že budou muset přivolat policejního lékaře a fotografa. Pak s Wykehamem probrali celý průběh událostí.
„Já jsem přišel..., tady byl ten člověk..., zastřelil mého koně." Wykehamovi se třásl hlas. „Pral jsem se s ním..., pak mě srazil..., chtěl zastřelit toho koně..., vstal jsem..."
Odmlčel se.
„Pokračujte prosím..." vyzval ho jeden z policistů mírně.
Policisté viděli vedle mrtvého vetřelce a jeho smrtící zbraně před sebou stát starého, vetchého člověka, bělovlasého, vlasy rozcuchané, na čele skvrny stáří, na tváři stopy po úderu hlavní.
Viděli Wykehama tak, jak ho uvidí vyšetřující soudce, právníci i lidé od tisku, viděli ho jako sešlého starce, netušili v něm skrytou jiskru někdejšího obra.
Wykeham se zadíval na Kinleyho, zadíval se do budoucnosti, jak kůň letí po pláních s ohonem vlajícím ve větru, jak skáče jako anděl, jak naplňuje svůj osud. Zadíval se na policistu, oči modré jako nebe.
„Byla to nešťastná náhoda," řekl.